

Lão công
nói năng
không
thương ta

Đồ Sinh Sinh

Mục lục

Chương 1: Lão Công, Lão Bà

Chương 2: Xinh Đẹp Động Lòng Người

Chương 3: Bất Chấp Tất Cả Để Yêu Nàng

Chương 4: Muốn Ăn Món Gì? Tôi Làm Cho Em

Chương 5: Đau Lòng

Chương 6: Thê Tử Của Ta Là Thượng Tuyệt

Chương 7: Nàng Vĩnh Viễn Chỉ Là Vai Phụ

Chương 8: Nàng Yêu Nhiêu Bao Nhiêu, Thì Càng Đau Bấy Nhiêu

Chương 9: Phía Cuối Con Đường

Chương 10: Cùng Nhau Tắm Đi

Chương 11: Nàng Đi Rồi

Chương 12: Ta Là Thê Tử Của Thượng Tuyệt

Chương 13: Nhất Sương Tình Nguyên?

Chương 14: Tôi Chờ Em Trở Về

Chương 15: Chuyện Của Những Người Trẻ Tuổi

Chương 16: Nàng Là Thê Tử Của Ta!

Chương 17: Yêu (Hoàn).

Phiên Ngoại (1): Kinh Hi

Phiên Ngoại (2): Cô Gái Ở Thị Trấn Nhỏ

Phiên Ngoại (3): Ghét Người Nhất!

Phiên Ngoại (4): Ý Nghĩa Của Sự Bình Đạm

Phiên Ngoại (5): Nhất Cố Khuynh Nhan (Hoàn).

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 1: Lão Công, Lão Bà

Chương 1: Lão Công, Lão Bà

"Nên rời giường."

"Vâng."

Bốn năm kết hôn, đối thoại cứ thế mà lặp đi lặp lại vào mỗi buổi sáng ở trong căn phòng ngủ.

Nghे được tiếng gọi quen thuộc, Thượng Tuyết mở mắt ra, lão công của nàng, Đặng Tuyên đã ăn mặc chỉnh tề, đứng ở đầu giường mỉm cười nhìn nàng, để bên cạnh gối là trang phục nàng phải mặc vào ngày hôm nay -- thật là một buổi sáng tuyệt vời.

Thật sự rất tuyệt vời. Con đường nhân sinh hai mươi sáu năm của Thượng Tuyết đi rất thuận buồm xuôi gió: Cha mẹ khỏe mạnh, công tác thuận lợi, vợ vợ hòa thuận -- nàng hầu như không tìm được lí do để than phiền.

Đánh răng rửa mặt xong, Thượng Tuyết đi ra phòng tắm, mặc lên bộ đồ công sở mà Đặng Tuyên đã vì nàng chuẩn bị kỹ càng, màu sắc phối hợp rất tốt, tựa như phong cách của Đặng Tuyên, lộ ra một vẻ đẹp thanh nhã duyên dáng. Giống như một bức tranh phong cảnh đầy ấn tượng, lúc ẩn lúc hiện, không thể nhìn thấu.

Đặng Tuyên. Ừ, người yêu của nàng, tên gọi tắt: lão công. Không thể không thừa nhận Đặng Tuyên là một lão công vô cùng tốt của nàng: là CEO của công ty thị trường, tính tình ôn hòa, tướng mạo xuất chúng, năng lực

xuất sắc. Bất luận đánh giá từ bất cứ phương diện nào thì Đặng Tuyền đều xứng đáng gọi là người yêu, một T ưu tú. Người yêu như vậy rất thích hợp dắt tay chung sống tới già, giúp đỡ lẫn nhau trong hoạn nạn.

Nàng hẳn nên quý trọng Đặng Tuyền, bạn bè của nàng đều nói thế. Dù sao, ở cái thế giới lộn xộn như LES thì một T như Đặng Tuyền luôn được xem như động vật quý hiếm, nàng nếu còn không biết giữ chặt, vậy thì chờ khóc đi. Bất quá thế cũng tốt, Đặng Tuyền là một lão công tốt, cô xưa nay cũng không thể xuất quỹ, không cần thiết -- bởi vì cô không yêu nàng.

Đặng Tuyền không yêu nàng, là sự thật mà Thượng Tuyết đã biết từ rất sớm.

Từ lúc nào lại biết đây? Đại khái chuyện rất lâu đi, lâu đến mức lần đầu tiên nàng nhìn thấy Đặng Tuyền liền biết rồi.

Thượng Tuyết từng ở trong thư phòng của Đặng Tuyền nhìn thấy một tờ ghi chú, tuy tờ giấy đã cũ nhưng được giữ gìn rất tốt. Trên mặt giấy viết:

Hồng tô thủy, hoàng đằng tửu, mãn thành xuân sắc cung tường liễu.
Đông phong ác, hoan tình bạc, nhất hoài sầu tự, kỷ niên ly sách, thác, thác, thác! Xuân như cựa, nhân không sầu. Lệ ngân hồng ấp giao tiêu thẩu. Đào hoa lạc, nhàn trì các, sơn minh tuy tị, cầm thư nan thác, mạc, mạc, mạc!

(Tay trắng muốt, rượu vàng rót, cây liễu cung sân xuân cách bức. Gió đông dữ, tình thắm lữ, một mối tơ sầu, bao năm tan vỡ. Dở, dở, dở! Xuân như trước, người gầy rạc, gối lệ đỏ ngầu khăn lụa ướt. Hoa đào rữa, lầu gác trở. Non thề còn kia. Chớ, chớ, chớ!

- Thơ • Tống, Lục Du, "Thoa đầu phượng" • - Dịch: Nguyễn Xuân Tảo.)

Là nét chữ của Đặng Tuyền.

Mặt sau giấy là:

"Thế tình bạc, nhân tình ác, vũ tổng hoàng hôn hoa dịch lạc. Hiều phong can, lệ ngân tàn, dục tiên tâm sự, độc ngữ tà lan. Nan, nan, nan! Nhân thành các, kim phi tạc, bệnh h ờn thường tự thu thiên tác. Giốc thanh hàn, dạ lan san, phạ nhân t ần vấn, yên lệ trang hoan. Man, man, man!"

(Tình đời bạc, tình người ác, mưa tiền hoàng hôn hoa tan tác. Gió mai lan, lệ hoen tàn, muốn thư tâm sự, r ất ý lan man. Nan, nan, nan! Người đơn bạc, nay mai khác, bệnh lòng như thể ngàn thu tạc. Tiếng tù vang, bóng đêm tan, sợ người tra hỏi, nuốt lệ tân trang. Gian, gian, gian!

- Thơ • Tống, Đường Uyển, "Thoa đầu phượng"• - Dịch: Đông A.)

Là một nét chữ xa lạ.

Thượng Tuyết nghĩ, vậy hẳn là người mà Đặng Tuyền yêu đi.

Thượng Tuyết không biết người ấy là ai, quá khứ Đặng Tuyền sạch sẽ như một tờ giấy trắng, tìm không thấy bất kỳ dấu vết.

"Lão bà," Đặng Tuyền đứng ở trước bàn đọc sách thu thập một chút văn kiện, đột nhiên cất tiếng gọi Thượng Tuyết, "Giữa trưa nhớ tới văn phòng tìm tôi, r ồi mình cùng đi ăn cơm nhé."

"Dạ." Nàng sửng sốt một chút, lập tức gật đầu.

Đặng Tuyền đi tới trước người của nàng, sờ sờ cái trán của nàng, giọng ôn nhu, "Sao vậy? H ờn vía lên mây. Có phải bị cảm lạnh không?"

Thượng Tuyết nở nụ cười, "Không ạ, có lẽ là do rời giường hơi sớm đi."

Nói thật, Thượng Tuyết phát hiện nàng càng ngày càng sợ Đặng Tuyền.

Sợ cô tốt bụng, cứ sẵn sàng thật hoàn hảo r ồi không yêu nàng. Trước đây, nàng vẫn cho rằng chỉ cần thời gian trôi qua Đặng Tuyền sớm hay muộn cũng sẽ yêu nàng, nàng có thể đợi. Nhưng bây giờ, nàng đợi không được.

Bởi vì người ấy của Đặng Tuyền đã trở lại.

Nàng tận mắt thấy trên điện thoại di động của Đặng Tuyền có một cái tên "Vận Mệnh" gửi một tin nhắn. Trên đó ghi:

"Tuyền, ta đã trở về"

Thấy được tin nhắn kia, Đặng Tuyền cả ngày đầu mất tập trung.

Người ấy đã trở lại, cho nên Thượng Tuyết tự ý thức biết nàng người thay thế này cũng nên biết đi đầu mà rút lui. Nhưng làm người thay thế, nàng lại mắc vào một sai lầm không nên có:

Trái tim của nàng đã rung động.

Rung động vì một nữ nhân tên "Đặng Tuyền".

Kết hôn cho đến nay, Thượng Tuyết tự nhận đối với lão công của nàng có một chút hiểu biết, chẳng qua đầu là bên ngoài, tỷ như thói quen trong cuộc sống của Đặng Tuyền, chế độ ăn uống và sở thích. Trên căn bản, Đặng Tuyền là một nữ nhân nội liêm cùng trầm tĩnh, chỉ có ở phương diện tình yêu khá là mãnh liệt, coi như chuyện sinh hoạt vợ vợ với cường độ ác liệt chỉ xảy ra ở thứ hai, ba, năm, bảy vào mỗi tuần. Từ đầu tới cuối, Thượng Tuyết vẫn không thấu hiểu được suy nghĩ chân thực của Đặng Tuyền. Nhưng nàng đối với chuyện này cũng không có ý kiến -- ai kêu nàng yêu đối phương trước cơ chứ?

"Em đến rồi." Bước vào văn phòng, Thượng Tuyết cất giọng gọi người đang chăm chỉ làm việc trước máy tính.

"Ừ." Đặng Tuyền gật đầu, dời mắt ra khỏi máy tính, hướng về phía nói, "Chờ tôi một chút."

Vì thế Thượng Tuyết liền yên tĩnh chờ cô.

Nửa giờ sau, vợ vợ hai người liền đi đến phòng ăn, Đặng Tuyền trước đó đã đặt hên trước, người phục vụ dẫn đường cho các nàng, ngồi trên cái

bàn được chuẩn bị đầy đủ cùng hai thực đơn, trên bàn còn có một đóa hoa hồng.

Là dụng ý của nhà hàng hay tâm ý của Đặng Tuyền? Thương Tuyết không hỏi nhiều, chỉ lấy đóa hoa hồng thơm ngát, bất kể là ai làm, nữ nhân đáy lòng luôn luôn bảo lưu cho không gian lãng mạn, vậy hãy để nàng tự mình say sưa một hồi đi.

Đặng Tuyền mỉm cười hướng thê tử nói:

"Muốn ăn cái gì? Cứ gọi, độ cay bọn họ có thể đi đầu chỉnh, cũng có thể làm món không hề cay."

Không nghĩ tới cô còn nhớ, nàng đã nói dạ dày của mình không tốt nên không thể ăn cay. Cần thận nghĩ lại, từ lúc đó trên bàn ăn ở nhà không còn xuất hiện đồ ăn cay nữa. Thành thật mà nói, nàng bị cảm động. Chuyện cảm động cứ thế mà tiếp diễn bên trong cuộc sống của nàng.

Đặng Tuyền là một lão công tốt, không phải sao?

P.S: Thương Tuyết đáng yêu quá à ($\cong \cup \cong$)...

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 2: Xinh Đẹp Động Lòng Người

☆ Chương 2: Xinh Đẹp Động Lòng Người

Gọi món ăn xong, đang nhàn rồi đợi người phục vụ bưng đồ ăn lên, Đặng Tuyên bỗng nhiên nói với thê tử:

"Ngày mai là thứ bảy, Mẹ muốn chúng ta về nhà ăn cơm."

Thượng Tuyết sững sờ chốc lát, cảm thấy có chút kinh ngạc vì câu nói của Đặng Tuyên. Không sai, hôn nhân của các nàng đều thông qua sự đồng ý của cha mẹ hai bên, nhưng trong ấn tượng, mẹ chồng Đặng Lạc, cũng chính là người gây dựng nên nhà họ Đặng, tựa hồ rất không hài lòng với người "con dâu" như nàng. Kết hôn gần ấy năm, số lần mẹ chồng nàng dâu gặp nhau chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cũng khó mà trách, Đặng Tuyên ưu tú như thế, cho dù là đồng tính luyến ái, người bạn đời của cô cũng phải trở nên xuất sắc thì mới xứng đôi với cô.

Còn nàng Thượng Tuyết đây, chỉ là một người bình thường.

"Đột nhiên trở về có chuyện gì không?" Thượng Tuyết hỏi.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Thượng Tuyết nghĩ nàng nên chuẩn bị tâm lý trước mới đúng. Mẹ chồng của nàng, cũng không phải là người bình thường.

Đặng Tuyên chưa kịp trả lời, người phục vụ liền bưng món ăn đặt trên bàn.

Chờ người phục vụ đi r ồi, Đặng Tuyền vẫn không lên tiếng, chỉ c ần lấy bộ dao nĩa, ngón tay thon dài c ần dao, chuyên tâm cắt miếng thịt bò bít tết. Động tác thành thạo lại thanh nhã khiến Thượng Tuyết không chớp mắt mà nhìn.

Đặng Tuyền, là một người hết sức ưu tú.

Cắt gọn tảng thịt bò bít tết xong, Đặng Tuyền đặt dao cụ xuống, sau đó đưa đĩa thịt bò đã được cắt gọn cho Thượng Tuyết, bụng đĩa còn lại qua bên cô.

Ra hiệu Thượng Tuyết dùng cơm. Tiếp đó chính bản thân cô cắt lấy đĩa thịt trước mặt mình, vừa cắt vừa trả lời câu hỏi của Thượng Tuyết:

"Không có việc gì lớn, Mẹ mới từ nước Mỹ trở v ề, nói đã lâu không gặp chúng ta, cực kỳ mong nhớ. Ngoài ra," Đặng Tuyền dừng một chút, "Tôi muốn dẫn em đi gặp một người."

Nghe vậy Thượng Tuyết trong lòng cả kinh.

Nên tới cũng tới r ồi sao?

Cũng tốt.

Thượng Tuyết đi ền tĩnh mỉm cười, Đặng Tuyền trong lòng khẽ động.

Sau khi ăn xong, Thượng Tuyết và Đặng Tuyền đi ra quán ăn. Thượng Tuyết giống một tiểu nữ nhân nắm tay Đặng Tuyền, tựa như một đôi ân ái yêu nhau.

Ng ồi lên xe Đặng Tuyền, Thượng Tuyết nói:

"Tuyền, chở em tới bãi đậu xe là được r ồi."

Đặng Tuyền thân là CEO của công ty có tiếng trên thị trường, bận rộn là đi ều tất nhiên. Thế nhưng, dù có bận tới cách mấy, Đặng Tuyền vẫn luôn dành nhiều thời gian ở bên cạnh nàng, thật sự làm cho nàng rất cảm động.

Tuy rằng Đặng Tuyền làm nhiều chuyện cảm động vì nàng, đó vẫn không liên quan tới tình yêu.

Vậy thì sao chứ? Ít ra Đặng Tuyền còn có thể ở bên cạnh nàng.

"Buổi chiều có bận gì không?" Đặng Tuyền hỏi bất chợt.

Ở trong công ty của Đặng Tuyền, Thượng Tuyết đảm nhiệm chức vụ tổ trưởng nhỏ của bộ phận sáng tạo, tuy nói cả hai đều ra nước ngoài kết hôn, nhưng quan hệ của hai người trong công ty không có nhiều người biết đến.

Cũng không phải sợ bị gì, Thượng Tuyết chỉ là thích cuộc sống yên bình như thế. Nàng cũng không hy vọng mối quan hệ của cả hai sẽ ảnh hưởng hay đưa tới phiền phức không cần thiết tới cho Đặng Tuyền.

"Không bận." Thượng Tuyết đáp.

"Vậy trước tiên về nhà thay quần áo, rồi cùng nhau đi xem phim đi." Đặng Tuyền chuyển xe sang làn đường khác, mở miệng nói với Thượng Tuyết ngồi ở ghế bên cạnh, "Lâu rồi không có đi xem phim với em."

Thượng Tuyết ngẩn người, nhìn Đặng Tuyền mặc bộ đồ công sở màu đen giản dị và năng động. Mái tóc dài đen lác cộm ở sau gáy dịu dàng mà trầm tĩnh.

Nhìn thế nào cũng thấy không chân thực.

"Công việc của chị không quan trọng hơn hả?" Thương Tuyết trong lòng rất hạnh phúc, làm phụ nữ mà nói, không có ai lại không mong người yêu của mình dành thời gian ở bên cạnh mình.

"Không quan trọng," Đặng Tuyền xoay đầu ôn nhu mỉm cười với Thượng Tuyết, "Em cũng gọi điện xin bộ trưởng nghỉ một ngày đi."

Thượng Tuyết gật đầu, liền lấy điện thoại ra gọi cho bộ trưởng xin nghỉ, rước lấy một trận chế nhạo của bộ trưởng.

Về tới nhà, Đặng Tuyền cùng Thượng Tuyết từng người thay một bộ quần áo tình nhân giản dị, nghĩ đến cả hai đều mặc áo tình nhân ra ngoài đường, Thượng Tuyết đỏ bừng mặt. Còn đối với Đặng Tuyền thì, không có gì là không ổn.

Đặng Tuyền ngắm Thượng Tuyết mặc áo T-shirt màu trắng với quần jean xanh nhạt đơn giản, rõ ràng ăn bận giống như mình, nhưng Đặng Tuyền lại cảm thấy Thượng Tuyết vô cùng xinh đẹp động lòng người.

"Rất đẹp." Đặng Tuyền chân thành khen Thượng Tuyết, rồi dắt tay nàng.

Nghe được lời ca ngợi của Đặng Tuyền, Thượng Tuyết thẹn thùng đỏ mặt.

"Chị cũng vậy."

Đặng Tuyền mỉm cười, không nói gì nữa, hai người nắm tay bước ra cửa.

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 3: Bất Chấp Tất Cả Để Yêu Nàng

☆ Chương 3: Bất Chấp Tất Cả Để Yêu Nàng

Lái xe đến quảng trường, đậu xe xong, đã qua ba giờ chiều. Đặng Tuyền và Thương Tuyết mặc đồ tình nhân từ trên xe bước xuống. Hôm nay có thể là do thời tiết mát mẻ mà trên quảng trường có rất nhiều người lui tới, một cặp tình nhân bạn đôi, hơn nữa đâu là nữ nhân cao gầy xinh đẹp, trêu đến vài người phải dừng bước quan sát hai nàng.

Thương Tuyết sốt sắng kéo tay Đặng Tuyền, nàng cực kỳ không thích bị mọi người soi mói nhìn ngắm. Ngược lại Đặng Tuyền, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, thông thả dẫn Thương Tuyết đi tới rạp chiếu phim, vừa lúc ba giờ rưỡi có suất phim mới. Đặng Tuyền liền mua vé, không thèm để ý tới ánh mắt tò mò của người bán vé mà kéo Thương Tuyết đi mua đồ ăn vặt.

Thương Tuyết nhìn Đặng Tuyền mua cho mình một bọc đồ ăn lớn, có chút ngượng ngùng, các nàng đến là xem phim chứ không phải tới ăn quà vặt...

"Sao chị mua nhiều vậy?" Thương Tuyết hờn dỗi hỏi Đặng Tuyền.

Đặng Tuyền nhún mày:

"Không phải đâu là món em thích ăn sao?"

". . ."

Được rồi, quả thực là vậy.

Thượng Tuyết đỏ mặt ngượng ngùng, có chút oán giận lại có chút e thẹn nói:

"Nhưng mà... Sẽ mập..."

Nghe thế, Đặng Tuyền nghiêm túc cẩn thận đánh giá vóc người Thượng Tuyết, lại hồi tưởng cảm giác ở trên giường của ngày hôm trước, chân thành nhận xét:

"Kỳ thực mập chút cũng tốt mà."

Thượng Tuyết mặt lại đỏ lên, nhắc tới cũng kỳ, kết hôn gần đây năm, Thượng Tuyết vẫn còn thích đỏ mặt với Đặng Tuyền.

Rõ ràng chính mình cũng 26 tuổi rồi, thế nào còn tỏ ra mình là thiếu nữ mới lớn cho Đặng Tuyền xem chứ...

Đặng Tuyền thấy bộ dáng thẹn thùng của cô gái cũng không tiếp tục chọc nàng nữa. Nắm tay Thượng Tuyết đi vào phòng chiếu phim.

Phim chiếu nói về tình yêu với nội dung cũ rích như thuở nào. Thượng Tuyết vừa ăn đồ ăn vừa xem phim, không cảm thấy nhàm chán. Mà Đặng Tuyền ngồi bên cạnh nàng thì lại mất tập trung, ánh mắt không tiêu cự không biết đang nghĩ gì. Sống chung nhiều năm với nhau, Thượng Tuyết đương nhiên biết Đặng Tuyền đang thất thần, chỉ là nàng không có vạch trần ra thôi.

Dù sao thì Đặng Tuyền đâu hề yêu nàng, cho nên nghĩ chuyện gì căn bản không liên quan tới nàng.

Nếu vậy, nàng sao phải tự làm khó bản thân?

Nữ nhân thông minh rất nhiều, nhưng nữ nhân biết đi đâu lại rất ít.

Hiển nhiên, Thượng Tuyết là nữ nhân hội tụ cả hai ưu điểm ấy. Đoán chừng đó cũng là nguyên nhân vì sao Đặng Tuyền kết hôn với nàng.

Như người đời thường nói, Thượng Tuyết cùng Đặng Tuyền chắc chắn là cặp đôi hạnh phúc nhất trong giới. Tình yêu của các nàng không giống như tiểu thuyết hoặc vấp phải những cay đắng gập ghềnh trong cuộc sống. Tất nhiên nói tới vẫn phải cảm ơn tư duy cởi mở, phóng khoáng của cha mẹ Thượng Tuyết, nên chuyện come-out ngược lại rất thuận lợi.

Nói ra người khác đâu không tin, trên thực tế, Thượng Tuyết kết giao với Đặng Tuyền không tới hai tuần liền công khai rồi kết hôn. Tiến triển nhanh như vậy, một mặt là bởi Thượng Tuyết thật lòng yêu Đặng Tuyền, bằng không nàng cũng sẽ không e dè mà bất chấp tất cả đồng ý lấy Đặng Tuyền. Mặt khác, Thượng Tuyết liếc nhìn Đặng Tuyền đang thất thần ở bên cạnh nàng. Trong lòng nổi lên một trận chua xót, mặt khác, là vì Đặng Tuyền không yêu nàng thôi.

Đặng Tuyền không yêu nàng, nàng sớm biết.

Tuy rằng kết hôn đã lâu, Đặng Tuyền vẫn quan tâm và săn sóc nàng vô cùng chu đáo, ngay cả Mẹ ruột của nàng còn thường xuyên khen Đặng Tuyền đối xử rất tốt với nàng, vì thế Thượng Tuyết luôn cố gắng, một mực chờ đợi Đặng Tuyền.

Cố gắng chờ đợi Đặng Tuyền? Nàng đâu nghĩ qua, nhưng dù có chờ Đặng Tuyền bao lâu, có yêu Đặng Tuyền nhiều bao nhiêu, trái tim Đặng Tuyền mãi mãi không thuộc về nàng.

Nhiều năm trôi qua, nàng chưa bao giờ nắm bắt được tâm tư của Đặng Tuyền.

Đặng Tuyền không yêu nàng, đó là điều duy nhất nàng biết được.

Nàng yêu Đặng Tuyền, đây là điều duy nhất nàng quả quyết.

P.S: Nghe câu bất chấp tự dưng nhớ tới bài hát "Mình Yêu Nhau Đi" ah =>))....

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 4: Muốn Ăn Món Gì? Tôi Làm Cho Em

☆ Chương 4: Muốn Ăn Món Gì? Tôi Làm Cho Em

Thời điểm điện ảnh kết thúc đã hơn sáu giờ, ra rạp chiếu phim, Đặng Tuyền ngược nhìn trời đột ngột chuyển tối, nhẹ nhàng hỏi Thượng Tuyệt có muốn đi dạo phố hay không.

Nghĩ tới tâm tình mình giờ khắc này cũng không tốt, Thượng Tuyệt lắc đầu:

"Em hơi mệt."

Đặng Tuyền cúi đầu, khẽ hôn lên tóc Thượng Tuyệt một cái, ôn nhu hỏi:

"Vì sao không vui?"

"Không... Có lẽ, có lẽ là do em đói bụng." Thượng Tuyệt nói dối.

Đặng Tuyền nhìn nàng một chút, gợi ý:

"Nếu không tới nhà hàng trước đi."

Thượng Tuyệt lắc đầu:

"Em muốn về nhà."

"Muốn ăn món gì?" Đặng Tuyền giúp Thượng Tuyệt sửa sang quần áo một chút, sau đó nắm tay dắt Thượng Tuyệt đi tới bãi đậu xe, "Tôi làm cho em."

Thượng Tuyết nghĩ một chút:

"Hay là thôi, gọi dì làm đi. Chị cũng đừng phí tiền lụy."

Đặng Tuyền mỉm cười:

"Không phí tiền, lâu rồi không nấu cho em ăn."

"Vậy chị làm cháo thịt nạc nhé, em muốn ăn chút thanh đạm."

"Được."

Thật là, chính mình đâu bị Đặng Tuyền cưng chiều làm hư.

Nàng hưởng thụ sự dẫn dắt của Đặng Tuyền, bị một người mà mình yêu tha thiết lại là người không thương mình sung trong lòng bàn tay.

Loại dẫn dắt này, chỉ duy nhất nàng, Thượng Tuyết hiểu được.

Nàng biết phải làm sao đây? Nàng mỗi ngày đều hưởng thụ sự dẫn dắt ấy, có thể làm, chỉ là gắng để bản thân không đắm chìm trong biển ôn nhu của Đặng Tuyền. Nhưng mà... rõ ràng nàng sớm đã hãm sâu vào trong đấy...

Về đến nhà, Đặng Tuyền đổi quần áo ở nhà rồi đi vào nhà bếp, Thượng Tuyết xem TV, thực rất vô vị, vì thế lặng lẽ chạy đến cửa phòng bếp để xem lão công nhà nàng nấu cơm. Đặng Tuyền khi chăm chú lòng mày râu nhíu chặt lại, tóc đen tản ra trượt xuống trán theo động tác cúi đầu, Đặng Tuyền đầu thoáng nghiêng, sau đem thịt cắt gọn bỏ vào trong nồi, tỉ mỉ quấy, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt quyến luyến đằng sau lưng của thê tử.

Đặng Tuyền nấu cháo xong, lúc bưng ra thì Thượng Tuyết đã nhào đến bên ghế sofa. Đặng Tuyền đặt cơm trên bàn ăn, vội gọi thê tử:

"Lão bà, ăn cơm."

"Dạ... Vâng..." Thượng Tuyết đáp.

Ngồi ở trước bàn, Thượng Tuyết ngơ ngác nhìn Đặng Tuyền, nữ nhân hoàn hảo này. Trong lòng càng ngày càng chua xót, Đặng Tuyền nàng đã trở lại, vai phụ như mình rốt cuộc phải rời khỏi sàn diễn.

Đã sớm biết, không phải sao? Thế nhưng vì cái gì, vẫn luôn không cam lòng...

Tình yêu của Đặng Tuyền, nàng vẫn không có được.

So với không cam lòng, có lẽ là luyến tiếc nhiều hơn đi.

Luyến tiếc Đặng Tuyền, nữ nhân nàng yêu nhiều năm này.

"Sao thế?" Đặng Tuyền hỏi thê tử, "Không hợp khẩu vị hả?"

"Không... Không phải..." Thượng Tuyết phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói.

"Ngày hôm nay em đầu thất thần, xảy ra chuyện gì ư?"

"Không có... Có thể, có thể là do công việc..."

Đặng Tuyền nhìn tới ánh mắt né tránh của Thượng Tuyết, lời chưa kịp ra khỏi miệng đành phải nuốt xuống, đổi thành một đoạn khác:

"Công tác, cố gắng là tốt rồi."

"Em biết." Thượng Tuyết gật đầu.

P.S: Tưởng tượng cảnh bạn Tuyết chạy như bay lên ghế sofa vì sợ bạn Tuyền bắt gặp ẻm dòm lên mình nấu ăn mà mắc cười ghê :)).

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 5: Đau Lòng

☆ Chương 5: Đau Lòng

Đêm về trên ga giường trắng tinh, hai cơ thể xích lỏng ở trên giường triền miên không ngớt.

Thượng Tuyết hai tay vô lực ôm lấy cổ Đặng Tuyền, hai mắt mê loạn làm Đặng Tuyền càng ngày càng kích động, chính mình rõ ràng đã không còn là thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, thế nhưng đối với Thượng Tuyết vẫn luôn dễ dàng trở nên xung động.

Cuối cùng, trận hoan ái dài đằng đẳng này ở tiếng kêu cao vút của Thượng Tuyết liền kết thúc, Đặng Tuyền trở mình từ trên người Thượng Tuyết nằm xuống, đi đầu chỉnh tư thế ngủ một chút sau đó kéo Thượng Tuyết vốn không còn khí lực ôm vào trong lòng của mình rồi ngủ thiếp đi.

...

Sáng ngày thứ Hai, nhà họ Đặng.

Thượng Tuyết ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cho dù ngồi cạnh mình là lão công Đặng Tuyền, nhưng đối mặt với người ngồi đối diện, tuy tuổi đã hơn năm mươi nhưng khí chất tao nhã vẫn như trước cùng đôi mi đầy uy nghiêm của Đặng mẫu vẫn khiến Thượng Tuyết có cảm giác chột dạ.

"Mẹ, chào buổi sáng." Đặng Tuyền cười chào hỏi với mẹ mình.

"Mẹ..." Thượng Tuyết cũng học theo chào hỏi Đặng mẫu.

Đặng mẫu gật đầu, ánh mắt dừng ở Thượng Tuyết vài giây, cuối cùng vẫn là rơi vào Đặng Tuyền:

"Tuyền, con hơi gầy."

Đặng Tuyền cười trả lời:

"Có thể là do khí trời mùa thu ạ."

Đặng mẫu lạnh nhạt nhìn cô một cái, tiếp tục nói:

"Tỷ tỷ của con lần này cũng trở về rồi."

Nụ cười trên môi Đặng Tuyền chợt cứng một chút, nhưng rất nhanh phục hồi lại sự bình tĩnh nói:

"Con biết. Tỷ tỷ gần đây có khỏe không?"

-- "Ta không khỏe!"

Ngay khi Thượng Tuyết còn đang đoán Đặng Tuyền lúc nào xuất hiện một vị tỷ tỷ, thì một chất giọng lạnh lùng bỗng nhiên vang lên từ góc cầu thang.

Thượng Tuyết giương mắt nhìn, chỉ thấy một người phụ nữ mặc một chiếc váy dài màu trắng, khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt vì bị bệnh từ trên thang lầu đi xuống.

"Tuyền, ta đã trở về."

Chỉ với một câu nói, bốn người ngồi đây hết ba người bị kinh động.

Đặng mẫu bị sốc, là vì nàng sợ Đặng Khuynh Nhan một khi nhìn thấy Đặng Tuyền, bệnh tình vừa ổn định sẽ lại chuyển biến xấu.

Đặng Tuyền bị bất ngờ, là vì nàng gặp lại tỷ tỷ sau bốn năm, trong lòng còn xúc động không thôi.

Mà Thượng Tuyết bị khiếp sợ, là vì câu nói của Đặng Khuynh Nhan, chỉ với một câu như thế.

Lấy trực giác nhạy bén của nữ nhân, Thượng Tuyết biết, người trước mắt này chính là người luôn luôn ngự trị trong lòng Đặng Tuyền.

Hóa ra là tỷ tỷ của Đặng Tuyền sao?

Chẳng trách, Đặng Tuyền sẽ thống khổ như vậy.

"Nhan, con sao lại xuống lâu chứ?" Đặng mẫu là người phản ứng đầu tiên, nàng từ sô-pha bật dậy đi tới bên cạnh Đặng Khuynh Nhan, vươn tay muốn đỡ Đặng Khuynh Nhan, người sau có chút căm ghét né tránh. Tiếp đó đưa mắt nhìn Đặng Tuyền cùng thê tử của cô Thượng Tuyết ngồi ở ghế sô-pha, cười gằn từng tiếng:

"Xuống để làm gì? Dĩ nhiên là xuống gặp muội muội ngoan của ta."

Không biết là Thượng Tuyết bị ảo giác hay là bị gì, cảm giác ba chữ "muội muội ngoan" trong miệng Đặng Khuynh Nhan bị gằn vô cùng nặng nề.

Một bên, Đặng Tuyền sắc mặt vô thường đứng lên, hướng Đặng Khuynh Nhan khom người tỏ vẻ lễ phép:

"Tỷ tỷ -- đã lâu không gặp."

Nghe vậy, Đặng Khuynh Nhan híp mắt, dù cho mặc trên người là một bộ quần áo tần thường ở nhà, cũng khó mà che giấu một loại khí phách xuất chúng toát ra từ người cô.

Nữ nhân này, từ thời đại học đã bắt đầu làm Chủ tịch Hội học sinh, và ngay tuổi mười tám liền đảm nhiệm chức vụ nữ tổng giám đốc của Đặng thị.

Ngay cả khi đứng bất động ở bên kia, cả người tỏa ra một cỗ áp suất thấp đủ để áp đảo tinh thần của mọi người.

Đặng Khuynh Nhan nhấc chân, từng bước từng bước đi về phía Đặng Tuyên, rồi dừng ở trước mặt cô, khoảng cách giữa hai người chỉ có mười cen-ti-mét.

Đối mặt với tỷ tỷ bốn năm không gặp, Đặng Tuyên sắc mặt vô thường. Nhưng Thượng Tuyết ngẩng lên ghé sô-pha lại thấy tay trái của Đặng Tuyên run rẩy.

Đặng Tuyên, chỉ có khi ở tình huống cực kỳ căng thẳng mới sẽ như vậy.

Thượng Tuyết rũ hai mắt xuống, bỗng dưng nàng cảm thấy bản thân thật dư thừa.

Nàng cho đến bây giờ đều không dám thẳng thắn nhìn nhận, chính mình lại là người thừa trong đây.

Đặng Khuynh Nhan thân cao một mét bảy mươi lăm tựa như một nữ vương nhìn chăm chăm vào Đặng Tuyên, còn người kia xoay mặt qua hướng khác, thật lâu không nói.

Đặng Khuynh Nhan giơ tay phải lên, nắm lấy cái cằm như ngọc của Đặng Tuyên, ép buộc đối phương nhìn thẳng vào mắt của mình, giọng điệu hết sức bất mãn lạnh lùng:

"Người, gọi ta là gì?"

". . ."

"Nhan!" Đặng mẫu ở một bên rốt cuộc không nhịn được lên tiếng cắt ngang.

Nghe thấy giọng của mẫu thân, Đặng Khuynh Nhan hơi nghiêng đầu, giọng điệu rất hồ hững nói:

"Mẹ của ta, chuyện bốn năm trước, bà còn muốn lập lại lần nữa sao?"

Đặng mẫu trầm mặc, ánh mắt nàng phức tạp nhìn vào hai người con gái hờn như dán sát lẫn nhau, thở dài một tiếng, sau đó xoay người lên lầu.

Nàng già r ồi, cũng không muốn tiếp tục quản những việc như thế này nữa.

Nếu như năm đó không phải do chính mình... Nhưng mà, còn có thể làm gì đây?

Người của Đặng gia -- đâu không thể yêu.

Ái chi thâm, hận chi thiết. (Yêu càng nhi ều, hận càng sâu.)

Chấp niệm(1) càng mạnh -- thì sẽ gắt gao nhất lấy người yêu!

Kiên quyết mà nhốt lại.

Đó chính là phương thức yêu nhau của bọn họ -- cho đến khi chết mới thôi.

Hơn hai mươi năm trước, bà không hề trốn tránh cho nên đem tình yêu chôn vùi trong biển máu.

Mà hai mươi năm sau, lịch sử lần nữa tái diễn ở trên người con gái của bà. Cho dù nền y học nước Mỹ phát triển nhất, cũng không cách nào trị tận gốc căn bệnh kia.

Làm mẫu thân, bà không giúp được con gái của mình.

Chỉ là thật đáng thương cho Đặng Tuyên... Một đứa trẻ ngoan ngoãn, từng bị vứt bỏ.

"Thượng Tuyết, em trước tiên lên lầu đi." Đặng Tuyên trầm mặc h ồi lâu cuối cùng mở miệng, một câu làm Thượng Tuyết đau lòng khôn nguôi.

Thượng Tuyết thoáng sửng sờ, rốt cuộc lên tiếng đuổi người r ồi sao?

Thượng Tuyết gạt đầu, sau đó kìm nén những giọt nước mắt chỉ chực tuôn trào đi lên lầu.

Khi trong phòng khách chỉ còn lại Đặng Tuyền và Đặng Khuynh Nhan cùng với mối quan hệ tỷ muội đây đưa hơn hai năm mươi lúc này, Đặng Tuyền đột nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Cô giương mắt nhìn Đặng Khuynh Nhan gần kề trong gang tấc, há miệng, nói ra lời mà Đặng Khuynh Nhan không muốn nghe nhất:

"Tỷ..."

Đặng Khuynh Nhan nhú mày, giọng điệu uy nghiêm đáng sợ:

"Người, gọi ta là gì?"

Đặng Tuyền im lặng, dừng một chút, vẫn là mở miệng nói:

"Tỷ... A..."

Hai mắt Đặng Tuyền trừng lớn nhìn Đặng Khuynh Nhan đột ngột hôn mình, trái tim vốn bình tĩnh bốn năm liền bắt đầu đập điên cuồng không ngừng.

Vẫn là cảm giác trước đây, môi Đặng Khuynh Nhan, vẫn lạnh như thế, mang theo hương vị của ký ức.

"Tuyền..." Sau nụ hôn dài, Đặng Khuynh Nhan rút cuộc rời khỏi môi Đặng Tuyền, giọng nói trầm thấp mang theo một tia gợi cảm quyến rũ.

"Người nói sai rồi." Đặng Khuynh Nhan khẽ vuốt mặt của Đặng Tuyền, ánh mắt thâm tình làm Đặng Tuyền muốn né tránh vô cùng, "Người, hiện tại, nên biết gọi ta là gì chưa?"

"Nhan..." Môi Đặng Tuyền hơi thả lỏng.

Đặng Khuynh Nhan buông cầm Đặng Tuyền ra, rồi hài lòng mỉm cười, giống như tên của nàng, nở một nụ cười khuynh nhan.

Vẫn như cũ, nhiều năm trước khiến cho Đặng Tuyền phải bối rối tươi cười.

Đặng Tuyền nắm tay thật chặt, sau một hồi im lặng bỗng một âm thanh khô khốc đâu đó vang lên bên tai Đặng Khuynh Nhan:

"Ta kết hôn..."

Đặng Khuynh Nhan quét ánh mắt nguy hiểm đến gương mặt Đặng Tuyền, người mà cô đã tưởng niệm gần bốn năm, cười khẩy:

"Cho nên?"

"Ta..." Đặng Tuyền do dự cùng đau lòng, "Chúng ta... vẫn là... tỷ muội..."

"Tuyền," Đặng Khuynh Nhan nhìn Đặng Tuyền, nhắc nhở Đặng Tuyền sự thật không thể chối cãi, "Đừng quên, tên của ngươi."

Giống như bị người đánh trúng điểm yếu, Đặng Tuyền liền mất đi toàn bộ ngôn ngữ.

Đặng Tuyền, người được Đặng Khuynh Nhan lựa chọn...

"Ngươi, là người được ta Đặng Khuynh Nhan lựa chọn." Đặng Khuynh Nhan thanh âm lạnh lùng vang vọng bên tai Đặng Tuyền, "Cho nên, ngươi, chỉ có thể là người của ta."

". . ."

Đặng Tuyền thống khổ nhắm hai mắt lại, không muốn tiếp tục nói chuyện nữa.

Nhất định, phải như vậy sao...

Chú thích:

(1) Chấp niệm [执念] : Là một loại ham muốn vô cùng mãnh liệt, "chấp" [执], đơn giản là cố chấp, ý nghĩa của từ "chấp niệm" [执念] : Một người nào đó cố chấp đến mức khó mà có thể thay đổi được ý nghĩ (hoặc cách nghĩ). (Theo Hudong.com)

—) P.S: Tình địch xuất hiện, Thượng Tuyết chuẩn bị rời sân khấu $\neg (\neg \nabla$
 $\neg) \vdash \dots$

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 6: Thê Tử Của Ta Là Thượng Tuyệt

☆ Chương 6: Thê Tử Của Ta Là Thượng Tuyệt

"Người phụ nữ kia," Đặng Khuynh Nhan nhìn về phía cửa sổ, ánh mặt trời ban sáng vừa vặn chiếu xuống vườn hoa nhà họ Đặng, hai mắt của Đặng Khuynh Nhan chợt lóe, nhìn cây đậu đỏ trong vườn hoa, tiếp tục nói, "Ta không thích."

"..." Đặng Tuyền gắt gao nắm chặt góc áo của mình, cô không hề lên tiếng, yên tĩnh lắng nghe Đặng Khuynh Nhan.

"Tuyền," Đặng Khuynh Nhan gọi tên Đặng Tuyền, tỏ ý nói, "Còn nhớ cây đậu đỏ kia chứ?"

Nghe vậy, Đặng Tuyền hai mắt rũ xuống rồi cuộc ngược lên, nhìn cái cây bên ngoài cửa sổ vào lúc cô mười lăm tuổi khi ấy cùng Đặng Khuynh Nhan gieo hạt giống đậu đỏ xuống đất.

Năm đó, Đặng Khuynh Nhan lập ra lời hứa hẹn ước mười năm với cô.

Mười tám tuổi, Đặng Khuynh Nhan thừa dịp ở buổi chiều của đầu mùa xuân vì cô mà gieo xuống hạt đậu đỏ kia, rồi nói:

"Mười năm sau, đợi được cây đậu đỏ nở rộ, ta sẽ lấy người."

"Dữ quân ước chi, định bất tương phụ." (Hứa cùng người rằng, nhất định sẽ không phụ lòng nhau.)

Năm đó, Đặng Tuyền đều dành trọn trái tim mình cho vị tỷ tỷ trên danh nghĩa của cô, Đặng Khuynh Nhan.

Nhưng ai biết được chữ ngờ, lời hứa hẹn ước mười năm, kết cục là Đặng Khuynh Nhan gả cho người khác.

Mười một năm trước, người ở dưới tán hoa nói muốn kết hôn với cô, vào bảy năm trước, li hôn gả cho người khác.

Trái tim của cô cũng đã chết tại buổi hôn lễ ở bảy năm trước ấy.

Chính tai cô nghe được, vị tỷ tỷ mà cô yêu hơn hai mươi năm nói với người đàn ông kia:

"Ta đừng ý."

Vì vậy hiện tại, nên xem là gì đây?

"Hồng đậu sinh nam quốc,

Xuân lai phát kỷ chi,

Nguyện quân đa thải hiệt,

Thử vật tối tương tư."

(Hồng đậu mọc phương Nam,

Xuân đến nảy thêm cành,

Nguyện để người hái lấy,

Kỉ vật mỗi tương tư.

~Thơ 《Tương Tư - Vương Duy》~)

Giọng nói của Đặng Khuynh Nhan trầm thấp vang lên bên tai Đặng Tuyên.

Vẻ giã dũa trong mắt Đặng Tuyên dần dần lắng xuống.

Đặng Khuynh Nhan nhìn muội muội ưu tú của mình, ôn nhu cất giọng:

"Tuyển, ôm ta một cái."

Trần mặc thật lâu sau, Đặng Tuyển rút cuộc tiến lên một bước nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thon gọn của Đặng Khuynh Nhan.

Đặng Khuynh Nhan cũng vòng tay ôm lấy cô.

Cái ôm muộn màng sau bốn năm, chớp mũi vẫn là hương thơm quen thuộc của người nọ.

Trần luân đi, Trần luân đi, từ hai mươi ba năm trước đã sớm Trần luân rồi.

Khi đấy, Đặng Tuyển sáu tuổi đứng ở trong cô nhi viện, vẻ mặt quạnh quẽ nhìn người con gái trước mặt sắp sửa mang cô về nhà, làm muội muội của người ấy.

Đặng Khuynh Nhan bình thản nói:

"Người phải ở bên ta, mãi mãi."

Ánh mắt của cô sạch sẽ không chứa một tia tạp chất, giống như toàn bộ thế giới cũng chỉ nhìn thấy duy nhất Đặng Khuynh Nhan, cô nhìn người ấy và trả lời:

"Ta sẽ ở bên người, mãi mãi."

Đặng Khuynh Nhan mỉm cười:

"Rất tốt, bây giờ thì, người gọi Đặng Tuyển."

Đặng Tuyển -- người được Đặng Khuynh Nhan lựa chọn.

Mà ngay lúc này, Thượng Tuyết đứng ở cửa cầu thang, lặng lẽ nhìn hai người đang ôm nhau trong phòng khách, tâm, cũng chính vào lúc này bắt đầu tràn dâng nỗi tuyệt vọng.

Nguyên lai, cô không hề yêu nàng.

Cho tới bây giờ đầu chưa từng yêu.

Thượng Tuyết nghĩ vậy, trong lòng cảm thấy thật vô vị, vì thế xoay người lên lầu.

Còn hai người đang ôm nhau trong phòng khách cuối cùng phá vỡ sự trầm mặc:

"Tỷ phu (*anh rề) có khỏe không?" Đặng Tuyền thản nhiên hỏi.

Người trong lòng cứng đờ, sau đó đẩy Đặng Tuyền ra. Đặng Khuynh Nhan mắt lạnh lẽo nhìn Đặng Tuyền, phảng phất nói cho nàng biết Đặng Tuyền sao mà xa lạ tới thế.

"Tuyền, người nói sai rồi." Đặng Khuynh Nhan nén giận nhắc nhở Đặng Tuyền.

"Nghe nói tỷ phu đã lên làm thị trưởng, thật xuất sắc." Đặng Tuyền không để ý đến Đặng Khuynh Nhan.

Đặng Khuynh Nhan im lặng một lúc:

"Ta không yêu hắn."

"Nhưng tỷ lại gả cho hắn."

"Tuyền, người, là hoài nghi ta." Đặng Khuynh Nhan lông mày nhíu chặt.

Đặng Tuyền liếc mắt nhìn cây đậu đỏ ở bên ngoài cửa sổ, dừng một chút, tiếp tục nói:

"Không có, ta không có hoài nghi tỷ -- ta chỉ nói sự thật."

Bỗng nhiên Đặng Khuynh Nhan cảm thấy thật đau đầu, muội muội của nàng, tựa hồ trở thành ngày càng ưu tú hơn -- rồi sau đó rời xa nàng.

"Ta trước đây đã nói là vì bất đắc dĩ mới gả cho hấn, người tại sao còn muốn ần ỉ với ta?"

"...Bất đắc dĩ," Đặng Tuyên tr ần mặc một h ỉ, "Vậy sinh con trai cho hấn cũng là bất đắc dĩ sao?"

Sắc mặt Đặng Khuynh Nhan lập tức trở nên tái nhợt, hai mắt nàng ánh lên tia nguy hiểm nhìn chằm chằm vào Đặng Tuyên:

"Người đi ầu tra ta?"

"Đi ầu tra?" Đặng Tuyên cười cay đắng, "Ta cần gì phải đi ầu tra? Ai lại không biết đến người thừa kế của nhà họ Kỷ?"

Dứa bé kia, từ lúc chào đời li ền bị định là người thừa kế nhà họ Kỷ. Đặng Tuyên đúng là không muốn biết, nhưng cố tình có người lại thích công bố tin tức như thế.

Không muốn biết cũng khó.

"Thế thì không tốt sao? Đặng Khuynh Nhan nhìn Đặng Tuyên, "Chúng ta không thể kết hôn, cũng sẽ không có con. Do đó, chúng ta cũng không cần phải lo lắng nhiều tới chuyện này."

"Ta đã kết hôn," Đặng Tuyên chuyển t ần mắt nhìn sang gương mặt nàng, "Thê tử của ta tên là Thượng Tuyết. Sang năm, chúng ta dự định sẽ sinh con."

"Ý người là gì?"

"Không phải chúng ta không thể, mà là tỷ không muốn." Đặng Tuyên nhìn tỷ tỷ của nàng, "Tỷ xưa nay ầu không muốn đem ta đặt ở trong lòng tỷ."

"A, chẳng lẽ ta không yêu người sao?" Đặng Khuynh Nhan hỏi ngược lại Đặng Tuyên.

"Tỷ chỉ yêu chính bản thân tỷ mà thôi."

Dứt lời, Đặng Tuyền liền xoay người đi ra ngoài, không còn bận tâm đến Đặng Khuynh Nhan nữa.

Cần gì chứ?

Toàn bộ tình yêu say đắm cô dành cho Đặng Khuynh Nhan đã chết vào buổi hôn lễ của bảy năm trước, mà lăng trì cô chính là sự xuất hiện của đứa bé kia.

Đặng Tuyền ra khỏi phòng khách rồi đi thẳng lên lầu, nhìn thấy Thượng Tuyết đang đứng trước bức tranh treo tường ở cuối dãy hành lang.

"Lão bà." Đặng Tuyền nhìn thấy Thượng Tuyết một khắc đó, trái tim mới bình tĩnh trở lại, "Chúng ta về nhà được không?"

"Được."

Thượng Tuyết đáp.

Chỉ cần Đặng Tuyền của nàng muốn, nàng đều nguyện ý.

Vừa về đến nhà, Đặng Tuyền liền đem Thượng Tuyết áp lên cửa, hơi thở cuồn cuộn phun xung quanh Thượng Tuyết.

Trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên không phải ở trên giường hành sự.

Định là muốn rời xa nàng sao, Thượng Tuyết âm thầm nghĩ.

Thôi, vậy theo cô thôi.

Coi như là hưởng thụ buổi thịnh yến một lần cuối cùng trước khi bị tử hình đi.

Hai tay của Thượng Tuyết vòng quanh cổ Đặng Tuyền.

Nàng không có cách nào để chối từ Đặng Tuyền, bởi vì cô chính là sinh mệnh của đời nàng.

Trần luân(1), cứ như vậy mà trần luân đi.

Chú thích:

(1) Trần luân: đắm chìm trong bể khổ.

P.S: Đặng Tuyên ng ầu quá điiii (>▽<)... Yêu là phải dứt khoát vậy chứ.
Chỉ sợ có người hiểu lầm thôi =))...

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 7: Nàng Vĩnh Viễn Chỉ Là Vai Phụ

Chương 7: Nàng Vĩnh Viễn Chỉ Là Vai Phụ

Khúc nhạc dạo của trận hoan ái kéo dài hơn một giờ, Thượng Tuyết hai mắt mê loạn nhìn nữ nhân nằm nhoài trên người mình, cơ thể tuy uể oải nhưng thần trí vẫn còn rất tỉnh táo.

Nữ nhân chiếm giữ lấy thân thể cùng trái tim của nàng, có thể giờ khắc này, trong lòng đang nghĩ tới người phụ nữ kia đi.

Là cái người được gọi là "tỷ tỷ" Đặng Khuynh Nhan.

Đặng Khuynh Nhan...

Ý thức của Thượng Tuyết đột nhiên bừng dậy lên, nàng nhớ lại tờ giấy ghi chép được bảo tồn rất tốt ở trong thư phòng của Đặng Tuyên.

Nét chữ thanh tú của Đặng Tuyên ở mặt trên tờ giấy ghi chép lại lời yêu thương của cô đối với Đặng Khuynh Nhan:

Hồng tô thủ, hoàng đăng tửu, mãn thành xuân sắc cung tường liễu.
Đông phong ác, hoan tình bạc, nhất hoài sầu tự, kỷ niên ly sách, thác, thác, thác! Xuân như cộ, nhân không sầu. Lệ ngân hồng ấp giao tiêu thấu. Đào hoa lạc, nhân tri các, sơn minh tuy tịch, cầm thư nan thác, mạc, mạc, mạc!

(Tay trắng muốt, rượu vàng rót, cây liễu cung sân xuân cách bức. Gió đông dữ, tình thâm lỗi, một mối tơ sầu, bao năm tan vỡ. Dở, dở, dở! Xuân như trước, người gầy rạc, ngấn lệ đỏ ngầu khăn lụa ướt. Hoa đào rữa, lầu gác trở. Non thề còn kia. Chớ, chớ, chớ!

- Thơ • Tống, Lục Du, "Thoa Đầu Phượng"• - Dịch: Nguyễn Xuân Tảo.)

Mà nữ nhân tên Đặng Khuynh Nhan kia, đối diện với những dòng chữ của Đặng Tuyền đều đưa ra lời giải thích:

"Thế tình bạc, nhân tình ác, vũ tống hoàng hôn hoa dịch lạc. Hiều phong can, lệ ngân tàn, dục tiên tâm sự, độc ngữ tà lan. Nan, nan, nan! Nhân thành các, kim phi tạc, bệnh hồn thường tự thu thiên tác. Giốc thanh hàn, dạ lan san, phạ nhân tằm vấn, yên lệ trang hoan. Man, man, man!"

(Tình đời bạc, tình người ác, mưa tiễn hoàng hôn hoa tan tác. Gió mai lan, lệ hoen tàn, muốn thư tâm sự, rớt ý lan man. Nan, nan, nan! Người đơn bạc, nay mai khác, bệnh lòng như thể ngàn thu tạc. Tiếng tù vang, bóng đêm tan, sợ người tra hỏi, nuốt lệ tân trang. Gian, gian, gian!

- Thơ • Tống, Đường Uyên, "Thoa Đầu Phượng"• - Dịch: Đông A.)

Đặng Tuyền chỉ là không muốn nhìn tới nó.

Nàng yêu Đặng Tuyền, Đặng Tuyền yêu Đặng Khuynh Nhan, mà Đặng Khuynh Nhan...

Đặng Khuynh Nhan... Vì sao lại không muốn yêu Đặng Tuyền?

Đặng Tuyền, Đặng Tuyền -- người được Đặng Khuynh Nhan chọn.

Như vậy, nàng Thượng Tuyết, là ai?

"Làm sao vậy?" Đặng Tuyền thấy Thượng Tuyết mất tập trung, cho nên dừng hoạt động hỏi thê tử của mình.

"Lão công..." Thượng Tuyết ngơ ngác nhìn Đặng Tuyền.

"Hả?"

"..." Thượng Tuyết trầm mặc.

"Sao lại khóc?" Đặng Tuyền đưa tay ra nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Thượng Tuyết, nhẹ giọng hỏi.

Thượng Tuyết không trả lời, nhưng lại gắt gao ôm lấy Đặng Tuyền.

Đặng Tuyền hơi sửng sốt, lập tức cười nói:

"Sao thế? Không có việc gì."

"Em ngày mai... Phải đi công tác..." Thượng Tuyết nói dối.

"Đi công tác?" Đặng Tuyền sửng sốt trong chốc lát, có chút kỳ quái, "Sao chưa từng nghe em nhắc đến?"

"Sáng hôm nay mới nhận được điện thoại của bộ trưởng."

"..." Đặng Tuyền thở dài, sau đó đứng dậy đi tới phòng tắm, không lâu sau quay trở lại ôm ngang người Thượng Tuyết còn đang chờ ra đi đến phòng tắm.

Tiến vào phòng tắm, Đặng Tuyền thả Thượng Tuyết vào bồn tắm đầy nước bên trong, rồi đem những sợi tóc phân tán của Thượng Tuyết bỏ sang một bên, dịu dàng nói với nàng:

"Đi tắm đi, tôi chuẩn bị hành lý cho em."

"Dạ..."

"Đi công tác ở đâu?"

"Ở Hắc Long Giang."

Đặng Tuyền dừng một chút:

"Biết rồi, em tắm trước đi."

"Dạ..."

Chờ Thượng Tuyết tắm xong, Đặng Tuyền đã giúp Thượng Tuyết chuẩn bị hành lý xong xuôi, thấy Thượng Tuyết đi ra, Đặng Tuyền tiến lên trước một bước cần lấy cái khăn mặt trong tay Thượng Tuyết, vừa nhẹ nhàng lau khô tóc Thượng Tuyết vừa nói:

"Lát nữa tôi đi thư phòng lấy tài liệu. Em thay quần áo xong nhớ nghỉ ngơi, buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn thuận tiện mua cho em mấy bộ quần áo mới, thời tiết ở bên Hắc Long Giang khá lạnh."

"Không... Không cần đâu... Em chỉ đi có một tuần thôi." Thượng Tuyết có chút hoảng hốt, bởi vì nàng nói dối với Đặng Tuyền.

Động tác trên tay Đặng Tuyền ngừng lại, cô để khăn mặt qua một bên, xoay người đi lấy máy sấy, còn nói với Thượng Tuyết:

"Em có thể không cần mặc nhiều quần áo bên đó, nhưng mà những bộ em đang có đều là năm ngoái, và nó đã lỗi thời rồi."

"..."

Đặng Tuyền đứng ở trước mặt Thượng Tuyết, cầm máy sấy sấy tóc giúp nàng.

Âm thanh ồ ồ của máy sấy làm cho đại não của Thượng Tuyết bắt đầu chạy xe không:

Đi công tác...

Viện có thôi.

Nàng chỉ muốn bỏ chạy, muốn chạy trốn khỏi Đặng Tuyền.

Đặng Khuynh Nhan đã trở lại, nàng nên rời khỏi sân diễn, không phải sao?

Vai phụ, sao có thể bù đắp được cho vai chính cơ chứ?

Đúng là tự làm khổ mình.

(Chương Hoàn.)

P.S: Có người làm rùa rút đầu nè bà con ơi =))))))

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 8: Nàng Yêu Nhiêu Bao Nhiêu, Thì Càng Đau Bấy Nhiêu

☆ Chương 8: Nàng Yêu Nhiêu Bao Nhiêu, Thì Càng Đau Bấy Nhiêu

Thượng Tuyết ngơ ngác ngồi trên ghế sofa, ánh mắt đảo quanh không ngừng nhìn căn nhà thuộc về nàng và Đặng Tuyên.

Hơn 300 mét vuông, không quá lớn --so với ngôi biệt thự của Đặng gia.

Cũng không quá nhỏ -- so với căn nhà rộng hơn 70 mét vuông trước kia nàng ở.

Thượng Tuyết cười chua chát, Đặng Tuyên, là người đã bước vào đời nàng khi nàng chỉ mới mười tám tuổi.

Nàng mười tám tuổi khi ấy, ngày đầu tiên nhập học thì có một cái tên như sấm nổ bên tai(1) quấy nhiễu nàng.

Nữ nhân tên Đặng Tuyên kia, rốt cuộc bắt đầu chiếm cứ thân tâm(2) của nàng. Khi nàng kịp phản ứng lại thì tất cả những thứ có liên quan tới Đặng Tuyên, nàng đều ghi nhớ khắc sâu trong lòng.

Nghe nói Đặng Tuyên là hoa khôi của trường học, nghe nói thành tích học tập của Đặng Tuyên rất tốt, nghe nói tính tình của Đặng Tuyên rất lạnh nhạt, nghe nói gia thế của Đặng Tuyên rất giàu, nghe nói Đặng Tuyên là nhị tiểu thư của Đặng thị, nghe nói anh rể của Đặng Tuyên là phó thị trưởng, nghe nói Đặng Tuyên...

Đặng Tuyên, Đặng Tuyên, Đặng Tuyên...

Nghe được đủ lâu để khiến nàng đắm chìm vào trong thứ tình yêu vô vọng ở tuổi mười tám năm đó.

Đặng Tuyền, Đặng Tuyền, Đặng Tuyền...

Thời gian ngắn ngủi, nàng còn không thể đợi được Đặng Tuyền đáp trả tình yêu say đắm vì nàng li hôn chấm dứt ở tuổi hai mươi sáu.

Phải nói như thế nào, mới không thể bộc lộ nỗi buồn của chính mình.

Phải làm sao đây, mới không để cho nỗi bất an lan tràn trong lòng mình.

Thời gian dần trôi qua, năm tháng càng tiêu tan. Bốn năm làm bạn bên người Đặng Tuyền, cũng đủ thỏa mãn rồi, không phải sao? Thượng Tuyết vươn tay sờ mái tóc vừa được sấy khô bởi Đặng Tuyền. Tâm tư có chút lơ lửng...

Thượng Tuyết hai mươi hai tuổi năm ấy, trong trận mưa lớn đầu mùa thu, nàng dùng hết khí lực(3) ôm lấy Đặng Tuyền.

Nàng yêu nhiều bao nhiêu, thì càng đau bấy nhiêu.

Đặng Tuyền nói:

"Chúng ta kết hôn đi, tôi sẽ đối xử thật tốt với em, vĩnh viễn cũng không phản bội em, sẽ coi em như bảo vật -- bởi vì người tôi yêu nhất, đã chết rồi."

Thượng Tuyết tựa ở trong lòng Đặng Tuyền, khoang mũi đầu là hơi thở của Đặng Tuyền. Một trận trăn mắc thật lâu, Thượng Tuyết nghe thấy giọng mình run rẩy vang lên trong mưa:

"Vâng..."

Nhiều năm sau, Thượng Tuyết đầu nghĩ tới, nếu lúc trước chính mình không nói ra chữ kia, thì hai mươi sáu năm nay của nàng cũng sẽ không trôi qua bất an cùng thống khổ như thế.

"Sao vậy?" Đặng Tuyền thu dọn đồ xong, đi tới phòng khách liền thấy bộ dáng thần thờ của Thượng Tuyết.

Cô nhúu đôi mày đẹp lại, đi qua bên người Thượng Tuyết, đưa tay nắm lấy tay của nàng, ôn nhu hỏi.

"Không... Không sao..." Thượng Tuyết phục hồi tinh thần, thấy lão công không biết tự khi nào ng ẩ bên cạnh, nàng hơi hơi sốt sắng trả lời.

Đặng Tuyền thở dài, giọng điệu có chút bất đắc dĩ nói:

"Em là vì Đặng Khuynh Nhan nên mới như vậy hử?"

"..." Thượng Tuyết cúi đầu, không nói gì.

Nhìn thấy thế tử trở nên như vậy, Đặng Tuyền cũng biết nàng là ng ầm thừa nhận.

Đặng Tuyền nhẹ nhàng ôm Thượng Tuyết vào trong lòng cô, thản nhiên nói:

"Đừng nghĩ nhiều, nhớ kỹ lời tôi nói lúc kết hôn là được."

Hai tay Thượng Tuyết đang nắm chặt lấy nhau khi nghe được câu nói kia cuối cùng vô lực buông ra.

Nguyên lai, quả nhiên là không yêu.

Đã như vậy, cũng nên kết thúc thôi.

Đặng Tuyền thấy Thượng Tuyết không lên tiếng, cô dừng một chút, lại nói:

"Trưa rồi, cùng đi ra ngoài ăn đi. Tối nay tiếp tục đi dạo phố với em, được không?"

Thượng Tuyết gật đầu.

Đặng Tuyền liền đứng dậy, kéo tay Thượng Tuyết, nói:

"Đi thôi."

"Vâng..."

Ra tới cửa, Đặng Tuyền đi ra gara lấy xe. Thượng Tuyết đứng ở ven đường chờ Đặng Tuyền, nàng cúi đầu đá cục đá, lát sau nàng cảm giác được điện thoại di động để trong túi rung lên. Nàng lấy ra, nhìn thấy một dãy số lạ gửi tới tin nhắn:

"Rời xa cô ấy."

Là Đặng Khuynh Nhan.

Không hề nghi ngờ, là Đặng Khuynh Nhan.

Thượng Tuyết cười cay đắng một tiếng, người phụ nữ này thật sự là hung hăng quá mức.

Ấn xuống nút xóa tin nhắn xong bỏ điện thoại di động lại trong túi, Đặng Tuyền cũng đứng lúc lái xe từ trong nhà chạy ra.

Thượng Tuyết mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ, buộc chặt đai an toàn, sau đó nghiêng đầu nói với Đặng Tuyền:

"Em muốn đi ăn món Hàn Quốc."

"Được." Đặng Tuyền cười đáp.

Thượng Tuyết tinh nghịch nháy mắt, đột nhiên vươn người hôn khoe miệng Đặng Tuyền một cái.

Đặng Tuyền cười híp mắt, không nói gì, chỉ bật máy xe, nhấn ga chạy.

Rất tốt, cứ thế đi.

Trước khi chết cũng phải náo nhiệt một phen, đúng không?

+ Chú thích:

(1) Như sấm nổ bên tai (như lời quán nhã): danh tiếng lẫy lừng.

(2) Thân tâm: thân thể và tinh thần.

(3) Khí lực: sức mạnh thể chất và tinh thần của con người.

P.S: Ra là love at first sight ah.... _(:3 』 ∠)_

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 9: Phía Cuối Con Đường

☆ Chương 9: Phía Cuối Con Đường

Thượng Tuyệt cùng Đặng Tuyền từ quán ăn Hàn Quốc đi ra thì cũng đã 1:30 chiều.

Thượng Tuyệt vỗ vỗ cái bụng căng phồng của nàng, chau mày đứng ngoài cửa quán vừa đợi Đặng Tuyền vừa bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ bản thân nàng có nên đi giảm béo không đây?

"Đang nghĩ gì thế?" Đặng Tuyền đi ra cửa liền dậm bước tới bên người Thượng Tuyệt, cô nắm lấy tay nàng, đan tay hai người lại với nhau bỏ vào trong túi áo khoác, nói.

Thượng Tuyệt ngẩng đầu lên, nhìn Đặng Tuyền, nghiêm túc nói:

"Em có phải ngày càng mập lên không?"

Đặng Tuyền suy tư một lúc, nhớ tới cảm giác ở trên giường vào hai ngày trước, gật đầu:

"Có chỗ không mập lắm."

"..." Thượng Tuyệt tuyệt nhiên không thể cảm được sự hài hước hiếm có của Đặng Tuyền, nàng giận dỗi bĩu môi, không thềm lên tiếng.

Đặng Tuyền thấy thế tử như vậy, nhất thời cất tiếng cười rộ lên, trong lòng nửa quyết định nửa xác định ba phần. Cô siết chặt tay mình, nói với tiểu nữ nhân kia:

"Thật ra mập thêm một tí cũng được."

Thượng Tuyết nhìn cô.

Đặng Tuyền nhanh chóng bổ sung:

"Chị còn ôm nổi mà."

"Ý chị là nếu em mập tới mức ôm không nổi nữa thì mới nên giảm béo hử?" Thượng Tuyết rõ là rất thích thú với câu nói của cô, nhưng cố tình không chịu thừa nhận.

Đặng Tuyền liếc sơ qua liềm nhìn thấu chút tâm tư nhỏ nhỏ của thế tử mình, cô cười:

"Không giảm cũng được."

"...Không đứng đắn." Thượng Tuyết gắt giọng.

Đặng Tuyền cười càng vui vẻ hơn, Thượng Tuyết mặt cũng càng ngày càng đỏ, qua một hồi lâu, Đặng Tuyền mới mở miệng nói, giọng điệu hờn hờ vô cùng:

"Mới ăn no xong, đi dạo nhé?"

"Dạ..." Thượng Tuyết gật đầu nói.

Dứt lời, hai người liềm tay nắm tay dạo bước trên đường cái, trên đường đi, hai người nói với nhau những chuyện thường ngày của gia đình khá là hạnh phúc.

Thượng Tuyết rất thích cảm giác như thế này, nàng kết hôn được bốn năm và đầu 26 tuổi, ở độ tuổi của nàng, tình yêu đã không còn sự nhiệt tình cùng sôi nổi của tuổi trẻ.

Cuộc sống bình yên không có gì là không tốt.

Bất luận là đờng tính luyện ái hay dị tính luyện ái, tất cả cũng chỉ mong muốn có một cái gia đình.

Mà vừa vặn, vận khí của Thượng Tuyết không tệ, Đặng Tuyền mang đến cho nàng một gia đình.

Một gia đình khiến nàng an lòng.

Cho dù Đặng Tuyền không hề yêu nàng.

Thượng Tuyết nhìn bàn tay bị nắm của mình, rồi ngược nhìn Đặng Tuyền đi bên cạnh nàng, nàng thở một hơi dài và sâu:

Nàng đột nhiên cảm thấy rất vui vì chính mình vào cơn mưa đầu mùa thu bốn năm trước đã ôm chầm lấy Đặng Tuyền.

Trong bốn năm ấy, Đặng Tuyền vẫn đối xử thật tốt với nàng như ngày nào. Không có phản bội, không có bất an, không có những lời nói dối.

Như vậy rất tốt, dù Đặng Tuyền chưa từng yêu nàng, nhưng thế thì có sao đâu nhỉ?

Bất kỳ mối tình thâm thiết nào, trải qua hôn nhân, trải qua quãng thời gian dài, ký ức dần dần bị lãng quên, có bao nhiêu đôi cuối cùng không trở mặt thành kẻ thù đây?

Đờng tính luyện ái thì sao? Thượng Tuyết sẽ không thể nào tìm được một nữ nhân ưu tú như Đặng Tuyền để mà chung sống với nhau tới cuối đời. Hễ tưởng lại vào đêm ra quĩ(1) bốn năm trước, Đặng Tuyền nắm tay nàng rồi đối mặt nói với mẹ nàng:

"Thưa dì, con sẽ đối xử thật tốt với Tuyết Nhi. Con sẽ chăm sóc em ấy, sẽ luôn luôn ở bên cạnh em ấy. Nếu Tuyết Nhi đờng ý, chúng con còn có thể sinh em bé. Con biết ngài lo lắng Tuyết Nhi sống với một người phụ nữ sẽ rất khổ cực, và cũng sợ em ấy sau cùng sẽ là người bị tổn thương. Nhưng dì à, con cũng là nữ nhân, nên con biết em ấy muốn gì. Nếu thứ con có thể cho, con đầu cho Tuyết Nhi hết."

Dứt lời, liền đem tập hồ sơ mà Thượng Tuyết không hề hay biết có liên quan với di chúc cùng giấy tờ phân chia tài sản của Đặng Tuyền đưa cho mẹ của Thượng Tuyết, và nói với bà:

"Con không phải là muốn dùng tiền để giữ lấy Tuyết Nhi hoặc làm cho ngài chấp nhận chúng con, con chỉ muốn cho ngài hiểu được con có bao nhiêu mong muốn kết hôn với em ấy. Cùng với lời hứa hẹn đầy tin cậy của con."

Không còn chút nghi ngờ, mẹ của Thượng Tuyết chấp nhận các nàng.

Không phải là do di chúc phân chia tài của Đặng Tuyền mới có 80% chiếm được Thượng Tuyết, cũng không phải là vì Thượng Mẹ cạn tình tham tiền bán con. Rất đơn giản, kỳ thực làm cha làm mẹ, bất luận con của mình lựa chọn con đường nào, họ đều mong con mình chọn con đường dễ đi hơn một chút.

Cách làm của Đặng Tuyền chẳng những khiến Thượng Mẹ hiểu rõ Đặng Tuyền không chỉ nói suông, mà còn làm cho Thượng Tuyết có cảm giác an toàn.

Bất kể là đàn ông, phụ nữ, người già, trẻ em, trong số đó có thể có đồng tính luyến ái, dị tính luyến ái, tình yêu tuổi xé chiêu, hay tỷ lệ luyến, nếu muốn có được sự chấp thuận của cha mẹ và bên nhau đến cuối đời, thì trước hết phải mang tới cho người bạn đời một cảm giác đầy đủ và an toàn.

Đây là chuyện cả đời, nếu cảm giác an toàn không đủ, thì sao ta có đủ năng lực để đi tiếp?

Khi đó, Thượng Tuyết rốt cuộc đã hiểu được tại sao có nhiều cặp đồng tính không thể sống bên nhau trọn đời:

Nói ra lời hứa hẹn quá dễ dàng, mà không suy nghĩ đến thực tế.

Nữ nhân, thật sự chỉ muốn một cái thái độ. Không liên quan tới tiền tài, quyền thế, lợi ích, địa vị.

Mà Đặng Tuyền, người sẽ chẳng bao giờ yêu nàng, lại vừa vắn mang đến cái thái độ này cho Thượng Tuyết.

Lấy quyết tâm phải cùng cô sống tới già, muốn xứng đáng với thái độ của cô.

Cho nên Thượng Tuyết mới không chút ngần ngại mà gả cho Đặng Tuyền.

Thật tốt, nếu như Đặng Tuyền có thể yêu nàng.

Khi Đặng Tuyền nghe thấy tiếng thở dài thật sâu kia của thê tử, cô liền nghiêng đầu, cười nói với Thượng Tuyết:

"Lại nghĩ gì nữa hả?"

Thượng Tuyết bĩu môi nói:

"Cái gì mà 'lại' chứ!?"

Đặng Tuyền nhẹ nhàng cười, vừa vươn tay vuốt những lọn tóc bị gió thổi loạn hết lên, vừa giải thích:

"Em cả ngày hôm nay đầu đang suy nghĩ gì gì đó đúng không."

Thượng Tuyết bất mãn mà lườm Đặng Tuyền, nghĩ thầm nếu tỷ tỷ của chị không hung hăng mà chị có thể yêu em thì em cũng không cần phải nghĩ nhiều tới vậy.

Đặng Tuyền tiến lên ôm Thượng Tuyết, còn phả hơi thở bên tai Thượng Tuyết, nói:

"Lại mất hứng hả?"

Thượng Tuyết mặt liền đỏ bừng, nàng khó chịu đẩy Đặng Tuyền ra, sẵn giọng:

"Người gì mà càng ngày càng không đứng đắn?"

Lạ thật, rõ ràng ở văn phòng là một người có bộ dáng rất nghiêm
cẩn(2), vừa nhìn thấy nàng liệ̀n cư xử như một đứa trẻ?

Đặng Tuyền cười thích chí, hôm nay Đặng Tuyền buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo hoodie màu xanh lam và chiếc quần jean đen, đứng dưới ánh chiệ̀u tà, nở nụ cười tươi sáng trong giản dị trông thật giống một cô sinh viên mới học đại học.

Đặng Tuyền bất ngờ hôn Thượng Tuyết một cái, sau đó nhảy một bước bỏ chạy, chọc cho người phía sau mặt đỏ hơn chút xíu.

Thượng Tuyết trừng mắt đẹp nhìn Đặng Tuyền thỉnh thoảng thể hiện hành vi ấu trĩ, trong lòng thở dài:

Bộ dáng CEO của chị ấy chạy đâu rồi ta?

+Chú thích:

(1) Ra quỹ: Come-out.

(2) Nghiêm cẩn: Trang nghiêm và kính trọng.

P.S: Oĩ ời, edit mà chịu hông nổi độ ngọt của hai người này a $O(\cong \nabla \cong)$
O... Chương này mình rất thích, mọi người có thích hông :D? Một phần là mình đồng ý với suy nghĩ của Tuyết tỷ, muốn tình yêu bền vững thì trước hết phải có cảm giác an toàn, hai là màn come-out khá là ấn tượng của Tuyền tỷ =)), ba là... mình phát hiện ra.... Tuyền tỷ là phúc hắcccc công còn Tuyết tỷ là ngạo kiềuuuuuuuu thụ nhaaa $\neg (\neg \nabla \neg) \vdash$

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 10: Cùng Nhau Tắm Đi

☆ Chương 10: Cùng Nhau Tắm Đi

Chờ Đặng Tuyền chạy về bên người Thượng Tuyết, trong tay cô có thêm một cây kem ốc quế.

Thượng Tuyết ngăn người, bởi vì dạ dày của nàng luôn không được tốt, nên loại đồ ăn lạnh này của Đặng Tuyền luôn khiến nàng kính sợ mà tránh xa.

Đặng Tuyền thấy thế tức giận, cô cười khúc khích, sau đó đem cây kem ốc quế đặt trong tay Thượng Tuyết. Hơi có chút nghịch ngợm chớp chớp mắt:

"Yên tâm đi, lão công của em sẽ không trách em." Cô dừng một chút, rồi bổ sung thêm, "Bất quá, lão công của em hình như chỉ cho phép em cắn một miếng thôi à..."

Thượng Tuyết thở dài, biết ngay sẽ như vậy mà.

Đối với chế độ chăm sóc thân thể của Đặng Tuyền đối với Thượng Tuyết luôn luôn làm nàng cảm thấy Đặng Tuyền đây là đang coi nàng như hài tử mà nuôi dưỡng.

Cắn một miếng kem trên cây ốc quế xong, Đặng Tuyền quả nhiên thu kem lại, chính mình bắt đầu vui vẻ ăn.

Thượng Tuyết nhìn lão công của nàng không giữ chút hình tượng ăn kem trên đường cái, trái tim đột nhiên nhảy nhót loạn lên.

Quả nhiên vẫn còn yêu Đặng Tuyền tha thiết a...

Dường như không thể nào thay đổi...

Đợi giây phút trẻ con của Đặng Tuyền trôi qua, cô liền bắt đầu lôi kéo thê tử đi shopping.

Trên lý thuyết, ánh mắt Đặng Tuyền cùng con người của cô đều rất ưu tú.

Trên thực tế, quả thật là như thế.

Đặng Tuyền dựa vào bản thân là CEO mà ra sức công tác ở Đặng thị, và kiếm được rất nhiều nhiều tiền, thế nhưng bản thân Đặng Tuyền cũng không phải là loại người phung phí tiền bạc. Sự thật chính Thượng Tuyết mới là người như vậy.

Không đúng, nói đúng hơn, Đặng Tuyền vì Thượng Tuyết mà tiêu xài hoang phí tới cùng cực.

Không có một người phụ nữ nào mà không thích xài túi xách hàng hiệu cùng quần áo thời thượng. Nhưng lần này, Thượng Tuyết dành trọn nguyên buổi trưa đi dạo với Đặng Tuyền ở khu trung tâm thương mại xa hoa, giá cả của đồ đặc mua được Thượng Tuyết phải làm việc suốt mười năm mới có thể trả hết nợ. Đây là lần đầu tiên Thượng Tuyết cảm thấy đi mua sắm là chuyện khá thống khổ.

"Lão công..." Thượng Tuyết nhẹ nhàng kéo góc áo Đặng Tuyền, "Chị không thấy mình mua quá nhiều ư ả sao?"

Mặc dù đều kêu cửa hàng chuyển đồ đến tận nhà, Thượng Tuyết và Đặng Tuyền vẫn còn chưa xách bao lớn bao nhỏ, nhưng nàng thật sự rất mệt mỏi.

Đặng Tuyền nghe được lời thê tử mình, chỉ liếc mắt đem cái áo khoác trị giá 3.7 vạn (~\$5,800) chuyển trên người Thượng Tuyết, đánh giá trên dưới xong ư ả mở lời:

"Người phục vụ, làm ơn gói cái này đem đến phố M giúp tôi. Cảm ơn."

Đặng Tuyền nói với người phục vụ xong mới bắt đầu trả lời câu hỏi của Thượng Tuyết:

"Sắp cuối thu rồi, trời sẽ lạnh. Đúng lúc hôm nay chúng ta đi shopping, phải sắm vài món cho em chứ."

"..."

Nhưng mà không phải mua hơi nhiều sao? Thượng Tuyết nghĩ thầm, hơn nữa mùa hè còn chưa tới nữa mà? Nhưng nàng không dám nói ra miệng.

Nếu Đặng Tuyền muốn làm một lão công hiệu hảo 24/24, thì nàng liền phối hợp theo thôi.

Thật thật giả giả, nàng hà tất gì phải nghĩ nhiều?

Dù sao, nàng cũng sắp rời đi.

Người Đặng Tuyền yêu sâu đậm đã trở lại, vở kịch mà nàng diễn gần bốn năm, cũng nên kết thúc.

Chờ hai người về tới nhà, gần 8 giờ tối.

Thượng Tuyết vào cửa cùng Đặng Tuyền, hỏi thăm một chút rồi tiến về phía phòng ngủ, dự định tắm trước.

Bởi vì cả hai đều ăn ở bên ngoài rồi, nên Đặng Tuyền không cần phải vào bếp làm cơm nữa.

Mà việc này, vừa vặn là cơ hội để cô đưa ra lời giải thích hoàn hảo.

"Cùng nhau tắm đi." Đặng Tuyền gọi lại thê tử mình đang muốn lên lầu.

Thượng Tuyết trượt chân, suýt tí nữa là ngã sấp xuống. Nàng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đặng Tuyền, hoài nghi hỏi:

"Cái... Cái gì!?"

Đừng trách Thượng Tuyết vì sao bị chấn kinh, kết hôn ngần ấy năm, Đặng Tuyền đối với chuyện phòng the luôn có quy luật vô cùng. Bất luận nàng muốn thân mật nhiều hơn chẳng nữa, Đặng Tuyền cũng chỉ hành sự vào thứ hai, ba, năm, bảy. Mà chuyện làm cho Thượng Tuyết không biết nên vui hay buồn là Đặng Tuyền luôn chọn cái giường làm địa điểm để yêu.

Dĩ nhiên, trận hoan ái bất ngờ ngày hôm kia không tính.

Coi như là tính đi, ngày hôm nay chuyện phòng the sẽ xảy ra, thì chuyện Đặng Tuyền muốn tắm chung với nàng là có ý tứ gì đây?

Thượng Tuyết đã 26 tuổi rồi, gần như là tuổi như lang như hổ. Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm sống chung với Đặng Tuyền, nàng đương nhiên sẽ không ngây thơ nghĩ rằng các nàng chỉ là tắm rửa bình thường.

Đặng Tuyền khẽ cười, đi tới bên người Thượng Tuyết, dắt tay nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ, hành động tràn ngập ám muội khiến Thượng Tuyết xấu hổ đỏ mặt cực kỳ.

Rõ ràng đã kết hôn bốn năm, thế nào mà Thượng Tuyết đối với loại chuyện này còn cảm thấy rất thẹn thùng?

Thượng Tuyết chợt nhớ tới cái đêm hai nàng ở nước Mỹ sau khi đăng ký kết hôn, Đặng Tuyền ở trong phòng tắm khách sạn tắm xong đi ra, khi ấy nàng thẹn thùng tới mức đầu ngón chân đều đỏ.

Tới khoảnh khắc nàng nằm dưới thân Đặng Tuyền, nhìn nữ nhân mà nàng thầm mến trong những năm tháng học đại học đang nằm trên người mình, tim nàng đập nhanh vô cùng.

Nàng không phải người ngốc, tự nhiên biết đêm tân hôn sẽ phát sinh chuyện gì. Nên khi Đặng Tuyền cởi bỏ khăn tắm của nàng, nàng mặt đỏ bừng bừng, liền vòng tay ôm lấy cổ Đặng Tuyền.

Đặng Tuyền nhẹ nhàng cười, cúi đầu hôn lên vầng trán mịn màng của nàng một cái, ôn nhu nói:

"Sợ?"

Thượng Tuyết lắc đầu, hai nàng không giống như các cặp đôi tình nhân bình thường, cả hai đều đã đăng ký kết hôn rồi, nên nàng không phải là sợ hãi. Chỉ là... làm chuyện đó với người mình thích... nàng hơi hơi ngượng ngùng mà thôi.

"Có chút... căng thẳng..." Thượng Tuyết lắp bắp nói.

Nghe vậy, Đặng Tuyền nhú mào, sau đó nghiêng đầu thì thầm bên tai nàng:

"Em gọi lão công thì sẽ không căng thẳng nữa..."

Nàng gật đầu:

"Lão... Lão công..."

Mà hiện tại, nàng phải đối mặt với vấn đề của bốn năm trước.

Nàng lén lút liếc mắt nhìn Đặng Tuyền lỏa thể đứng dưới vòi sen, vóc người lầy lẫm cân xứng, da thịt trắng nõn mượt mà, trong lòng khẩn trương muốn chết.

Đặng Tuyền như là cảm nhận được ánh mắt của thê tử, nàng xoay đầu lại nhìn thấy Thượng Tuyết khỏa thân đứng ở trong góc nhỏ, giật giật khóe miệng:

"Sao không lại đây?"

Thượng Tuyết đỏ mặt ấp a ấp úng nói:

"Em... Em đợi... Tắm sau..."

Nghe vậy, Đặng Tuyền buồn cười hỏi nàng:

"Em đang thẹn thùng?"

"Không... Không có..."

"Không có?" Đặng Tuyền dõm bước tới trước mặt Thượng Tuyết, dùng tay nâng cằm Thượng Tuyết lên, nhìn thẳng hỏi, "Vậy mặt em sao đỏ thế?"

Thượng Tuyết mặt càng đỏ thêm, nàng lắp bắp nói:

"Nóng... Nóng..."

Đặng Tuyền nhú mày:

"Nóng?"

Thượng Tuyết gật gật đầu, căng thẳng không biết nên để tay ở đâu mới tốt.

Đặng Tuyền cười tươi đến mức dị thường, hơi thở như lan nói:

"Vậy để tôi giúp em hạ hỏa nhé..."

Thượng Tuyết còn chưa kịp phản ứng liền bị Đặng Tuyền hôn lên vành tai. Nàng thốt một tiếng:

"A..."

Cái tay còn lại của Đặng Tuyền ôm chầm eo Thượng Tuyết, kéo nàng kề sát người cô hơn. Hai người đứng dưới vòm sen ôm hôn, Đặng Tuyền ôn nhu cùng động tình, làm cho Thượng Tuyết gần như nghĩ rằng Đặng Tuyền cũng yêu nàng.

Đương lúc tay kia của Đặng Tuyền trườn xuống nơi tư mật của Thượng Tuyết, Thượng Tuyết bỗng dùng sức ôm chặt Đặng Tuyền.

Đặng Tuyền sửng sốt một chút, ôn nhu hỏi:

"Sao vậy?"

Thượng Tuyết giọng điệu nhỏ nhẹ, mang theo chút run rẩy:

"Đi... Đi... Trên giường..."

Đặng Tuyền gật gật đầu, tưởng là thể tử mình không thích hoan ái ở trong phòng tắm, vì thế liền cúi người xuống, bế ngang người Thượng Tuyết, mở cửa phòng tắm đi về phòng ngủ.

Khi lưng của Thượng Tuyết chạm lên ga trải giường, trong đầu nàng đột nhiên nảy ra một ý tưởng kỳ lạ:

Ngày hôm nay, Đặng Tuyền hình như hơi bất thường.

Rốt cuộc bất thường ở đâu, nàng không nói được.

P.S: Lâu rồi không comeback, chương này các bạn có thích hông :)))))))))?

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 11: Nàng Đi Rồi

Chương 11: Nàng Đi Rồi

Lại một đêm xuân trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thượng Tuyết từ trong giấc ngủ sâu tỉnh lại cũng đã hơn tám giờ. Nàng lấy tay chống đẩy cơ thể, Đặng Tuyên không còn ở bên người nàng.

Thượng Tuyết lắc lắc đầu, cố gắng làm bản thân tỉnh táo hơn chút, nàng bước xuống giường. Làm ngón chân chạm đất trong nháy mắt đó thân thể nàng trở nên mềm nhũn, suýt nữa là ngã xuống đất.

Khốn nạn...

Nàng ở trong lòng máng Đặng Tuyên là người không biết tiết chế.

Lão công nhà nàng, vốn trong khung rất ôn hòa dịu dàng, thế nào vừa lên giường là liền biến thành con người khác. Dùng hàng ngàn phương thức tới "ép" nàng từ tinh thần cho tới thể xác.

Lòng nàng đang âm thầm oán trách, không biết còn tưởng rằng các nàng yêu nhau sâu đậm cỡ nào a! Thượng Tuyết liếc mắt nhìn những vết đỏ trải đầy trên người nàng, tốt lắm. Giờ thì nàng có lí do hoàn hảo để đeo khăn quàng cổ khi đi ra ngoài rồi.

Ngay lúc Thượng Tuyết tắm rửa, thay áo quần xong xuôi, bước ra phòng ngủ đi xuống lầu, Đặng Tuyên đã vì nàng làm điểm tâm, hành lý cũng giúp nàng thu dọn sẵn đặt trước cửa.

Đúng là một nữ nhân hiền thê lương mẫu. Thượng Tuyết thầm nghĩ.

"Chào buổi sáng." Đặng Tuyền thấy thê tử xuống lầu, đơn thuần tươi cười bắt chuyện.

"Chào buổi sáng..." Thượng Tuyết cười đáp lại.

Đặng Tuyền kéo ghế cho Thượng Tuyết, Thượng Tuyết ưu nhã ngồi xuống. Thấy thế, Đặng Tuyền liền vòng qua bên đối diện Thượng Tuyết, giật ghế ra ngồi xuống.

"Ăn sáng trước rồi hãy uống sữa." Thượng Tuyết cầm ly sữa, đang muốn uống thì nghe được lời của Đặng Tuyền nói.

"Dạ..." Thượng Tuyết nghe lời buông ly.

Đặng Tuyền là vì muốn tốt cho nàng, không phải sao?

Cho dù không yêu, cũng sẽ tận tâm tại tình thân nhỉ?

Nghĩ tới đó, trái tim Thượng Tuyết đang kè bên bờ vực của tuyệt vọng tựa hồ bắt đầu đập trở lại. Nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy, nàng nên làm thế nào mới tốt?

Phải làm sao đây, tâm nàng mới không còn thuộc về Đặng Tuyền?

Phải làm sao đây, mới khiến bản thân có thể vượt qua nỗi đau?

Thượng Tuyết không bao giờ dám nghĩ rằng nàng ở trong lòng Đặng Tuyền có bao nhiêu phân lượng. Tựa như bốn năm trước, nàng đáp trả cái ôm của Đặng Tuyền khi ấy, ép buộc chính mình không đi hỏi Đặng Tuyền có yêu nàng hay không.

Không ai hay biết tình yêu nàng dành cho Đặng Tuyền có bao nhiêu đắng cay. Ai cũng đều cho rằng nàng rất hạnh phúc, nhưng thực tế thì sao? Tâm của Đặng Tuyền, từng giờ từng phút đều bị người khác giữ lấy.

Mà nàng Thượng Tuyết đây, chỉ có thể thận trọng dùng tình yêu của nàng b ả ở bên cạnh Đặng Tuyền.

Còn ở bên nhau là tốt r ấ, nếu Đặng Tuyền cảm thấy được, thì chính là được.

Từ lúc mười tám tuổi, nàng đã tô vẽ ra dự định chung sống cả đời với Đặng Tuyền, đ ồng thời cũng chuẩn bị tinh th ần nếu Đặng Tuyền tùy ý rời xa nàng.

Nàng th ần nghĩ, đây là khía cạnh tốt đẹp nhất của tình yêu đi.

Thâm tình, mà không dây dụa.

Tu ồng kịch vui này, từ đ ầu tới cuối, nàng chỉ diễn vì một người tên Đặng Tuyền.

Nàng yêu tất cả thuộc v ề cô, nhưng không cách nào nắm lấy tình yêu của cô.

Thật là một kẻ si tình đáng thương, không giữ được tâm của phu quân.

Ăn xong bữa sáng, Đặng Tuyền lái xe chở Thượng Tuyết tới sân bay. Gần tới giờ bay, Đặng Tuyền đem hành lý đưa cho thê tử, r ấ hỏi:

"Đi một mình ổn chứ?"

Đặng Tuyền vốn nghĩ là chuyến đi Hắc Long Giang lần này ngoài Thượng Tuyết ra sẽ có bộ trưởng trong ngành đi theo, kết quả Thượng Tuyết vừa nãy mới nói cho cô biết, nàng đi một mình.

Thượng Tuyết tiếp nhận hành lý, nhợt nhạt mỉm cười với Đặng Tuyền:

"Em có phải con nít đâu, chị sợ gì?"

Đặng Tuyền nhú mày, cô thật là có chút sợ Thượng Tuyết bị người khác bắt cóc. Đặng Tuyền còn muốn nói thêm câu nữa thì li ền nghe thấy tiếng phát thanh truy ền ra thông báo đăng ký.

Đặng Tuyền thở dài, quên đi, để Thượng Tuyết đi đi.

Thượng Tuyết nhìn bộ dáng của Đặng Tuyền, không nói một câu, chỉ tiến lên ôm lấy Đặng Tuyền.

Biết đâu, lần sau trở về, sẽ chẳng còn cơ hội ôm cô đâu.

Tình yêu của Đặng Tuyền, nàng e là không thể chờ đợi được nữa.

Ra sân bay, Đặng Tuyền ngồi ở trong xe từ cửa kính nhìn chiếc phi cơ màu trắng chở hành khách bay dọc chân trời ngày càng xa xôi.

Hai mắt Đặng Tuyền thất thần, hạ kính xe xuống, qua một hồi lâu, cô mới cầm điện thoại lên bấm một dãy số lạ:

"Là em."

"Ta biết." Đặng Khuynh Nhan trong điện thoại vẫn là vẻ kiêu ngạo.

Đặng Tuyền trầm mặc một chút, mở miệng nói:

"Nàng đi rồi..."

Đặng Khuynh Nhan cười khẽ một tiếng:

"Tuyền, người là người được ta chọn."

"..." Đặng Tuyền im lặng, hồi lâu cô mới nói, "Em vẫn ở chỗ kia đợi tỳ."

"Được."

Cúp điện thoại, nam nhân phía sau muốn giang tay ôm lấy Đặng Khuynh Nhan, lại bị người nọ né tránh:

"Điện thoại của ai?"

Đặng Khuynh Nhan xoay người lại, đối với chồng mình, giọng điệu vẫn lạnh lẽo như cũ:

"Liên quan gì tới người?"

Kỷ Nghiêm cười gượng một tiếng:

"Thế nào? Vội vã như vậy là muốn phân rõ giới hạn với ta sao?"

Đặng Khuynh Nhan cũng cười khẩy, vợ chồng rõ ràng là đối xử lẫn nhau như kẻ thù:

"Ta, cùng người từng có quan hệ sao? Đừng quên, chúng ta chỉ hợp tác."

Kỷ Nghiêm híp mắt, giận quá hóa cười:

"Thật hả? Mẹ của con trai ta..."

Đặng Khuynh Nhan ánh mắt lạnh lùng, không nói gì.

Kỷ Nghiêm đẩy cửa bước ra ngoài.

Đặng Khuynh Nhan đứng ở phía trước cửa sổ, bỗng nhiên nhớ lại đêm hôm đó ở nhiều năm trước, Đặng Tuyên vọt vào gian phòng của cô, lôi kéo tay của cô, hoài nghi hỏi:

"Tỷ muốn kết hôn với hấn!?"

Đặng Khuynh Nhan đón nhận ánh mắt của Đặng Tuyên, bình tĩnh nói:

"Phải, ta, muốn kết hôn."

Sau một hồi trầm mặc lâu dài, Đặng Tuyên buông tay cô ra. Xoay người, bình thản nói:

"Em hiểu rồi."

Sau đó, Đặng Khuynh Nhan cũng không còn gặp Đặng Tuyền nữa:
Đặng Tuyền người kia ở trước mặt cô luôn dõ xuống toàn bộ phòng bị,
Đặng Tuyền người kia chỉ vì một câu nói của cô mà nở nụ cười long lanh nhất.

Lời ước hẹn mười năm...

Đặng Khuynh Nhan ngẩng đầu lên, lẳng lặng nghĩ đến:

Ta bây giờ có người được không?

P.S: Hóa ra Tuyền tử là người không biết tiết chếeeeeee =)), đúng là không nên trông mặt bắt hình dong mà, tội nghiệp Tuyết tử, bị đè miết hà :">~

Nhìn kỹ thì Tuyền tử cũng sợ Tuyết tử bị người khác "bắt cóc" lắm à nha ^.^

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 12: Ta Là Thê Tử Của Thượng Tuyệt

☆ Chương 12: Ta Là Thê Tử Của Thượng Tuyệt

Thời điểm Đặng Khuynh Nhan tới công viên thì Đặng Tuyên đã ở đó từ sớm rồi.

Đặng Khuynh Nhan im lặng đứng đằng sau Đặng Tuyên, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Đặng Tuyên đứng ngậy người đối diện cây đậu đỏ.

Đặng Khuynh Nhan biết rõ nữ nhân 28 tuổi này từ lâu không còn là Đặng Tuyên của mười năm trước. Sớm không còn là Đặng Tuyên nông nổi luôn miệng mạo hiểm đòi đi phá hôn lễ của nàng.

Đặng Tuyên -- người được Đặng Khuynh Nhan chọn.

Chỉ là người được nàng chọn này, vì sự vắng mặt nhiều năm của nàng mà đã trưởng thành quá mức ưu tú.

Ưu tú như thế nên sự tồn tại của nàng không còn cần thiết nữa sao?

Tại sao lại có thể như vậy chứ...

Cô là người yêu của Đặng Khuynh Nhan, làm thế nào mà muốn tùy tiện rời xa nàng, rồi sau đó tiêu sái nói với nàng:

Cô không cần nàng nữa.

Đi đâu này sao có thể chấp nhận!?

Nói yêu li ền yêu, nói đi là đi -- Nàng, Đặng Khuynh Nhan, mới không cho phép nó xảy ra!

Cô không cần nàng nữa thì thế nào!? Miễn là Đặng Khuynh Nhan yêu cô là được rồi.

Muốn đi -- vậy thì trói Đặng Tuyên lại! Tựa như con rắn độc luôn luôn gắt gao quấn chặt lấy đối phương lẫn nhau.

Nói nàng biến thái cũng tốt, bệnh thần kinh cũng được. Nàng mới không thêm đề ý a.

Dù sao, nàng vốn là người mắc chứng rối loạn thần kinh hoang tưởng(1) kia mà.

"Tỷ đến rồi?" Đặng Tuyên không quay đầu lại, giọng điệu thản nhiên, nghe không có cảm xúc gì mấy.

"Phải, ta đã đến." Đặng Khuynh Nhan trả lời.

Đặng Tuyên nhếch miệng, nhớ lại chính mình năm đó:

"Đây là mười năm của em, quãng thời gian duy nhất đợi chờ tỷ."

Đặng Khuynh Nhan hiếm thấy trầm mặc, không lên tiếng.

Đặng Tuyên tiếp tục nói:

"Tỷ có thể không biết: Từ nhỏ, ánh mắt của em luôn dõi theo tỷ. Tỷ nói cái gì, em li ền cho rằng đó là vậy. Tỷ nói muốn cùng em sống tới già, em sẽ sống tới già cùng tỷ. Em vẫn luôn theo đuổi bước chân của tỷ... Hơn hai mươi năm qua, em tự lừa mình dối người rằng tỷ cũng yêu em..." Đặng Tuyên quay đầu lại, ánh mắt yên bình nhìn Đặng Khuynh Nhan, "Nhưng sau đó em mới biết, tỷ chưa hề yêu em..."

Đặng Khuynh Nhan nhú mày:

"Tuyên, người sai rồi."

Nàng làm sao mà không yêu Đặng Tuyên? Nếu không yêu, có sao sẽ giãy dụa? Bệnh hoang tưởng của nàng vì sao lại bộc phát ngay khoảnh khắc nhìn thấy Đặng Tuyên chứ?

Đặng Tuyên mỉm cười, không muốn tiếp tục đề tài này. Nàng chỉ cây đầu đỏ ở phía sau, nhẹ nhàng nói:

"Mười một năm trước, tỳ cùng em cùng lập lời hẹn ước mười năm. Mà sau đó, tỳ lại gả cho Kỷ Nghiêm, trở thành thiếu phu nhân của Kỷ gia."

Đặng Khuynh Nhan vẻ mặt thất vọng:

"Người, đang trách ta?"

Đặng Tuyên cười:

"Không, em không hề trách tỳ. Em chỉ muốn nói: Con người đầu sẽ thay đổi."

"Ý người là gì?"

"Mười một năm trước, tỳ là đại tiểu thư của Đặng gia, là người Đặng Tuyên yêu quý nhất. Mười một năm sau, tỳ là thiếu phu nhân của Kỷ gia, là vợ của Kỷ Nghiêm, là mẹ của Kỷ Thừa Viễn... Và là tỳ tỳ của Đặng Tuyên..."

Đặng Khuynh Nhan cười gằn một cái, căn bệnh thần kinh hoang tưởng bắt đầu lan tràn ra trong lòng:

"Người có phải hay không muốn nói: Người là thê tử của Thượng Tuyết?"

"Đúng." Đặng Tuyên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Đặng Khuynh Nhan, "Em là thê tử của nàng."

"Người yêu nàng?"

"Phải, em yêu nàng."

"Người, yêu nàng?" Đặng Khuynh Nhan nghe Đặng Tuyên nói xong, giống như đang nghe một câu chuyện cười, "Ta như thế nào không biết người sẽ yêu nàng?"

"Mười một năm này, chuyện tử không biết có rất nhiều." Đặng Tuyên hồ hững nói.

Đặng Khuynh Nhan cười khẩy:

"Thật không? -- Nhưng ta không muốn cho người yêu nàng, hiểu chứ?"

"..."

Đặng Khuynh Nhan bước từng bước tới trước mặt Đặng Tuyên, vươn tay nâng cằm Đặng Tuyên, hai mắt lạnh lùng nói:

"Ta, có hay không, nói với người -- người là người của ai?"

Đặng Tuyên chau đôi mi đẹp, đối với lời nói của Đặng Khuynh Nhan, cô chỉ có thể trềm mặt.

Đặng Khuynh Nhan thấy Đặng Tuyên trềm mặt, lửa giận dưới đáy lòng nàng tăng lên ba phần. Lực đạo trên tay nàng nắm cằm Đặng Tuyên ngày càng mạnh, cảm giác đau đớn mãnh liệt khiến lòng Đặng Tuyên càng ngày càng khó chịu.

Đôi tử muội này, mười một năm trước là người yêu thân mật nhất, mười một năm sau rốt cuộc trở mặt thành thù rồi sao?

Đặng Khuynh Nhan giọng điệu uy nghiêm đáng sợ:

"Tuyên, người nói người yêu nàng... Nếu nàng biến mất, người sao có thể yêu nàng tiếp đây?"

Nhìn thấy sự hoảng loạn trong mắt Đặng Tuyên, Đặng Khuynh Nhan hài lòng nở nụ cười.

Nàng cúi đầu, tiến đến Đặng Tuyên bên tai nhấn mạnh từng chữ:

"Người biết đó, ta làm được -- đừng quên trong người ta có bệnh..."

Đặng Khuynh Nhan chỉ huyết thái dương của mình, đáng cười lạnh lùng mà cố chấp.

Nghe vậy, Đặng Tuyên hai tay siết chặt cuối cùng thả lỏng.

Cô biết Đặng Khuynh Nhan sẽ dám làm ra bất kỳ chuyện điên rồ nào.

Còn là bệnh gì... Đặng Tuyên tự nhiên biết.

Cho nên khi ấy, cô mới bất lực đi đối mặt với Đặng Khuynh Nhan.

Bệnh thần kinh hoang tưởng...

Đặng Tuyên sao mà không biết?

Có thể chính vì bị bệnh, cô mới không dám chống cự Đặng Khuynh Nhan.

Người này là Đặng Khuynh Nhan a...

Là Đặng Khuynh Nhan mà cô ở chung hơn hai mươi năm...

Là Đặng Khuynh Nhan đã mang cô ra khỏi cô nhi viện.

Là Đặng Khuynh Nhan một thân một mình cứu cô từ tay của bọn cướp.

Là Đặng Khuynh Nhan ở dưới thân cây đậu đỏ vì cô mà ưng thuận lời hẹn ước mười năm.

Cô cũng là... yêu Đặng Khuynh Nhan sâu đậm tới mức tuyệt vọng...

Đặng Tuyên há miệng, khuôn mặt đẹp trần ngập nổi thống khổ và khó chịu -- đây là lần duy nhất cô đối chọi gay gắt với Đặng Khuynh Nhan:

"Em biết... Biết tỷ bị bệnh gì..."

Đặng Khuynh Nhan híp mắt. Nàng nghe thấy thanh âm của Đặng Tuyên run rẩy nói tiếp:

"Nhưng em... Như thế nào biết được... Bệnh hoang tưởng của tở còn không phải là bởi vì em!?"

Đặng Tuyên né tránh tay Đặng Khuynh Nhan, toàn bộ vẻ giả vờ mà cô tu dưỡng đúng mực đờng loạt sụp đổ, hành động quá khích của cô khắc sâu vào tâm trí Đặng Khuynh Nhan, khiến Đặng Khuynh Nhan lần đầu tiên cảm thấy kinh hoàng(2) -- Đặng Tuyên bây giờ không còn như Đặng Tuyên ngày xưa nữa.

"Tở nói đi là đi! Nói tới là tới! Tở có nghĩ đến em sao!? Ở hôn lễ giữa tở và Kỷ Nghiêm, tở có nghĩ tới cảm nhận của em sao!? -- Tất cả mọi người ai cũng biết tở sẽ kết hôn... Vậy mà em lại là người cuối cùng biết đến... Đặng Khuynh Nhan! Ở trong lòng tở, em rốt cuộc, được xem là gì!? Tở nói a! Nói cho em nghe a!"

Đặng Khuynh Nhan trần mặc, hai mắt Đặng Tuyên đỏ lên làm nàng có chút không phản ứng kịp -- nàng chưa từng thấy Đặng Tuyên khóc.

"Em yêu tở... Vẫn luôn yêu..." Nước mắt không ngừng trào ra khỏi khóe mắt Đặng Tuyên, thân thể run rẩy của cô trong mắt Đặng Khuynh Nhan thật sự mỏng manh vô cùng, "Tở có yêu em sao.... yêu sao..."

Đặng Khuynh Nhan tiến lên ôm chầm lấy Đặng Tuyên:

"Yêu, ta yêu... Vẫn luôn yêu..."

"Buông tha cho em đi..." Đặng Tuyên từ trong lòng Đặng Khuynh Nhan ngẩng đầu nhìn bầu trời, tựa như nàng 18 tuổi năm ấy, "Buông tha em... Em không còn sức lực để yêu tở... Không còn sức đi yêu..."

Mối tình kéo dài hơn hai mươi năm qua, rốt cuộc cũng đã đi đến hồi kết.

Trên đời này vốn không có tình yêu sâu đậm, hết thủy tình yêu trong ký ức, đâu là câu chuyện đồng thoại tự biên tự diễn.

Đăng Tuyền, Đăng Khuynh Nhan.

Chỉ còn là tình chị em mà thôi.

Hai mươi năm trước là thế, hai mươi năm sau vẫn như thế.

Hữu duyên vô phận, kết quả đầu hình dung ra -- Vô can(3).

Tỷ muội tình thâm, kết cục đại khái chính là vậy đi.

+ Chú thích:

(1) Chứng rối loạn thần kinh hoang tưởng: Là chứng bệnh Paranoiac, vốn được xem như là bệnh rối loạn nhân cách hay hoang tưởng ảo giác. Vốn là hình thức tâm lý hoặc hành vi cá biệt được cho là gây ra đau khổ, mất khả năng cư xử cũng như phát triển bình thường. Tỷ lệ rối loạn này chiếm khoảng 0,5-2,5% dân số, gặp ở nam nhiều hơn nữ, Gặp ở những người họ hàng cùng huyết thống bị mắc bệnh tâm thần phân liệt thể paranoid cao gấp 5-6 lần so với người bình thường.

Nguồn: www.vi.wikipedia.org/wiki/Rối_loạn_tâm_thần

(2) Kinh hoàng: Kinh sợ đến mức sững sờ, mất tự chủ.

(3) Vô can: Không còn dính dáng, liên quan tới nhau nữa.

P.S: Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ. Mình đồng ý với Đăng Tuyền, tình yêu sâu đậm tới mấy một khi bị tổn thương thì khó mà quay trở lại được, nên chuyện gương vỡ lại lành là không thể xảy ra. Đây cũng là một trong những lý do mình thích truyện này: sự dứt khoát của Đăng Tuyền - đi đâu mà hầu hết mấy bộ Bách Hợp khó mà khai thác, hầu hết đầu vương vấn tình cũ, làm khổ người hiện tại không à :">.

Thượng Tuyệt đầu, mau về đi, coi chừng mất "vợ" giờ đó nha =))))))....

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 13: Nhất Sương Tình Nguyên?

☆ Chương 13: Nhất Sương Tình Nguyên?

Khi Thượng Tuyết rời giường khách sạn cũng đã hơn bảy giờ, ngoài trời gần như vào đêm.

Nàng đi tới bên khung cửa sổ, đêm ở Cáp Nhĩ Tân lạnh hơn nhiều so với Bắc Kinh. Từ tầng 27 khách sạn nhìn xuống, nhà nhà đèn thấp đèn đuốc sáng trưng. Nàng lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, trên màn hình chỉ có một tin nhắn của Đặng Tuyền, gửi đi lúc hơn bốn giờ chiều:

"Ngủ dậy rồi thì nhớ ăn cơm tối."

Thượng Tuyết nhếch mép cười chua chát, dĩ nhiên này có nghĩa là gì?

Một người không yêu nàng lại hiểu rõ nàng như vậy -- Ông Trời đang trêu nàng sao?

Nghĩ thì nghĩ thế thôi, Thượng Tuyết vẫn nghe lời Đặng Tuyền đi xuống lầu tìm đồ ăn tối.

Bước đi trên đường phố náo nhiệt, Thượng Tuyết siết chặt quần áo của mình -- Đặng Tuyền quả nhiên dự đoán đúng, thời tiết nơi đây cực lạnh.

Có lẽ vì đây là lần đầu tiên tới nơi này nên Thượng Tuyết chỉ vu vơ dạo bước trên khắp con phố.

Yêu...

Không yêu...

Đi...

Không đi...

Thượng Tuyết cảm thấy đau đầu vô cùng, nàng luyến tiếc Đặng Tuyền, nữ nhân ưu tú như thế, không ai dám đành lòng rời xa cô ấy.

Nhưng tiếc nuối nhất là, hiện tại không để cho người ta có cơ hội lựa chọn.

Tạo hóa trêu người.

"Này, cô gì ời!" Một thanh âm êm tai vang lên sau lưng Thượng Tuyết.

Thượng Tuyết sửng sốt một chút, lấy lại tinh thần rồi xoay người lại.

Một cô gái tóc ngắn sạch sẽ, gọn gàng mặc áo hoodie dày màu đen cùng quần khaki màu nhạt, cô ta có một khuôn mặt xinh đẹp và thanh tú cực kỳ, tuổi chừng 17-18. Cô gái đó chạy đến trước mặt Thượng Tuyết, sau đó từ túi áo bên trong lấy ra một cái bóp tiều màu vàng nhạt đưa trả cho Thượng Tuyết:

"À, cô làm rơi ví tiều nè."

Thượng Tuyết ngây ngẩn cả người, sau liền đưa tay cầm lấy ví rồi nói một tiếng cảm ơn.

Cô gái dùng tay trái gãi gãi sau gáy của mình, hơi mất tự nhiên nói:

"Không... Không có chi..."

Thượng Tuyết ôn nhu cười, mới vừa muốn mở miệng hỏi tên của cô gái này thì liền nghe thấy một thanh âm khác ở cách đó không xa vang lên:

"Cốc Từ Nam! Cậu chạy đi đâu vậy!?"

Nghe vậy, Thượng Tuyết cùng Cốc Từ Nam không hẹn mà cùng quay đầu lại.

Đập vào mí mắt chính là một chiếc váy dài màu đỏ như máu, vì đã vào cuối thu, màu này xuất hiện hết sức nổi bật. Ngoài ra, người ấy cũng có một dung nhan rất đẹp, lạc giữa đám đông thật muốn dụ dỗ người khác liếc mắt một lần.

Cô gái kia đại khái chỉ khoảng chừng 14-15 tuổi, thế nhưng mọi cử chỉ lại toát lên mùi vị của người phụ nữ trưởng thành, tựa như một bình rượu cổ ngàn năm vừa được khai phá, hương vị tuyệt vô cùng. Ngay cả khi Thượng Tuyết nhìn quen gương mặt xinh đẹp của Đặng Tuyền rồi, nàng không thể không thừa nhận rằng cô gái kia mới chân chính là một đại mỹ nữ.

"Hồi nãy nhặt được ví tiền của tiểu thư này..." Cốc Từ Nam giải thích với cô gái họ.

Cô gái kia nghe xong mới đưa mắt nhìn Thượng Tuyết, có chút ngạc nhiên, lập tức cười nói:

"Hóa ra là Thượng tiểu thư."

"Cô là..." Thượng Tuyết kinh ngạc nói.

Trong ấn tượng, nàng không hề quen biết người con gái này.

Cô gái kia cười lên trông rất xinh, làm cho Thượng Tuyết không chút nào dời mắt nổi:

"Tôi là Tô Vực của Tô Thị Quốc Tế."

"Tô tổng!?" Thượng Tuyết kinh động nói, mục đích của chuyến đi lần này là muốn đàm phán hiệp ước với Tô thị quốc tế, không nghĩ tới ở nơi này lại có dịp gặp gỡ Tô thị tổng giám đốc: Tô Vực.

"Hai người biết nhau a?" Cốc Từ Nam thấy thế liền hỏi Tô Vực.

Tô Vực cười:

"Không hẳn là quen thân, chính là đối với thê tử của Thượng tiểu thư, Đặng tổng có chút hiểu biết lẫn nhau mà thôi. Tình cảm của Đặng tổng và Thượng tiểu thư rất tốt."

Thượng Tuyết hơi hột cười, cũng không nói chuyện. Chẳng qua có loại cảm giác kỳ quái ở tận đáy lòng tản ra:

Hóa ra hôn nhân của nàng và Đặng Tuyền có rất nhiều người biết, cũng bình thường thôi. Dù sao thì từ trước tới giờ, Đặng Tuyền cũng chưa làm hành động gì để che giấu. Đa số đều cho rằng nàng và Đặng Tuyền là một cặp vợ-vợ đầm thắm, thế nhưng ai biết được... Giữa các nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

Trong mắt người ngoài, các nàng là một đôi vợ-vợ mẫu mực, nhưng thực chất chỉ có duy nhất Thượng Tuyết nhất sương tình nguyện mà thôi.

Đáng cười đáng tiếc.

"Không biết Thượng tiểu thư đến nơi này..." Tô Vực khách sáo hỏi thăm Thượng Tuyết.

"Vâng, tôi tới đây là muốn bàn chuyện làm ăn với Tô tổng." Thượng Tuyết thành thật nói.

Tô Vực sửng sờ:

"Ra vậy a..."

Cốc Từ Nam đứng bên cạnh bữu môi, Thượng Tuyết thấy thế liền hỏi:

"Vị tiểu thư này..."

"Nàng tên Cốc Từ Nam, là con gái của anh họ tôi." Tô Vực mỉm cười, "Liên này là dẫn nàng tới nơi này tham quan, cho nên chuyện đàm luận công tác e là..."

Thượng Tuyết thản nhiên nói:

"Sắc trời đã tối, không biết Tô tổng có thể hay không hân hạnh cùng ăn cơm tối, để Thượng Tuyết nói lời cảm ơn với Cốc tiểu thư và Tô tổng."

"Vậy cung kính không bằng tuân mệnh a." Tô Vực tình nghịch cười, nhanh chóng kéo tay người nãy tới giờ đứng làm người dưng qua đường Cốc Từ Nam rồi đi theo Thượng Tuyết tới nhà hàng gần đây.

P.S: Thượng Tuyết gặp người đẹp là muốn đứng hình luôn, dzậy là không có được à nha, Đặng Tuyên mà biết chắc ghen chết ;))~

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 14: Tôi Chờ Em Trở Về

☆ Chương 14: Tôi Chờ Em Trở Về

Thượng Tuyết và Tô Vực dùng bữa tối xong rồi quay trở lại khách sạn, thời gian cũng đã là ban đêm mười giờ.

Thượng Tuyết vừa vào cửa liền ném túi xách lên bàn, tiếp đó ném mình lên chiếc giường to lớn:

Thật sự... Mệt mỏi quá đi...

Tô Vực không hổ là tổng giám đốc Tô thị tuổi trẻ tài cao... Toàn bộ quá trình đều cẩn thận chặn kín không một kẽ hở.

Thượng Tuyết thở dài, xem ra bản hợp đồng lần này không dễ dàng ký rồi...

Nàng có chút bức bối vò tóc của mình. Thiệt là... Sớm biết khó như vậy sẽ không tự nguyện đi công tác ở nơi này...

Trông bộ dáng của Tô Vực chỉ biết cô ấy chỉ đơn thuần đi du lịch, ký hợp đồng đàm phán công việc... Thật đúng là tự mua dây buộc mình mà...

Ngay lúc tâm trạng Thượng Tuyết vô cùng tồi tệ, Đặng Tuyên đột nhiên gọi điện thoại tới.

"Dạ..." Thượng Tuyết bắt điện thoại, một ngày không thấy Đặng Tuyên làm lòng của tiểu nữ nhân như nàng đây muốn phát điên lên mất thôi...

"Đang làm gì thế?" giọng nói êm ái của Đặng Tuyền xuyên thấu qua điện thoại truyền tới tai Thượng Tuyết, khiến Thượng Tuyết trong tim thức quên lãng đi việc Đặng Tuyền không hề yêu nàng.

Thượng Tuyết như một nàng mèo mướp lười biếng nằm lăn một vòng trên giường, giọng nhỏ nhẹ:

"Ở trên giường..."

Đặng Tuyền cười khẽ một tiếng trong điện thoại, tựa hồ đang nghĩ đến hành vi trẻ con của Thượng Tuyết giờ phút này:

"Ăn cơm tối xong chưa?"

Thượng Tuyết gật đầu, bỗng chốc nhớ lại Đặng Tuyền không thể nhìn thấy, vì vậy nàng mở miệng đáp lời:

"Ăn xong rồi... Dùng bữa chung với Tô Vực Tô thị tổng giám đốc..."

"Tô Vực?" Đặng Tuyền sửng sốt một chút, cô dĩ nhiên biết mục đích chuyến đi công tác lần này của Thượng Tuyết, nhưng vẫn hơi ngạc nhiên khi thấy Thượng Tuyết sẽ gặp phải Tô Vực nhanh như thế, "Đàm phán thế nào?"

Thượng Tuyết bĩu môi, trong giọng nói không giấu được nỗi hờn dỗi mà chính nàng cũng không phát hiện ra:

"Thì chỉ có vậy à... Em cảm giác lần đàm phán này sẽ không thuận lợi..."

"Không sao," Đặng Tuyền an ủi nhẹ nhàng, "Chuyện làm ăn, cố gắng hết sức là tốt rồi."

"Nhưng lần này có liên quan tới tiền thưởng a!" Thượng Tuyết giận dữ nói.

Đặng Tuyền buồn cười hỏi ngược lại:

"Em còn sợ tôi nuôi không nổi em hử?"

"..." Thượng Tuyết thoát cái đỏ mặt lên.

Nói tới cũng đúng, tiền thưởng của mình đối với Đặng Tuyền hình như quá... Ít ỏi...

"Lương cao thiệt sung sướng mà!" Thượng Tuyết tức giận trả lời.

Đặng Tuyền dỗ ngọt thê tử:

"Cao đến đâu đâu không phải do em quản sao?"

"..."

Này ngược lại là sự thật, hai nàng kết hôn nhiều năm như thế, Đặng Tuyền sớm đem hết tài sản trên danh nghĩa sang tên cho Thượng Tuyết. Tuy rằng Thượng Tuyết cũng không quan tâm lắm tới những việc thế này, nhưng trên danh nghĩa thì, nàng giống như trở thành một phú bà...

"Được ỏi," Đặng Tuyền dụ dỗ thê tử, "Sắp mười giờ rồi ỏi. Một lát nữa em hâm một ly sữa nóng, sau đó đi tắm rửa, trước khi đi ngủ nhớ uống sữa nha."

"Dạ..." Thượng Tuyết bĩu môi, cảm giác Đặng Tuyền càng ngày càng đông dài giống mẹ nàng.

"Đi ngủ sớm một chút." Đặng Tuyền nhẹ nhàng nói.

"Chị cũng vậy..." Thượng Tuyết cười cực kỳ hạnh phúc.

"...Tuyết Nhi..." Lúc sắp cúp máy, Đặng Tuyền thành lỉnh gọi tên Thượng Tuyết.

"Hử?"

"Chờ em trở về," Đặng Tuyền ngấm nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt trầm ngâm, "Tôi mang em đi tới một nơi."

"Vâng..."

Cúp điện thoại, Đặng Tuyền đứng trước cửa sổ một hồi, sau mới xoay người bước tới bàn đọc sách ngồi xuống. Bật máy vi tính lên, nhập một chuỗi mật mã xong, một loạt dữ liệu của tài chính và tình hình đầu tư tạo thành giao diện trên màn hình.

Đặng Tuyền gọi một cú điện thoại:

"Luật sư Trương, có thể giúp tôi sửa sang lại tài sản chứ."

"..."

"Phần tài sản nhập chung với tên Thượng Tuyết, chuyển đổi giá nó theo thị trường đi."

"..."

"Được, phiền phức ông, luật sư Trương."

"..."

Cúp điện thoại, Đặng Tuyền có chút đau đầu nên xoa huyệt thái dương vài cái. Bất chợt ánh mắt cô rơi vào bức ảnh mà cô và Thượng Tuyết chụp chung với nhau để ở trên bàn, đôi mắt của cô thoáng dịu lại.

Đặng Tuyền cần lấy bức ảnh, dùng lòng bàn tay xoa nhẹ gương mặt của Thượng Tuyết trong hình.

Không thể không thừa nhận, Thượng Tuyết là một người vợ tốt.

Bốn năm trước, Đặng Tuyền ép buộc bản thân phải nhanh chóng kết hôn, vừa vặn nghe được lời thổ lộ của Thượng Tuyết. Đặng Tuyền đến giờ vẫn còn nhớ rõ ấn tượng lần đầu nhìn thấy Thượng Tuyết khi ấy, nàng mặc một bộ áo sơ mi trắng đơn giản, trên đầu cột mái tóc đuôi ngựa rất đẹp. Nàng đứng trước mặt cô, khuôn mặt đỏ bừng cùng với bộ dáng then thùng e ấp khi mà tỏ tình ấy...

Lúc đó chỉ vì trong tâm có chút không nở đành lòng từ chối, mới có cuộc hôn nhân cho tới ngày hôm nay.

Cô đương nhiên hiểu rõ tình cảm mà Thượng Tuyết dành cho mình, thế nhưng bản thân cô ở trong một thời gian lâu như vậy...

Đặng Khuynh Nhan...

Thượng Tuyết...

Một là tình yêu đau khổ, một là bên nhau hạnh phúc.

Dù là ai, Đặng Tuyền cũng đều không thể lựa chọn...

Nhưng hôm nay, là thời điểm cô nhất định phải lựa chọn rồi sao?

P.S: Thượng Tuyết lâu lâu có dịp là hồn dỗi như thiếu nữ mới lớn hà (=)), hỏi sao Đặng Tuyền không cương cho được o (▽ o)~ Hỏi xú hen, nếu bạn là Đặng Tuyền, bạn sẽ chọn ai?

P.S 2: Đạo này mình bị bán phim 'Carol' a (—)... Cô Cate với chị Rooney nhìn đẹp đôi vô cùng (Nữ vương công x Băng lãnh thụ), truyện "The Price of Salt" của Patricia Highsmith cũng rất hay và cảm động, nếu là lesbian và fan của BHTT thì không nên bỏ qua tác phẩm vô giá này a :D. Hi vọng phim sẽ mang tới tương lai tươi sáng hơn cho dòng phim lesbian, và mong phim sẽ đoạt giải Oscar để giới Les chúng ta nở mặt nở mày xú hì hì ^.^ ~

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 15: Chuyện Của Những Người Trẻ Tuổi

☆ Chương 15: Chuyện của Những Người Trẻ Tuổi

Cáp Nhĩ Tân, 12 giờ đêm.

Cốc Từ Nam bước ra từ cửa hàng tiện lợi, nắm thật chặt quần áo của mình. Thời tiết ở Cáp Nhĩ Tân có chút lạnh, khiến cô thở ra ít khói trắng. Tiếp đó nhấc chân bước về phía khách sạn, trên tay còn cầm bọc đường đỏ vừa mới mua cho Tô Vực. Mặc dù Tô Vực bên ngoài khá mạnh mẽ kiên cường, thế nhưng khi "tối tháng" cũng chỉ là một nữ nhân bình thường thôi sao?

Cốc Từ Nam vừa đi vừa nghĩ, một lát trở về phải nấu nước đường đỏ cho Tô Vực uống rồi tiếp tục xoa bóp bụng giúp cậu ấy vậy. Nghĩ đến khuôn mặt đau đến nhăn nhó thành bánh bao chiều của Tô Vực, Cốc Từ Nam thở dài:

Nữ nhân này vốn mạnh mẽ như thế, làm sao không thể tự chăm sóc cho bản thân mình thật tốt chứ?

Không biết tại sao, bầu trời bỗng đổ mưa. Cốc Từ Nam vội vội vàng vàng lấy cây dù từ trong túi ra, hên là có đem dù theo.

Khi cô đi ngang qua ngã ba đường, cô thoáng thấy một cô gái cả người ướt đầm đứng trú mưa dưới mái hiên. Cốc Từ Nam không chút do dự chạy tới nơi cô gái đang đứng:

"Cô có sao không?" Cốc Từ Nam cầm dù đứng dưới mưa hỏi thăm cô gái, người lạnh tới mức mặt trắng bệch, quần áo còn dính vài giọt mưa.

"..." Cô gái ấy im lặng nhìn cô không lên tiếng.

Cốc Từ Nam nghĩ rằng cô gái là quá lạnh, vì thế không nói hai lời liền cởi áo khoác đang mang trên người xuống, bỏ qua ánh nhìn khó hiểu của cô gái ấy mà phủ áo khoác lên người cô ta.

Sau đó đem dù đưa tới tay cô gái ấy.

Cô gái nọ ngậy ngấn cả người, rồi tiếp nhận dù, nhìn khuôn mặt mười tám tuổi trẻ trung của cốc Từ Nam rồi nhẹ nhàng nói:

"Cảm ơn..."

"Tôi bây giờ đang có việc gấp, cần phải quay trở về" cốc Từ Nam đứng dưới mưa, mưa to khiến mặt cô ướt đến mờ hồ, cô lấy 300 NDT từ trong bóp ra đưa cho cô gái ấy, "Cô có thể gọi xe chở về nhà không? Nếu không bên kia có cái khách sạn, cô có thể ở đó tạm một đêm."

Cô gái ấy quạnh quẽ cầm dù che mưa khe khẽ gật đầu.

Ví thế cốc Từ Nam định xoay người rời đi, thì bị cô gái gọi lại đằng sau:

"Cô tên gì?"

Cốc Từ Nam quay đầu lại, mỉm cười nhã nhặn:

"Cốc Từ Nam..." Nói xong liền chạy như bay trong mưa.

Dĩ nhiên cũng không nghe thấy cô gái ấy đáp lời:

"Ta tên Mộ Bạch..."

Khi cốc Từ Nam trở về khách sạn, liền tiến vào phòng bếp nấu nước đường đồ cho Tô Vực uống rồi đi tắm, cô bỗng nhiên nhớ lại khuôn mặt của người con gái kia.

Không hiểu vì sao, bên ngực trái của cô giống bị trúng tên, đau đến không thể tả, cô nhú mào che ngực...

Người kia, cô tựa hồ như đã gặp ở đâu rồi thì phải...

Qua một lúc lâu sau, loại cảm giác đau đến xé lòng này mới từ từ dịu đi, lúc này cô chợt nghe tiếng hô của Tô Vực ở ngoài cửa:

"Cốc Từ Nam! Cậu chết ở trong phòng luôn rồi hả sao mà chậm thế!?"

"..."

Cốc Từ Nam bây giờ rất hối hận vì đã nấu nước đường đỏ cho Tô Vực, giúp nữ nhân đó sống lại nhảy nhót tung bừng quấy nhiễu tới cô.

Cô mở cửa bước ra ngoài, Tô Vực mặc trên người bộ áo tắm màu trắng, nói với cô:

"Đi uống thuốc cảm đi."

Cốc Từ Nam gật đầu.

Xong xuôi mọi việc, cô mới thuận miệng hỏi Tô Vực:

"Tối qua đi ăn cơm, người kia cậu quen hả?"

"Hả? Cậu hỏi Thượng Tuyết?" Tô Vực hỏi.

Cốc Từ Nam gật đầu.

"Quen chứ, cô ta là thê tử của Đặng thị tổng giác đốc, Đặng Tuyên mà." Tô Vực nói.

"Thê tử?" Cốc Từ Nam giật mình sửng sốt, kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, thê tử. Cô ấy và Đặng Tuyên kết hôn hợp pháp cũng chừng bốn, năm năm..."

Cốc Từ Nam nở nụ cười:

"Không nghĩ tới hai người đó lại can đảm tới thế..." Cô nói tiếp, "Tô mỹ nhân, cậu nhanh mà giúp Thượng tiểu thư ký bản hợp đồng kia đi."

"Hừ hừ hừ," Tô Vực hừ một tiếng, "Đừng nói là cậu để ý người ta nha?"

"Cô ấy đẹp như cậu sao?" Cốc Từ Nam hỏi ngược lại.

Tô Vực liếc cô không nói lời nào.

Vào sớm ngày thứ hai, khi Thượng Tuyết nhận được điện thoại từ Tô Vực đồng ý ký hợp đồng, nàng suýt chút nữa nhảy cẫng lên vì vui mừng.

Do đây là lần đầu tiên nàng nỗ lực hết mình để thành công ký một bản hợp đồng.

Nhưng đồng thời, nàng lại có chút ủ rũ.

Bởi vì nàng vẫn chưa hoàn toàn nghĩ thông suốt mối quan hệ của nàng và Đặng Tuyền.

Nên tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân trên danh nghĩa này, hay nên vì tự tôn cùng tình cảm của bản thân mà kết thúc những năm tối tăm đau khổ trong cuộc hôn nhân không có kết quả này.

Hết cách rồi, nàng quá yêu Đặng Tuyền.

Hết cách rồi, Đặng Tuyền lại không yêu nàng.

Thế nhưng nàng cũng không biết Đặng Tuyền hiện tại đang phải đối mặt với tình huống như thế nào.

Đặng gia, thư phòng của Đặng mẫu.

Đặng Mẫu trầm mặc nhìn Đặng Tuyền đứng ở trước mặt nàng.

"Con nghĩ thông suốt rồi sao?" Đặng mẫu rút cuộc mở miệng hỏi Đặng Tuyền.

"Vâng, thưa mẹ." Đặng Tuyền nói.

Đặng mẫu thở dài:

"Ta biết con từ nhỏ đã thích Nhan, chuyện của các người... Trách ta..."

Ánh mặt Đặng Tuyền lóe lên, không nói gì.

"Nếu con đã quyết định, ta cũng không cách nào ngăn cản con. Thương Tuyệt là một đứa con gái tốt, là Đặng gia chúng ta bạc đãi nàng... Con bây giờ... Thôi thôi, ta già rồi... Tùy con vậy..."

"Con gái bất hiếu, xin Mẹ tha thứ..." Đặng Tuyền quỳ xuống nói.

Đặng mẫu vẫy tay một cái, ra hiệu Đặng Tuyền đi ra ngoài.

Chờ đến khi gian phòng chỉ còn lại một mình Đặng mẫu, bà thở dài nặng nề. Ánh mắt rơi vào bọc văn kiện cùng với một phong thư nằm trên bàn sách.

Đặng Tuyền không nợ Đặng gia, bà cũng không quản được con gái của chính mình.

Đầu là những người trẻ tuổi, vậy hãy để cho họ làm những chuyện họ muốn đi.

Bà già rồi, không còn sức đi quản...

P.S: Nếu đây là trường thiên, chắc chắn chúng ta sẽ có cặp phụ tình tay ba ly kỳ hồi hộp giữa Mộ Bạch - Cốc Từ Nam - Tô Vực rồi, nhưng đáng tiếc đây là đoản thiên... ==> Bye bye các bạn nữ phụ vậy (= ω =).

Bạn Tuyệt chạy trời không khỏi nắng, thôi về với Tuyền tử đệ Tuyệt muội muội ơi=)).

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 16: Nàng Là Thê Tử Của Ta!

☆ Chương 16: Nàng là Thê Tử của Ta!

Sân bay.

Thượng Tuyết kéo chiếc vali đi ra sân bay, nàng cũng không có điện thoại gọi Đặng Tuyền tới đón nàng, bởi vì trước tiên nàng cần phải gặp mặt một người.

Nàng vẫy một chiếc taxi, rồi dựa theo địa chỉ trên tin nhắn điện thoại đi động chạy tới một quán trà trang trí vô cùng thanh nhã. Sau khi xuống xe, Thượng Tuyết đứng ở cửa ngăn người, khẽ thở dài.

Chuyện nên tới cũng tới.

Nàng đẩy cửa đi vào.

"Ngồi." Dọc bước tới chỗ ngồi hẹn sẵn, nàng chỉ thấy nữ nhân kia đến từ rất sớm, đang ngồi đó nhíu mày với nàng, giọng điệu vẫn hung hăng như trước.

Thượng Tuyết nghe theo ngồi xuống, không nói gì.

Thì ra cảnh tượng của phim bộ truyền hình cũng có ngày xuất hiện ở trên người nàng à, Thượng Tuyết ngẩng đầu liếc nhìn bộ dáng cố chấp của Đặng Khuynh Nhan mà cười khẽ trong lòng:

Nguyên phối (vợ cả) tới dẫn mặt sao? Hay là... Do Đặng Tuyền im lặng đưa ra lựa chọn?

Tuy rằng ngày thứ hai đi công tác, Thượng Tuyết liền hoàn thành công việc, nhưng nàng vẫn nấn ná đợi chờ gần một tuần lễ. Nguyên nhân không có gì lạ, nàng cũng không muốn nhanh như vậy liền gặp mặt Đặng Tuyền, hoặc là cố ngăn cản chuyện Đặng Tuyền đưa đơn ly hôn cho nàng...

Dù cho mấy ngày nay nàng và Đặng Tuyền vẫn liên lạc như thường lệ, nhưng nàng rõ ràng cảm giác được Đặng Tuyền đang rất bận rộn. Có mấy lần nàng gọi điện thoại cho Đặng Tuyền, đều là tiếng động tắt máy.

Tắt máy...

Trong ấn tượng, điện thoại của Đặng Tuyền đầu vì nàng mà mở máy 24 giờ, chỉ cần nàng muốn liên lạc với Đặng Tuyền, cô luôn luôn là người đầu tiên gọi cho nàng. Nhưng bây giờ... Thượng Tuyết có cảm giác rét lạnh cả người, quả nhiên là không hề yêu nàng sao? Hiện tại Đặng Khuynh Nhan đã trở lại, Đặng Tuyền hết sùng ái kẻ thay thế như nàng nữa sao? Chính là... nàng luyện tiếc vô cùng.

Thì còn có thể làm gì đây? Giống như ngày đó nàng nhận được tin nhắn của Đặng Khuynh Nhan, ngoài trừ việc chấp nhận, nàng còn có thể làm gì chứ?

Hết cách rồi, nàng quá yêu Đặng Tuyền.

Toàn bộ thanh xuân của nàng đều khắc đầy tên Đặng Tuyền, chỉ cần Đặng Tuyền thích hay mong muốn, nàng đều sẵn lòng cho cô. Thậm chí là... muốn nàng rời đi...

Đặng Khuynh Nhan đánh giá nữ nhân ngồi trước mặt mình từ trên xuống dưới, một lúc sau, cô thản nhiên mở miệng nói:

"Thượng Tuyết."

"Ừ..." Thượng Tuyết siết chặt tay dưới gầm bàn.

Đặng Khuynh Nhan bật cười một tiếng, không thể không nói Đặng Khuynh Nhan là một nữ nhân xinh đẹp, nụ cười của cô ấy đủ làm cho mọi

người phải ái mộ. Nhưng hiện tại nụ cười này lại cực kỳ gây phản cảm cho Thượng Tuyết.

Cho dù nàng đã quyết định kết thúc cuộc hôn nhân hoang đường kia, nhưng đối với chuyện nữ nhân này từng tổn thương tới Đặng Tuyền, nàng vẫn không cách nào tha thứ được.

Nữ nhân nàng yêu tha thiết như thế, sao có thể dễ dàng bị người khác tổn thương chứ?

Vì vậy...

Nàng không thích.

"Tuyền, tên." Đặng Khuynh Nhan rốt cục mở miệng, ánh mắt của cô như mũi tên nhọn sắc bén, "Là ta đặt."

"Tôi biết..."

Đặng Tuyền, Đặng Tuyền -- Người được Đặng Khuynh Nhan lựa chọn.

"Rất tốt." Đặng Khuynh Nhan cười khẩy, "Ta biết các người đã kết hôn, nhưng ta không cho phép."

Đặng Khuynh Nhan gằn từng chữ một:

"Ta một tay b ồi dưỡng Tuyền. Người không xứng đáng có được!"

"..." Thượng Tuyết thống khổ nhắm hai mắt lại.

Đúng vậy, nàng không xứng đáng với Đặng Tuyền.

Nữ nhân ưu tú như thế, sao có thể thuộc về mỗi mình nàng chứ? Nàng luôn cho rằng thiên trường địa cửu, hóa ra cũng chỉ là một giấc mộng Nam Kha(1).

Nàng h ồi tưởng lại bốn năm trước, vào đêm mưa đầu thu năm ấy, ánh mắt của Đặng Tuyền tĩnh lặng như mặt nước không chút gợn sóng.

Nguyên lai đầu không thuộc về nàng...

Sự tự ti, mặc cảm bị nàng ẩn giấu lâu như thế, bây giờ lại bị tình địch không chút kiêng nể nói ra.

Đúng vậy, nàng thật sự không xứng với Đặng Tuyền.

Hoàn cảnh gia đình nàng không tốt, không thông minh, tướng tá lại không xuất chúng, cũng chẳng có sở trường gì... Thế nhưng... Tình yêu nàng dành cho Đặng Tuyền hoàn toàn trong sạch! Nàng yêu Đặng Tuyền vô cùng!

Cả đời của nàng đầu chỉ yêu mỗi Đặng Tuyền mà thôi...

Ngoại trừ Đặng Tuyền, có thể sẽ không bao giờ có một người có thể khiến nàng đau đớn như thế, yêu sâu như thế...

"Tôi..." Thượng Tuyết vừa định mở miệng, lại bị một thanh âm quen thuộc ngắt lời:

"Nàng là thê tử của ta!" Đặng Tuyền thở hổn hển đứng ở cạnh bàn nhìn Đặng Khuynh Nhan, một nữ nhân luôn luôn dịu dàng như gió, cư xử tao nhã nay lại giống hệt một thiếu nữ sợ người khác đoạt lấy đồ vật yêu thích của mình đi vậy.

Thượng Tuyết hết sức kinh ngạc, lập tức đứng dậy, tự hỏi vì sao Đặng Tuyền đột ngột xuất hiện tại nơi này:

"Lão... Lão công..."

Đặng Tuyền nghe thấy thanh âm của thê tử mình, xoay đầu nhìn Thượng Tuyết một cái rồi quay trở lại nhìn thẳng vào Đặng Khuynh Nhan, gần từng câu chữ:

"Nàng là thê tử của ta!"

Cho nên không cần tại chuyện xứng hay không xứng.

Nghe vậy, Đặng Khuynh Nhan híp mắt nhìn Đặng Tuyên giờ khắc này chẳng khác nào một con sư tử nổi cơn thịnh nộ. Cô rất phẫn nộ khi thấy Đặng Tuyên chống đối mình:

"Người, biết bản thân, đang nói cái gì sao."

Đặng Tuyên đối mặt với ánh mắt của Đặng Khuynh Nhan:

"Ta biết, ta nghĩ ta đã nói rất rõ ràng. Người, chỉ là tỷ tỷ của ta!" Sau đó Đặng Tuyên kéo lấy tay của Thượng Tuyết, giọng điệu lãnh đạm nhưng không thể nghi ngờ, nói, "Đây là thê tử của ta!"

Đặng Khuynh Nhan đập bàn đứng dậy, bởi vì phẫn nộ mà trên trán cô nổi đầy gân xanh, cô híp mắt nhìn Đặng Tuyên, ngữ khí uy nghiêm đầy đáng sợ:

"Người đừng quên người mang họ gì!"

Thượng Tuyết cảm giác được cái siết chặt tay của Đặng Tuyên.

Nàng lại nghe được câu tiếp theo của Đặng Khuynh Nhan:

"Đừng tưởng rằng người từ chức ở Đặng thị, trao trả lại cổ phần của người rồi thì có thể rời khỏi! Ta cho người biết, tuyệt đối, không thể!"

Đặng Tuyên nghiêng đầu nói với Thượng Tuyết:

"Em vào trong xe chờ tôi một chút." Nói xong liền đưa chìa khóa xe cho Thượng Tuyết.

"..." Thượng Tuyết im lặng cầm lấy chìa khóa, sau đó xoay người rời đi.

Nàng chỉ là người ngoài, không phải sao?

Chờ Thượng Tuyết đi rồi, Đặng Tuyên mới xoay đầu lại nhìn Đặng Khuynh Nhan:

"Người yêu ta sao?"

Đặng Khuynh Nhan nhú mày, đang định mở miệng lại nghe thấy Đặng Tuyền nói tiếp:

"Ta xưa nay chưa từng hỏi người vấn đề này. Không phải không muốn hỏi, mà là không dám hỏi. Nhan... Toàn bộ thanh xuân của ta, tình yêu tuổi trẻ đều dành cho người, mỗi hành động của người ta đều để ý.... Khi mỗi lần ta nỗ lực muốn tới gần người, người đều đẩy ta ra xa thật xa, sau đó lại kéo ta trở về. Ta là người... Trong lòng ta cũng sẽ nguội lạnh(2)..."

Đặng Khuynh Nhan trầm mặc. Nàng yên tĩnh nghe Đặng Tuyền nói chuyện, mỗi tình vốn không có kết quả kéo dài gần hai mươi năm này rốt cuộc cũng tới hồi kết:

"Khi người kết hôn, ta từng ảo tưởng rằng có lẽ người có ẩn tình gì mới làm như vậy. Ta hết mực chờ đợi, hết mực chờ đợi..." Đặng Tuyền nhìn vào mắt Đặng Khuynh Nhan, thản nhiên nói, "Chờ cho đến khi người sinh ra con của người khác... Ta nghĩ ta đại khái không thể chờ người được nữa rồi, cho nên ta tuyệt vọng. Ta kết hôn với Thượng Tuyết, khi đó ta quả thật không yêu nàng..."

Đặng Tuyền nhớ lại mấy năm qua chung sống với Thượng Tuyết, cảm giác ấm áp nhẹ nhàng len lỏi vào trong tim cô.

"Nàng là một cô gái tốt, ta sống với nàng rất vui vẻ. Nhan... Ta yêu người, có thể ta tới chết cũng không cách nào quên người. Hai mươi tám năm trong đời ta, có hơn hai mươi năm đầu trải qua cùng người, đó là hai mươi năm đẹp nhất của ta... Ta xưa nay chưa từng hỏi người có yêu ta hay không, không quan trọng nữa. Còn người, người đã chịu đựng quá nhiều rồi, Đặng thị cơ nghiệp mấy chục năm nay đều cần người tới chống đỡ... Ta nghĩ kết thúc như bây giờ là hoàn hảo nhất, Nhan... Người là người thấu hiểu ta nhất. Nhưng chúng ta, vĩnh viễn cũng không thể ở bên nhau..."

Đặng Khuynh Nhan trầm mặc như trước không nói lời nào, dù cho sâu tận đáy lòng cô biết Đặng Tuyền nói đúng, cô không giữ được Đặng Tuyền.

Nhưng cô vẫn không muốn thả Đặng Tuyền đi, tất cả sự cố chấp của cô đều vì Đặng Tuyền mà ra. Mà bây giờ, cô buộc phải buông tay...

Cô cũng yêu Đặng Tuyền, chỉ là tình yêu của cô quá trăn mặc, quá nặng nề.. Khi còn trẻ, cô không dám nói cho Đặng Tuyền biết cô yêu em ấy. Chỉ vì cuộc sống của cô không chỉ tồn tại tình yêu mà còn có trách nhiệm... Cho tới khi cô ngoái đầu nhìn lại, phát hiện ra người luôn luôn đứng ở sau lưng cô nay đã sớm thuộc về người khác...

Tạo hóa trêu người.

"Người đi đi." Đặng Khuynh Nhan xoay mặt, nhìn ngoài cửa sổ, cho dù cô có đau lòng đến tột cùng, vẻ mặt cô cũng không biểu lộ chút cảm xúc.

"..." Đặng Tuyền trăn mặc nhìn cô.

"Đi đi, nhân lúc ta còn chưa thay đổi chủ kiến." Đặng Khuynh Nhan ung dung nói, "Ta sợ ta sẽ không nhìn được bức người lưu ở bên cạnh ta..."

"Cám ơn..." Đặng Tuyền thì thào, sau đó xoay người rời đi.

Tựa như mười một năm trước, vào đêm Đặng Tuyền biết được tin cô kết hôn khi ấy, bóng lưng rời đi cũng quyết tuyệt(3) như thế.

Đặng Tuyền đi rồi, Đặng Khuynh Nhan như là bị rút đi toàn bộ sức lực, ngã ngửa trên ghế.

Kỳ thực, cô không thể kiểm soát được chính mình mà muốn dùng thủ đoạn để thỏa mãn dục vọng lưu Đặng Tuyền lại bên người.

Đặng Tuyền, Đặng Tuyền...

Ta thả người đi rồi, người có hay không cũng sẽ khổ sở?

(Chương hoàn)

+Chú thích:

(1) Tưởng rằng thiên trường địa cửu, hóa ra cũng chỉ là một giấc mộng Nam Kha: Cứ tưởng tình yêu ấy sẽ tồn tại muôn thuở, lâu dài như trời đất, nào ngờ mọi thứ cũng chỉ là một giấc mộng chưa tỉnh giấc mà thôi.

(2) Trong lòng nguội lạnh: thường chỉ thất vọng và đau khổ.

(3) Quyết tuyệt: Cắt đứt liên hệ một cách dứt khoát.

P.S: Không biết sao đọc tới đoạn nói chuyện giữa Nhan tử và Tuyên tử, thấy yêu sao mà đau khổ thế (/ 'Д') / ? Bởi, yêu mà, cứ ỷ lại người ta yêu mình, thì đối xử tệ bạc với người đó, cho rằng người đó không thể sống thiếu mình. Tới lúc mất đi lại hối hận khôn nguôi (͡ ͡)~

P.S 2: Có ai xem phim "Yêu" chưa, review mình nghe với ^.^? Nghe nói hai bạn Gil Lê - Chi Pu trong phim rất dễ thương và xứng đôi, tuy diễn có hơi đơ đơ xúu, mà nội dung cũng ổn mà nhỉ (' ͡ ')?

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Chương 17: Yêu (Hoàn)

☆ Chương 17: Yêu (Hoàn)

Trong xe.

Thượng Tuyết dè dặt liếc nhìn Đặng Tuyền đang phẫn nộ thở phì phò kể bên, nàng muốn mở miệng hỏi Đặng Tuyền là cô đã nói những gì với Đặng Khuynh Nhan, nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng không hỏi.

Nhiều năm như vậy, Thượng Tuyết vẫn luôn yêu Đặng Tuyền, yêu một cách hèn mọn và đến mức cẩn trọng. Nàng xưa nay không dám suy đoán liệu Đặng Tuyền trải qua thời gian lâu dài có yêu nàng hay không, liệu theo năm tháng đi qua mà cô sẽ quên lãng người luôn ngự trị ở tận đáy lòng của cô hay không. Thượng Tuyết vẫn không bao giờ dám đưa ra bất kỳ suy đoán nào. Không phải vì nàng nhát gan, chẳng qua là nàng quá yêu Đặng Tuyền. Nàng cam chịu bản thân không đoán không nghĩ, như vậy sẽ không tổn thương trái tim của nàng nữa. Bởi vì nàng sợ nếu càng nghĩ, thì cánh cửa của dục vọng càng ngày một lớn ra, nàng sợ bản thân sẽ trở nên tham lam hơn.

Ngay từ đầu, nàng cũng vì yêu Đặng Tuyền, cho nên mới muốn ở bên cạnh cô.

Có thể như người đời thường nói, tình yêu giữa những người đờng tính là thuần túy nhất. Sẽ không bị ràng buộc bởi hôn nhân hay con cái. Từ đầu đến cuối, mối quan hệ của hai người đều được duy trì bởi tình yêu. Chính là thứ tình yêu mà người người luôn nhắc đến, nhưng lại không thể chạm tới hay cảm nhận được sự tồn tại của nó, nên tình yêu đờng tính mới trở nên tốt đẹp và thuần khiết tới như thế.

Thượng Tuyết yêu Đặng Tuyền, đó là điều không thể nghi ngờ. Chính vì nàng yêu Đặng Tuyền, cho nên nàng nguyện ý nhốt mình trong vỏ bọc mà người ngoài không thấu hiểu được. Nàng không cần tiện của Đặng Tuyền, không tham quyền lực của Đặng Tuyền, không vì bên ngoài của Đặng Tuyền. Nàng chỉ yêu mỗi con người thật của Đặng Tuyền mà thôi.

Vì đó là Đặng Tuyền, nên cô có trở thành một tên ăn mày, nàng cũng thích.

Vì đó là Đặng Tuyền, nên cô không yêu nàng, nàng vẫn chấp nhận.

Chuyện trên đời này, khó mà hiểu hết được. Tựa như, nếu có ai đó phát hiện ra một đôi vợ-vợ thường ngày ân ái ái ái chỉ có Thượng Tuyết là người đơn phương, e rằng người người đều giật mình nhỉ?

Chỉ là một người phụ nữ mà thôi, hà tất phải đem cả đời mình vây quanh bên cạnh người đó? -- Đa số mọi người hẳn sẽ nghĩ vậy, đâu không hiểu được hành vi của Thượng Tuyết, nói nàng đại khờ và ngu ngốc. Đồng thời cũng sẽ khắc họa hình ảnh Đặng Tuyền thành một người máu lạnh, vô tình.

Dù sao Thượng Tuyết yêu cô nhiều như vậy, lại ở bên cạnh cô lâu tới thế. Đặng Tuyền không động tình giống như loại chuyện thiên lý bất dung(1).

Bất kể mọi người suy nghĩ như thế nào, Thượng Tuyết vẫn như cũ không cách nào ngừng yêu Đặng Tuyền được. Đặng Tuyền là người đáng giá để nàng yêu, ngay cả khi không ai chấp nhận với nàng, nàng cũng sẽ như trước mà làm như vậy, vẫn tiếp tục tình yêu này. Cho dù có thương tích khắp người, nàng cũng không hối hận. -- Đây là mẫu người phụ nữ kiên trì theo đuổi tình yêu nhất.

Còn đối với Đặng Tuyền mà nói, trong nhật ký của cô, từng ghi rằng thế giới của cô cũng chỉ tồn tại mỗi Đặng Khuynh Nhan. Bất chấp việc mọi người nói Đặng Khuynh Nhan là một đứa bệnh thần kinh hoang tưởng, cô cũng như cũ mà yêu Đặng Khuynh Nhan. Đó là giấc mộng tuổi trẻ năm ấy, là lý do để cô sống.

Đặng Tuyền -- Người được Đặng Khuynh Nhan lựa chọn.

Cô vì Đặng Khuynh Nhan mà tồn tại, nên cô đã rất hạnh phúc mà dâng tặng cả trái tim mình cho Đặng Khuynh Nhan, dù cho tận mắt thấy Đặng Khuynh Nhan giẫm đạp lên nó, cô cũng không bao giờ trách cứ Đặng Khuynh Nhan.

Khi còn trẻ, mỗi người chúng ta đều từng thích một ai đó thật sâu đậm. Trải qua thời gian mài mòn, người đó có thể sẽ thay đổi thành một người hoàn toàn mới lạ. Tuy nhiên, ở tuổi trẻ năm ấy, người đó cũng đã từng là người đẹp nhất trong mắt ta. Vì lẽ đó, Đặng Tuyền yêu Đặng Khuynh Nhan nhiều năm như vậy, dù Đặng Khuynh Nhan có tàn nhẫn mà thương tổn cô, cô cũng chưa hề oán giận Đặng Khuynh Nhan một lời.

Bởi vì yêu nên sẽ không có lời oán trách.

Nhưng tình yêu sẽ chết đi.

Tình yêu mà Đặng Tuyền dành cho Đặng Khuynh Nhan, cuối cùng cũng đã hoàn toàn biến mất. Một thời mộng mơ của tuổi trẻ, Đặng Tuyền rốt cục tỉnh lại. Sau khi tỉnh giấc, cô mới phát hiện nguyên lai sự thâm tình của cô đang tổn thương tới tình thâm của một người phụ nữ khác dành cho cô.

Thượng Tuyết không thể ngờ được nàng đã thành công, tình yêu lâu năm của nàng đã biểu lộ ra cho Đặng Tuyền hiểu được tình cảm của nàng. Nhưng đi đâu khiến Đặng Tuyền tức giận nhất bây giờ chính là lúc Thượng Tuyết không tự tin khi đối mặt với Đặng Khuynh Nhan.

Yêu cô làm cho Thượng Tuyết rất thống khổ sao?

"Sao không nói lời nào?" Đặng Tuyền ngẩng đầu xoa huyệt thái dương, mỗi lần cô lên cơn giận đầu làm động tác này.

"..." Thượng Tuyết trầm mặc.

Nàng phải nói cái gì đây? Đặng Khuynh Nhan nói không sai, nàng nên phản bác như thế nào? Nàng vốn dĩ không hề xứng với Đặng Tuyền, không

đúng sao?

Đặng Tuyền liếc nhìn thê tử mình cúi đầu im lặng không trả lời, cô thở dài một hơi:

"Vì sao không trực tiếp nói cho tôi biết, em bận tâm tới Đặng Khuynh Nhan?"

"Nói rồi thì thế nào..." Thượng Tuyết khẽ thì thầm, trong lòng cười cay đắng.

"Tôi luôn cho rằng có mấy lời không cần nói ra, em cũng sẽ cảm nhận được." Đặng Tuyền trăn mặc một hồi, mới mở miệng nói. Nhưng mà lại đưa mắt nhìn ngoài cửa xe, giọng điệu thản nhiên như thường lệ, có chút cảm giác then thùng giấu trong đó, "Tình tình của tôi, em cũng biết..."

"..."

"Tuyết Nhi, chúng ta vốn đã kết hôn." Đặng Tuyền nhẹ giọng nói, "Em là thê tử của tôi, cho nên chuyện xứng hay không xứng không hết cần tại."

"Thế nhưng..."

Thế nhưng chị không hề yêu em... Thượng Tuyết nghĩ thầm.

"Tôi yêu em, Thượng Tuyết." Đặng Tuyền xoay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Thượng Tuyết, nói, "Tuy rằng muộn hơn nhiều so với thời gian em yêu tôi, nhưng tôi thực sự rất yêu em."

Đúng vậy, cô kỳ thực rất yêu Thượng Tuyết.

Nếu không yêu, thì cô phải đối mặt với tình cảm của Thượng Tuyết như thế nào? Bản thân cô cũng không nhớ rõ vì sao mình yêu Thượng Tuyết, cô chỉ biết từ khi có Thượng Tuyết ở bên cạnh, cô không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Ở bên nhau, là cách tốt nhất để bày tỏ tình cảm.

"Khi ấy tôi cần kết hôn với một người để ngăn chặn nguy cơ phải kết hôn với một người ở công ty nào đó, nhưng tôi không chỉ muốn tìm đại một ai đó..."

"Sau khi kết hôn, tôi phát hiện bản thân rất thích ở bên cạnh em... Tôi nghĩ mình then với tấm lòng của em, nên tôi cố gắng đối xử thật tốt với em..."

"Tôi quả thật không biết Đặng Khuynh Nhan lại gây ám ảnh cho em nhiều như vậy... Tôi và chị ấy, chỉ là chị em mà thôi. Quá khứ, hiện tại, và tương lai cũng thế."

...

Thượng Tuyết ngạc nhiên mà lắng nghe lời tâm tình của Đặng Tuyền dành cho nàng, thì ra Đặng Tuyền yêu nàng nhiều tới thế. Cả hai đều cẩn thận mà tới gần nhau rồi suy đoán vẫn vơ. Nguyên lai bản thân từ lâu đã chiếm cứ được trái tim của đối phương...

"Em vẫn chưa nói cho chị nghe một chuyện sao?" Thượng Tuyết bỗng nhiên mở miệng nói.

Đặng Tuyền sửng sốt:

"Cái gì?"

"Em yêu chị, Đặng Tuyền, yêu từ rất lâu rồi."

Ngay từ cái nhìn đầu tiên của tuổi mười tám cho tới hai mươi sáu tuổi bây giờ của nàng, quả thật, rất lâu rồi.

Thượng Tuyết tiến lên ôm chặt Đặng Tuyền, nói ở bên tai cô.

Thật tốt, thật may là Đặng Tuyền không làm cho tình yêu của nàng thất vọng.

Đặng Tuyền khẽ cười ôm lấy Thượng Tuyết, cô nhẹ giọng nói:

"Cám ơn."

Cám ơn vì em đã yêu tôi lâu như vậy, để tôi không còn là người cô độc nữa.

Cám ơn em đã cho phép tôi yêu em, để tôi có cơ hội ở bên cạnh em.

"Vẫn còn nhớ lời nói lúc chúng ta kết hôn chứ?"

"Dĩ nhiên..."

【"Cô Đặng Tuyền, cô có đồng ý lấy Thượng Tuyết làm vợ hay không. Dựa theo lời dạy của Kinh Thánh mà ở bên cạnh nàng, trước mặt Thượng Đế mà cùng nàng hòa hợp làm một, yêu nàng, an ủi nàng, tôn trọng nàng, bảo vệ nàng, giống như cô yêu chính mình như thế. Bất luận nàng sinh bệnh hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, luôn luôn chung thủy hết lòng với nàng, mãi cho đến khi rời khỏi thế gian?"

"Tôi đồng ý."

"Cô Thượng Tuyết, cô có đồng ý lấy Đặng Tuyền làm vợ hay không. Dựa theo lời dạy của Kinh Thánh mà ở bên cạnh nàng, ở trước mặt Thượng Đế mà cùng nàng hòa hợp làm một, yêu nàng, an ủi nàng, tôn trọng nàng, bảo vệ nàng, giống như cô yêu chính mình như thế. Bất luận nàng sinh bệnh hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, luôn luôn chung thủy hết lòng với nàng, mãi cho đến khi rời khỏi thế gian?"

"Tôi đồng ý."】

(Hoàn)

+Chú thích:

(1) Thiên lý bất dung (天理难容): chỉ việc làm mà đạo trời không thể bao dung, tha thứ cho được.

P.S: Ủ hử, mình tin tình yêu mới chính là liều thuốc để chữa lành vết thương, chứ không phải thời gian. Đối với mình là vậy, còn mọi người thì

sao :D?

Vậy là cuối cùng Đặng Tuyền cũng đã "tĩnh tò" với Thượng Tuyết rồi nhé he he ♪ ♪ \ (^ω^\), tuy rằng Thượng Tuyết phải tự ngược mấy bận mới nghe được đáp án nàng mong muốn =)). Bộ này còn 5 phiên ngoại nữa là chúng ta sẽ tạm biệt cặp đôi đôi đũa lệch Tuyết-Tuyền nhé ^.^~

Không biết sao chứ chương này làm mình rất xúc động, dù đọc QT hay đã edit, vẫn thấy bồi hồi như thuở ban đầu đọc bộ này, chính sự kiên trì của Thượng Tuyết đã tiếp thêm can đảm cho Đặng Tuyền để cô bước qua quá khứ đau khổ mà tiếp nhận tương lai, tình yêu của nàng.

Hi vọng những ai giống Đặng Tuyền cũng sẽ có can đảm như cô ấy nhé, và những ai giống Thượng Tuyết cũng đừng bỏ cuộc quá sớm nhe ha ha O (▽ O). Có công mài sắt có ngày nên kim mà XD~

P.S 2: Cái tựa không có liên quan tới phim Yêu đầu à nha =))))))

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Phiên Ngoại (1): Kinh Hỉ

☆ Phiên Ngoại (1): Kinh Hỉ

Sân bay Hàng Châu.

Lúc Đặng Tuyền nắm tay Thượng Tuyết đi xuống cửa sân bay, não bộ của Thượng Tuyết mới chập chờn mà hoạt động lại bình thường, nói:

"Đến Hàng Châu để du lịch hở?"

Không phải nàng hiểu kỳ a, chẳng là ngày đó nàng và Đặng Tuyền cởi bỏ khúc mắc lẫn nhau liền kéo nhau về nhà, phát hiện đồ đạc trong nhà đều được đóng gói gọn gàng hết rồi, hơn nữa lão công CEO nhà nàng đã ba ngày không đi làm. Khi nàng đang nghĩ rằng Đặng Tuyền chắc bị bệnh... thì Đặng Tuyền lén cầm những hai tấm vé máy bay trong tay. Qua một đêm cả hai hoan ái hạnh phúc với nhau, sáng sớm hôm sau, cô và Thượng Tuyết liền bay đến Hàng Châu.

Hàng Châu, phố cổ Giang Nam.

Thượng Tuyết không chỉ một lần nói nàng rất thích Hàng Châu, cho nên bây giờ Đặng Tuyền mới dẫn nàng đi du lịch sao?

Đối với thắc mắc của thê tử, Đặng Tuyền vẫn giữ kín miệng không trả lời, cô chỉ mỉm cười kéo Thượng Tuyết bước ra sân bay, vội gọi một chiếc taxi đi tới nơi cần đến.

"Đây là..." Thượng Tuyết kinh ngạc mà nhìn khu nhà nhỏ hai tầng lầu bình dân trước mắt mình, nàng xoay đầu nhìn Đặng Tuyền đang dỡ hành lý

trên taxi xuống, người này tính làm cái gì đây?

Đặng Tuyền trả tiền xe xong, mới nhắc hành lý lên rồi đẩy cửa tiến vào sân vườn. Tìm cái ghế thả hành lý xuống, tiếp đó đi tới trước mặt thê tử của mình, nhẹ nhàng mỉm cười nhìn thê tử:

"Thích nơi này không?"

"Chị..." Khóe mắt Thượng Tuyết có chút ướt át.

Đặng Tuyền nhìn sơ qua khu nhà nhỏ hai tầng bình dân, trong vườn có tròng cây hoa lan mà Thượng Tuyết ưa thích nhất, trên tường nhà còn treo bức tranh Hồ leo núi và trang trí nhà cửa mang đậm chất Giang Nam, tất cả đều là thiết kế theo sở thích của Thượng Tuyết.

"Tôi đã từ chức ở Đặng thị, tài sản cũng thanh lý cho chị của tôi, hiện tại tôi không tiền không nghề nghiệp, em sẽ nuôi tôi chứ?" Đặng Tuyền cười nói.

Kỳ thực, cô biết Thượng Tuyết không thích sự xô bồ thị phi của thành phố, cũng biết rõ Thượng Tuyết rất không thích đối mặt với những thứ người lừa ta gạt ở Đặng thị. Thượng Tuyết là cô gái sinh ra ở thị trấn nhỏ, nên cô biết khi Thượng Tuyết chung sống với cô luôn mang theo chút tự ti mặc cảm. Thật ra thì, cô vốn cũng chỉ là một đứa cô nhi mà thôi, quay trở về điểm xuất phát, đâu có gì là không ổn nỉ. Vì vậy cô mới thanh lý hết tất cả tài sản của mình, từ đi chức vụ ở Đặng thị. Thứ nhất, cô không muốn nợ Đặng gia. Thứ hai, Đặng Khuynh Nhan đã trở lại, cô rốt cuộc có thể buông tay. Thứ ba, cô muốn dành nhiều thời gian hơn cho Thượng Tuyết, cô muốn sanh con.

Thượng Tuyết bỗng nhiên dùng sức nhào tới ôm chặt lấy Đặng Tuyền, giọng run rẩy hỏi:

"Những thứ này... chuẩn bị từ khi nào..."

"Hả? À, nhà là mua từ ba năm trước, đồ đạc thì mua dần dần trong mấy năm qua." Đặng Tuyền vòng tay ôm Thượng Tuyết, ở bên tai nàng nói,

"Còn những tài sản kia, là khi em đi công tác, tôi mới xử lý. Tôi muốn được ở bên cạnh em..."

Giây phút này, Thượng Tuyết rất muốn nói cho người đang ôm lấy nàng, rằng nàng yêu cô nhiều biết bao nhiêu. Hóa ra, nàng đã tự nhốt mình vào cái thế giới không lối thoát lâu tới thế, nàng cho rằng Đặng Tuyền không yêu nàng, nên nàng mới chuẩn bị tâm lý thật tốt để rời xa cô. Thậm chí... nàng còn viết một bản ly hôn hiệp nghị hoàn chỉnh... Thế nhưng, nguyên lai Đặng Tuyền vẫn luôn âm thầm ở bên cạnh nàng, yêu nàng...

May mắn thay, không phải là quá muộn để nàng nhận ra.

Cuối cùng cũng đợi được Đặng Tuyền, thật may khi nàng không bỏ cuộc.

"Tuyết Nhi..." Đặng Tuyền khẽ thì thầm, "Qua một thời gian, chúng ta sanh em bé nhé."

"Vâng..."

Ánh mặt trời thật đẹp, cùng nắm tay nhau sống tới bạc đầu.

P.S: Thật cảm động, ước gì cũng có người nắm tay mình, khẽ thì thầm bên tai, "Nhà đây, ti ền đây, tặng em hết đó!" _(:3 丿 ∠)___... Chắc dzui lắm nhể ha ha ha~

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Phiên Ngoại (2): Cô Gái Ở Thị Trấn Nhỏ

☆ Phiên Ngoại (2): Cô Gái ở Thị Trấn Nhỏ

Hoàng hôn.

Tại khu phố cổ ở Hàng Châu, có một ngôi nhà hai tầng lâu bình dân nằm trong hẻm nhỏ, Thượng Tuyết buộc kiểu tóc đuôi ngựa, mặc trên người bộ đồ T-shirt trắng ngắn tay, bên dưới bận chiếc váy vải lanh màu vàng, nàng vô cùng thanh thoi nằm trên ghế tựa ngoài sân. Từng ánh hoàng hôn ở Giang Nam nhợt nhạt chiếu lên người nàng, trông khá là thơ mộng.

Đến định cư ở Hàng Châu cũng gần ba tháng trời, mùa thu ở nơi này không lạnh lẽo như những năm sống ở Bắc Kinh. Thượng Tuyết rất thích cuộc sống như vậy.

Trong không gian yên tĩnh bỗng reo lên tiếng chuông gió từ cửa, một nữ nhân ăn vận áo sơ-mi trắng, vóc người cao gầy đẩy cửa bước vào nhà. Tóc dài xõa trên vai, ống tay áo đơn giản kéo lên, lộ ra cánh tay mảnh mai. Trên tay cầm một hộp bánh gato, cô dọn bước tới bên cạnh Thượng Tuyết, cúi người xuống để đặt hộp bánh trên quầy bar nhỏ, sau đó đưa tay xoa những lọn tóc rối trên trán Thượng Tuyết. Cô nói với thê tử mình bằng chất giọng mềm mại, dịu dàng:

"Dậy đi."

Lúc này Thượng Tuyết mới mở mắt ra, nhìn thấy lão công đại nhân của mình đã trở về, nàng giống như con mèo nhỏ dụi dụi người vào trong lòng của Đặng Tuyền. Nàng vui đùa mình lên bụng Đặng Tuyền, vóc người của Đặng Tuyền trước giờ luôn duy trì rất tốt làm cho Thượng Tuyết rõ ràng

cảm nhận được sự tồn tại của cơ bụng. Nàng âm thầm tự so sánh với mớ thịt dư bên eo mình, cảm thấy thiệt là phiền quá đi thôi.

Nàng vòng tay quanh eo của Đặng Tuyền, tinh nghịch nói:

"Không dậy, không dậy, không dậy..."

Đối với hành vi này của thê tử mình, Đặng Tuyền đã không còn thấy kinh ngạc. Từ ngày chuyển đến Hàng Châu mấy tháng nay, Thượng Tuyết giống như là bị cô 'nuôi' quá xá tốt rồi...

"Nhưng tôi mới mua món bánh gato yêu thích của em nè?" Đặng Tuyền không còn cách nào khác đành lấy đồ ăn ra để dụ dỗ.

Nghe thế, Thượng Tuyết lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa sáng nhìn hộp bánh trên bàn -- biểu cảm rất thành thật.

Đặng Tuyền cười mở hộp ra, lấy bánh gato đặt trước mặt Thượng Tuyết, sau đó lấy khăn ướt cẩn thận lau sạch tay cho Thượng Tuyết, rồi đưa bánh gato cho nàng:

"Ăn ít thôi, một hồi ăn cơm nữa."

Thượng Tuyết gật đầu, nhưng thực tế thì nàng không để tâm đến lời nói của Đặng Tuyền, hiện tại trong đầu nàng chỉ có bánh gato mà thôi. Cho nên nhận được bánh rồi nàng liền hoạt động.

Đặng Tuyền thấy thê tử mình ăn như sói đói, trong lòng lặng lẽ nhớ tới sức ăn của Thượng Tuyết hồi trưa, so với ba tháng trước, Đặng Tuyền hài lòng cực kỳ. Tiếp tục nhớ đến cảm giác Thượng Tuyết nằm dưới thân cô đêm qua, ừ, hình như là mập lên chút.

Đặng Tuyền nói:

"Tôi đi nấu cơm trước nhé."

"A... Dạ... Ừ..." Thượng Tuyết nói không lưu loát.

Đặng Tuyền cười bước vào trong nhà, đi tới phòng bếp.

Không lâu sau, hương thơm của đồ ăn trong phòng bếp tuôn ra ngoài. Ăn xong bánh gato, Thượng Tuyết bây giờ đang ng ối bắt chéo chân trên ghế, nàng tự thương hại bản thân không đủ mạnh mẽ.

Không phải đã quyết tâm giảm cân sao!??

Lại ham ăn r ồi!!!

Thượng Tuyết càng nghĩ càng giận, tốt xấu gì mình trước đây cũng có dáng người chuẩn như mơ mà: 1m62 - 45kg. Mà nay là 1m62 - 50+kg...

Nàng bỗng nhiên rất muốn lấy lại sự bình tĩnh.

"Cô Đặng..." Giữa trưa, một người phụ nữ từ bên ngoài đẩy cửa đi vào. Thượng Tuyết nghiêng đầu nhìn, hóa ra là Lý tỷ ở nhà bên.

Từ ngày đầu tiên chuyển tới nơi này, Thượng Tuyết li ền lo lắng nên giải thích như thế nào về mối quan hệ của mình cùng Đặng Tuyền cho mọi người xung quanh hiểu. Chẳng lẽ lại nói cho bọn họ biết nàng và Đặng Tuyền là hai vợ vợ? Nói như vậy có khi nào sẽ dọa sợ một đám người đã sống hơn nửa đời người ở trong thị trấn này không? Vì thế nếu như có ai hỏi, nàng sẽ nói nàng và Đặng Tuyền là hai chị em, kết quả vào ngày đầu tiên khi hàng xóm tới tận cửa hỏi thăm hai người thì Đặng Tuyền li ền giới thiệu: Thượng Tuyết là thê tử của nàng.

Điều khiến nàng cảm động nhất chính là người dân ở đây sống rất chất phác nên họ không hề dùng ánh mắt kỳ thị nhìn các nàng, hàng xóm chúng quanh đối đãi với hai nàng cũng như người bình thường vậy. Mà đây không phải là hàng xóm Lý tỷ của các nàng tới hỏi thăm sao?

Thượng Tuyết đứng dậy chào hỏi:

"Lý tỷ, tỷ đến r ồi."

Lý tử là một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi, thân hình cũng giống như hầu hết các phụ nữ trung niên khác có chút phát tướng. Người hiền lành vô cùng, cũng rất nhiệt tình.

"Cô Đặng, các cô ăn cơm xong chưa?"

"Chị ấy đang nấu ăn..." Thượng Tuyết cười chỉ chỉ người đang vội vàng nấu ăn trong bếp, nói với Lý tử.

"Ôi, A Tuyền đối đãi với cô thật là tốt nha!" Lý tử cười trêu ghẹo Thượng Tuyết.

Mọi người ở đây đầu nhất trí gọi nàng là cô Đặng, còn Đặng Tuyền là A Tuyền. Nàng rất thích danh xưng này.

Thượng Tuyết cười tám chuyện nhà với Lý tử, nói một hồi thời gian trôi qua khá nhanh.

Đặng Tuyền bụng đói ăn ra ngoài thì vừa lúc nghe được lời nói của Thượng Tuyết:

"Chị ấy ngày nào cũng nghiêm trang..."

"Chị thấy em ấy giống vậy lắm đó, ha ha."

Đặng Tuyền đặt đồ ăn lên bàn, song cười hỏi với Thượng Tuyết:

"Em và Lý tử đang nói xấu tôi phải không?"

Thượng Tuyết xoay đầu lại:

"Không nói cho chị biết đâu."

Lý tử ở một bên cười nói:

"Được rồi, cô nương nhà em đang khen em đó."

Đặng Tuyền cười không nói, Thượng Tuyết chạy vào trong bếp bưng đồ ăn ra ngoài. Đặng Tuyền liền nói với Lý tử:

"Lý tử sang đây là có việc tìm em hả?"

Lý tử cười nói:

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Vậy chị cứ nói đi."

"Là vậy, con gái nhà chị không phải vừa mới lên lớp 12 sao? Con bé đầu óc vốn ngu ngốc, môn toán học không tốt ngay cả tính toán cũng đầu không được. Thầy cô giáo cũng không thể giúp gì được cho con bé, chị nhớ em không phải làm kế toán sao? Đối với toán học chắc chắn giỏi, em có thể giúp nó hay không?" Lý tử nói.

Đặng Tuyền gật đầu, kế toán là ngành mà cô chọn lúc học đại học. Sau đó mặc dù vào làm cho Đặng thị nhưng cô vẫn thi lấy bằng kế toán, tuy giờ đã từ chức, cô đã tìm việc làm kế toán ở một tiệm cà phê. Không chỉ là muốn kiếm vài đồng tiền, mà còn muốn giết thời gian thôi.

Con gái của Lý tử cô từng gặp qua, là một cô bé rất thông minh, nhưng không hứng thú với chuyện học hành.

"Như vậy đi, toán phổ thông em cũng quên gần hết rồi. Nếu không thì, để em trước tiên ôn tập lại chút. Có gì tuần sau mang cháu tới đây học được không?" Đặng Tuyền nói với Lý tử.

"Được! Tốt lắm!" Lý tử vui vẻ nói, "Cảm ơn em rất nhiều!"

"Không có gì." Đặng Tuyền có chút ngượng ngùng nói.

Lúc này Thượng Tuyết vừa vặn từ trong phòng bếp đi ra, nàng nói với Lý tử:

"Lý tử, ngồi xuống ăn bữa cơm rau rồi hãy đi."

Lý tử vội vàng vẫy tay nói:

"Không cần, không cần, chị ăn no rồi. Vậy thôi, tụi em ăn đi, chị đi về Rảnh rồi nhớ qua nhà chị ng ồi chơi chút a!" Lý tử vừa nói vừa bước ra cửa.

Đặng Tuyên tiến Lý tử tới cửa, khi quay trở về phòng thì thấy Thượng Tuyết ng ồi trên ghế nhìn chăm chăm vào đ ồ ăn trên bàn.

Đặng Tuyên dở khóc dở cười:

"Ăn cơm thôi..."

"Tốt tốt..."

Ban đêm.

Thượng Tuyết tắm xong li ền nằm lỳ ở trên giường, chờ Đặng Tuyên chỉnh lý giường chiếu, qua một hồi, Đặng Tuyên rốt cục chỉnh xong. Tắt đèn, leo lên giường.

Vừa mới đặt lưng nằm trên giường thì thê tử của cô, Thượng Tuyết giống như con bạch tuộc nhào tới ôm dính lấy cả người cô.

Đặng Tuyên cúi đầu nở nụ cười, duỗi thẳng người kéo con động vật nào đó ôm chặt vào trong lòng mình. Thượng Tuyết đối với hành động này tỏ vẻ hưởng thụ vô cùng, nàng dùng gương mặt không tuổi của mình dụi vào ngực của Đặng Tuyên, sau đó thốt ra một tiếng thở phào thỏa mãn.

Đặng Tuyên khẽ cười, những ngón tay thon thả vỗ nhẹ lên lưng của thê tử mình -- tựa như đang dỗ em bé ngủ vậy.

"Tuyên a..." Thượng Tuyết khép hờ hai mắt, tay của Đặng Tuyên nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng làm nàng thoải mái muốn ngủ ghê, "Lý tử tìm chị có chuyện gì thế?"

"Lý tử muốn tôi làm gia sư dạy học môn toán cho con chị ấy."

"Ồ..." Thượng Tuyết ưỡ oải trả lời. Một lát sau, nàng như là nhớ ra việc gì đó lập tức mở mắt ra hỏi Đặng Tuyên:

"Chị thích con trai hay con gái?"

"Hả?" Đặng Tuyên không theo kịp lối tư duy chuyển đề tài đột ngột của Thượng Tuyết.

"Chị hi vọng chúng ta sẽ sinh con trai hay con gái?" Thượng Tuyết lặp lại.

"Con gái." Đặng Tuyên đáp.

Có trời mới biết, trong lòng Đặng Tuyên luôn tưởng tượng ra chuyện cô và Thượng Tuyết sinh một bé gái, có lẽ sẽ rất đáng yêu nhỉ.

Thế nhưng Thượng Tuyết lại không nghĩ thế. Đặng Tuyên là lão công của nàng, nếu có con, hơn nữa là con gái thì dựa theo tính cách của Đặng Tuyên chắc chắn sẽ cưng chiều con bé đến vô pháp vô thiên(1).

Nàng sao có thể tự mình sinh ra một đứa tiểu tam(2) chứ!??

Cho nên nàng nói:

"Em muốn sinh con trai!"

"..." Đặng Tuyên có chút buồn cười nhìn Thượng Tuyết, sống chung nhiều năm như vậy, cô sao mà không biết được tiểu tâm tư của Thượng Tuyết?

"Con trai rất nghịch ngợm a..."

"Em mặc kệ! Em muốn sinh con trai!"

"..."

"Sinh con trai!"

"Con gái không tốt sao..."

"Sinh con trai!"

"..."

Thượng Tuyết thấy cứng rắn không hiệu quả liền quyết định chuyển sang mềm mỏng, nàng vất vả trườn lên người Đặng Tuyền, nhào người nằm trên ngực của lão công nhà nàng dụi qua dụi lại a:

"Sinh con trai, sinh con trai ~ đi mà đi mà đi mà..."

Đặng Tuyền bị nàng quấn lấy không còn cách nào khác đành ưng thuận:

"Được được được..."

Thượng Tuyết đạt được mục đích liền hôn cái chóc lên môi Đặng Tuyền, khen ngợi cô:

"Lão công của em là tốt nhất!"

"..."

Trước khi ngủ, Đặng Tuyền hỏi Thượng Tuyết:

"Em có đủ 100 cân không?"

Nuôi Thượng Tuyết ba tháng nên giờ là thời điểm để hỏi chút thành quả, dù sao mang thai cũng không phải chuyện dễ làm.

Thượng Tuyết suy nghĩ một chút về con số 55kg trên bàn cân, cắn răng nói:

"Đủ!"

Đặng Tuyền gật đầu:

"Vậy tuần này dành thời gian đi Bắc Kinh đi, tôi đã liên hệ với bệnh viện rồi."

"A?" Nhanh thế?

Tay Đặng Tuyên nhẹ nhàng đặt lên vùng bụng phẳng lì của Thượng Tuyết, giọng dịu dàng nói:

"Lão bà..."

Bên trong chăn, Thượng Tuyết nắm chặt tay của Đặng Tuyên:

"Em yêu chị." Yêu nhiều năm như vậy, rốt cục có được tình yêu của chị.

Đặng Tuyên khẽ cười nói:

"Ngốc..." Đứa ngốc, cảm ơn em đã yêu tôi lâu như vậy.

+Chú thích:

(1) Vô Pháp Vô Thiên: Không gì có thể ngăn được, coi trời bằng vung.

(2) Tiều tam: vợ bé.

P.S: Thượng Tuyết giống Pokémon dễ xợ, sáng biến hóa thành mèo lười, trưa thành heo, tối thì thành bạch tuộc =)))))).... Mấy chương trước còn đang diễn vai cô gái bị thất tình nên buồn buồn vậy chứ, giờ mới là mặt thật của ẻm nè ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ~

P.S 2: Có ai xem The Vampire Diaries hông, cặp Nora với Mary Louise dễ thương kinh khủng, tuy là đang trong giai đoạn bị ngược, drama :((. Xem mà đau tym muốn chót huhu T^T...

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Phiên Ngoại (3): Ghét Người Nhất!

☆ Phiên Ngoại (3): Ghét Người Nhất!

Ta mang thai.

Đây là tuần thứ ba đi tới bệnh viện kiểm tra sau khi thụ tinh nhân tạo, trải qua sự nhắc nhở của Đặng Tuyền, trong phòng vệ sinh, Thượng Tuyết ngối trên bồn cầu nhìn que thử thai hiện rõ hai vạch, khi ấy trong đầu nàng lần đầu bật ra ý nghĩ đầu tiên.

Nàng tần ngần nhìn que thử thai gần nửa tiếng sau mới chấp nhận sự thật này. Nàng cúi đầu, nhìn cái bụng nho nhỏ của mình. Trong đó... có em bé!?

Đặng Tuyền đứng ngoài gõ cửa:

"Tuyết Nhi, sao rồi em?"

"Không, không sao ạ." Thượng Tuyết vội vàng trả lời.

Nàng sợ Đặng Tuyền lo lắng, vì thế nhanh chóng kéo quần lên rồi mở cửa đi ra ngoài. Đặng Tuyền đứng trước cửa, lẳng lặng đưa mắt nhìn Thượng Tuyết. Thượng Tuyết cúi đầu, do dự hồi lâu rồi cuộc mở miệng nói:

"Em... có thai..."

Đặng Tuyền gật đầu một cái, thản nhiên nói:

"Tôi biết."

Thượng Tuyết tỏ vẻ bất mãn vô cùng đối với phản ứng bình tĩnh thái quá của Đặng Tuyền, trên lý thuyết, Đặng Tuyền mới chính là mẹ đẻ của đứa bé, nàng chỉ phụ trách mang thai mà thôi. Kết quả a, mẹ đẻ không vội thì người mang thai như nàng cần gì phải gấp chứ!

Đặng Tuyền nhìn khuôn mặt của vợ mình thay đổi thất thường, trong lòng đương nhiên biết lý do cô vợ nhỏ đang khó ở rồi. Cô đưa tay ra, vân vê những lọn tóc rối trên trán thê tử, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

"Ngốc, bác sĩ nói xác suất mang thai là 80%."

Thượng Tuyết ấp úng nói:

"Lỡ như không mang thai thì sao?"

Đặng Tuyền buồn cười liếc nhìn cô vợ nhỏ đang hờn dỗi với mình, chẳng lẽ phụ nữ mang thai nào cũng trở nên ngốc nghếch?

Đặng Tuyền tiến lên ôm lấy thê tử, sau đó cúi đầu hôn vành trán của Thượng Tuyết, hỏi:

"Hài lòng?"

Chiều này cực kỳ hữu dụng khi đối phó với nữ nhân đang giận dỗi. Hai lỗ tai Thượng Tuyết đỏ ửng, ngoài miệng tuy còn khó chịu hừ hừ hai tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn để yên cho Đặng Tuyền dắt tay đi tới vườn sau.

Đặng Tuyền để Thượng Tuyết ngồi trên xích đu tắm nắng, còn cô thì dự định ra ngoài mua thức ăn. Thượng Tuyết thoải mái nằm trên xích đu, híp mắt nhìn lão công đại nhân muốn đi ra ngoài mua đồ, mái tóc dài đen nhánh tản trên vai, trên người vận áo ngắn tay màu xanh nhạt cùng quần đen dài giản dị, Đặng Tuyền đứng dưới ánh nắng ấm áp, thấy thế nào cũng thật là bắt mắt a.

Đôi mắt ấy vẫn đẹp như năm nào.

Đặng Tuyền từ trong nhà bước tới trước mắt thê tử mình, cúi người xuống, thay nàng sửa sang lại tư thế ngủ để tránh làm nhăn quần áo, dò hỏi:

"Buổi trưa em muốn ăn gì?"

Con người đen láy của Thượng Tuyết chuyển động, trưng ra bộ dáng đắc chí của tiểu nữ nhân, ngạo kỳêu nói:

"Muốn ăn ngon."

Đặng Tuyền liếc mắt nhìn tiểu nữ nhân nghịch ngợm kia, ăn ngon!? Thật là một khái niệm mới mẻ. Nhưng cô vẫn bình tĩnh, ôn nhu nói:

"Được, ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi trở về nha?"

Thượng Tuyết bĩu môi:

"Em lúc nào cũng ngoan mà..."

Đặng Tuyền lạnh lạnh nhìn nàng.

Thượng Tuyết lập tức thức thờì ngậm miệng lại, trong lòng âm thầm mắng Đặng Tuyền đúng là nữ nhân hẹp hòi và thù dai a. Chẳng qua mấy ngày trước, nàng thừa dịp lão công không ở nhà liền tiến vào phòng bếp trổ tài, sau đó... Suýt chút nữa phá hủy luôn căn bếp... Chỉ có vậy!?

Đặng Tuyền cốc nhẹ đầu thê tử một cái, dịu dàng cười nói:

"Tôi đi đây."

Thượng Tuyết rầu rĩ nói:

"Chị đi đi."

Ghét chị nhất, dội cả gáo nước lạnh vào người ta.

Đặng Tuyền ng ồi dậy, sau đó dợm bước ra khỏi vườn sau, đẩy cánh cửa mộc lan.

Thượng Tuyết cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay mình: 8:37AM, còn sớm a. Thượng Tuyết vươn vai duỗi eo, nàng cảm thấy từ ngày định cư ở Hàng Châu, nàng quả thật là bị Đặng Tuyền cưng chiều tới sinh hư. Cả ngày không cần làm việc, chỉ phụ trách ăn uống cộng phá hoại tài sản mà thôi... Tiếp tục như vậy cảm giác giống như Đặng Tuyền đang nuôi con gái a!!!

Xem ra quyết định sinh con trai là sáng suốt nhất! Thượng Tuyết lần đầu tiên cảm thấy chỉ số thông minh của mình vô cùng cao.

"Người a người, giờ thành thiếu niên tự do tự tại rồi ha..." Điện thoại di động thả trên qu ầy bar bỗng nhiên vang lên.

Thượng Tuyết đi tới nhìn một chút, là Mẫu thân đại nhân gọi tới.

"Dạ, Mẹ..."

"Con gái," thanh âm của Thượng mẫu sang sảng tràn trề, "Người hôm nọ đi bệnh viện sao rồi?"

Mẫu thân đã biết chuyện các nàng dự định sinh em bé.

"Đã đi..."

"Có thai không?" Thượng mẫu sốt ruột hỏi.

"Dạ..."

"Có thai!?" Thượng mẫu phấn chấn nói, "Chao ôi, lần này ta có thể yên tâm, các người gần đây..."

Thượng mẫu có nhiều lời muốn nói vô cùng, nói huyên thuyên kèm bàn giao nhiều chuyện. Thượng Tuyết đầu nghiêm túc lắng nghe, lâu lâu còn thêm vài câu như "Dạ, ừ, a, đúng vậy" vân vân và vân vân, như biểu đạt thái độ tán thành của nàng với ý kiến của Mẫu thân. Mãi đến khi...

"Người a, hoài thai rồi thì nhớ nhường nhịn Tuyền một chút, đừng không có việc gì lại bắt nạt nàng!"

Thượng Tuyết lập tức nghiêm chỉnh lại, nói:

"Con mới không có bắt nạt chị ấy!"

Cho dù nàng muốn bắt nạt Đặng Tuyền đi chăng nữa, nàng cũng không có gan làm thế...

Thượng mẫu lại nói:

"Thôi đi, ngày nào đó Tuyền không cần người nữa, người ngỗ chớ mà khóc hận đi nha!"

"Vậy con sẽ chết cho chị ấy xem!" Thượng Tuyết tức giận mạnh miệng tuyên bố.

"Nói bậy bạ gì vậy?" Ở cửa truyền đến giọng điệu không vui của Đặng Tuyền.

Thượng Tuyết ngẩng đầu nhìn ra, chỉ thấy lão công đại nhân nhà nàng tay trái cầm bao đồ ăn, tay phải đặt trên thành cửa, lẳng lặng nhìn nàng.

Thượng mẫu:

"Tuyền về rồi hả? Ôi ôi, ta muốn nói chuyện với Tuyền, người nhanh đưa điện thoại cho nàng."

Thượng Tuyết: "..."

Đặng Tuyền bước tới, đem đồ ăn mua về đặt trên quầy bar, hỏi:

"Làm sao?"

Thượng Tuyết đưa điện thoại cho Đặng Tuyền, buồm bực nói:

"Mẹ muốn nói chuyện với chị."

Đặng Tuyền sững sốt một chút, sau đó nhận lấy nhận lấy điện thoại:

"Mẹ."

"..."

"Dạ, con vừa đi mua thức ăn về"

"..."

...

Thượng Tuyết liếc mắt nhìn Đặng Tuyền say sưa nói chuyện với Mẹ nàng, thật là một người đáng ghét mà! Thượng Tuyết nghĩ thầm. Cuối cùng nàng đứng dậy đem đồ ăn Đặng Tuyền mới mua về cất phòng bếp, tiếp tục công cuộc phân loại đồ ăn thì Đặng Tuyền đã treo máy, Thượng Tuyết kinh ngạc nói:

"Nói nhanh quá vậy?"

Hồi trước, hai người ấy chẳng phải nói gần nửa giờ mới dứt sao? Ngày hôm nay bị gì mà nhanh thế ta.

Đặng Tuyền mỉm cười:

"Mẹ nói lát nữa phải đi gấp tới lớp học khiêu vũ."

Thượng Tuyết: "..."

Gì đầu rồi còn học nhảy chi a!

Đặng Tuyền đi tới trước người Thượng Tuyết, cúi đầu dùng chóp mũi mình cọ cọ cái trán của Thượng Tuyết, nhẹ nhàng nói:

"Vì sao không vui?"

Thượng Tuyết không nói câu nào.

Đặng Tuyền nghiêng đầu, dò hỏi:

"Muốn tôi dỗ ngọt em hả, nhóc con?"

"Mới không thèm." Thượng Tuyết bĩu môi nói, "Sao em có cảm giác chị giống đang nuôi con gái quá à?"

Đặng Tuyền cười khanh khách:

"Sao nè?"

Thượng Tuyết bu ãn r ãu nói:

"Đợi em sinh em bé xong, chị có phải hay không sẽ không quan tâm tới em nữa?"

Đặng Tuyền: "..."

Đây là chứng tr ãn cảm trước khi sinh sao?

Ăn bữa trưa xong, Đặng Tuyền cùng Thượng Tuyết trở về phòng dự định đánh một giấc ngủ trưa, thế nhưng có người nào đó mang thai nên tinh lực rất dồi dào, nằm trên giường tr ãng mắt ngủ không được.

"Lão công..." Thượng Tuyết gọi Đặng Tuyền đang nằm bên cạnh ôm nàng, hai mắt từ từ nhắm còn chưa ngủ.

"Hả?"

"Em có thể xem TV không?" Thượng Tuyết đánh bạo thương lượng.

Hai mắt Đặng Tuyền đều không mở, thanh âm nhàn nhạt nói:

"Có thể."

"Thật hả!? Cám ơn lão công!!" Thượng Tuyết vui vẻ hôn cái chóc lên mặt Đặng Tuyền.

Đặng Tuyền nhưng là nói tiếp:

"Nhưng em không thể mở nó được."

"..."

Thật là một người đáng ghét a!

Thượng Tuyết hờn giận mà ngạo kiêu xoay người lại, quay lưng với Đặng Tuyền, nàng mới không cần để ý tới cái người đáng ghét này!

Đặng Tuyền mở mắt ra nhìn Thượng Tuyết đang ngạo kiêu, con người xinh đẹp của cô xẹt qua một tia bất đắc dĩ:

"Ngoan, em cần phải nghỉ ngơi nhiều."

Thượng Tuyết bất mãn nói:

"Nhưng em chỉ mới mang thai thôi a!"

"Vậy trước tiên tập làm quen đi."

"..."

Ghét chị nhất, chỉ biết dội gáo nước lạnh lên người ta!

Ngày tháng cứ không mặn không nhạt mà trôi qua như thế, Thượng Tuyết mang thai tới tuần thứ hai mươi một, khuyên can đủ đường thì cái thai mới to ra được một chút. Ngoài trừ một, hai tuần đầu nàng còn bị ốm nghén kịch liệt, thời gian còn lại nàng dư năng lực nhảy nhót tung bồng, chẳng hề giống phụ nữ mang thai gì cả. Đương nhiên, chung quy cũng nhờ công Đặng Tuyền cả ngày cung cấp món ngon cho nàng và sủng nàng.

Nhờ vậy mà cuộc sống nàng trải qua thanh thản vô cùng.

Tháng tám năm sau, Thượng Tuyết sinh ra một đứa bé trai bụ bẫm, Đặng Tuyền đặt tên cho con là Đặng Tiểu Thanh, cô rất thương yêu đứa bé.

Về phần Thượng Tuyết, nữ nhân có tính chiếm hữu cực cao đối với Đặng Tuyền, trong thời gian mang thai luôn lo lắng liệu Gấu Con sau khi sinh ra có hay không tranh sủng với nàng... Thế nhưng sinh xong, ở trong bệnh viện, nàng nhìn nữ nhân xưa nay đều thích che dấu tâm tình hỉ nộ của mình đang ôm con của các nàng cười híp cả mắt, Thượng Tuyết cảm thấy cuộc đời mình như thế là hoàn hảo rồi.

Nàng mười tám tuổi gặp phải Đặng Tuyền khi ấy;

Bốn năm yêu thắm cô, rồi cuộc ở tuổi hai mươi hai năm ấy gả cho cô, thành vợ của cô;

Hai mươi bảy tuổi, nàng cuối cùng cũng sinh ra đứa con chung của cả hai;

Hôm nay, và còn rất nhiều năm nữa, các nàng vẫn sẽ tiếp tục sống bên nhau dài lâu.

Sẽ sống vô cùng hạnh phúc.

Thật sự rất, rất hạnh phúc.

(Hoàn)

P.S: Chưa có hoànnnn, kịch hay còn ở phía sau =)). Cái đoạn tranh sủng đọc mắc cười thiệt a :))

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Phiên Ngoại (4): Ý Nghĩa Của Sự Bình Đạm

☆Phiên Ngoại (4): Ý Nghĩa Của Sự Bình Đạm(1)

"Đặng Tiểu Thanh!" Thượng Tuyết đứng chống nạnh trong sân gọi tên đứa con trai, tuy mới hơn hai tuổi nhưng rất nghịch ngợm và quậy phá, "Người đến chậu hoa lan cho ta!"

Lớn lên vừa khỏe mạnh vừa đáng yêu, Đặng Tiểu Thanh trốn ở phía sau bồn hoa trong sân sau, nghe thấy tiếng của Thượng Tuyết, nhóc thò đầu ra, tinh nghịch nói:

"Đó rõ ràng là hoa của Đại Đại(2)."

Thượng Tuyết giận muốn chết, Gấu Con này vì sao không chịu học hỏi cách Đặng Tuyền nhường nhịn nàng tí xịu đi chứ!? Còn ngược lại suốt ngày quấy phá nàng nữa!

Nàng lúc trước chắc bị đập mạch chỗ nào rồi mới quẫn quýt Đặng Tuyền để sinh con trai!? Sớm biết vậy thì sinh con gái phải tốt hơn không! Biết đâu sẽ là một cục bông tri kỷ...

"Chị ấy là của ta!" Thượng Tuyết thẳng thừng nói.

"Mẹ không biết xấu hổ..." Đặng Tiểu Thanh khinh bỉ nói Thượng Tuyết.

"..."

Ngay lúc Thượng Tuyết bị Đặng Tiểu Thanh chọc tới mức muốn hộc máu, Đặng Tuyền ra ngoài giao sổ sách xong vừa vặn đẩy cửa mộc lan đi

vào nhà.

Đặng Tuyền hốt hoảng nhìn hai bóng người chạy về phía cô:

"Tuyền!"

"Đại Đại..."

Đặng Tuyền vững vàng ôm lấy Thượng Tuyết đang nhào vào trong lòng cô, còn Đặng Tiểu Thanh không được Đặng Tuyền ôm ấp thì khuôn mặt tuấn tú của nhóc bất mãn nhăn nhó:

"Đại Đại, Mẹ bắt nạt con..."

Đặng Tuyền đưa tay xoa mái tóc ngắn củn của con trai, sau đó quay sang hỏi thê tử:

"Sao vậy?"

Thượng Tuyết cắn răng:

"Thằng bé là kẻ xấu, đổ lỗi cho em!"

"Mẹ thì có."

"Là người làm bể chậu hoa lan của ta!"

"Rõ ràng là Mẹ phá hư đồ chơi của con trước!"

....

Hai người một lớn một nhỏ không ai nhường ai, chiến đấu không ngừng. Đặng Tuyền bất đắc dĩ thở dài:

"Được rồi, được rồi."

Cô nói với Đặng Tiểu Thanh:

"Con sao thích chọc Mẹ con mất hứng thế? Má không phải đã dặn con phải nhường Mẹ một chút sao?"

Đặng Tiểu Thanh bất mãn nói:

"Đại Đại... Là Mẹ quá đáng..."

"Xin lỗi Mẹ ngay." Đặng Tuyền cúi người xuống, khuyên bảo con trai.

Cũng may Đặng Tiểu Thanh trước giờ rất nghe lời của cô, tuy trên mặt nhóc không vui, nhưng vẫn ngoan ngoan nói với Thượng Tuyết:

"Con xin lỗi, Mẹ..."

"Hừ hừ." Thượng Tuyết trưng ra bộ dáng tiểu nhân đắc ý.

Đặng Tuyền lén liếc nhìn Thượng Tuyết, nàng liền đứng đắn nghiêm túc nói:

"Được rồi, không có gì..."

Mặc dù là ta là người trước tiên phá hỏng đồ chơi của người, nên mới chọc người trả thù...

Đặng Tuyền nói với con trai:

"Ngaoan, đi xem TV đi."

"Dạ~" Đặng Tiểu Thanh lém lỉnh hôn một cái lên mặt Đặng Tuyền, Đặng Tuyền cũng cười hôn lên mặt con trai một cái, Đặng Tiểu Thanh được Đặng Tuyền hôn xong liền vô cùng hả hê mà nhướng nhướng mày nhìn Thượng Tuyết, sau đó liền nhảy chân sáo về phòng.

Đợi con trai đi rồi, Đặng Tuyền liền đứng lên, lẳng lặng nhìn Thượng Tuyết.

Mà Thượng Tuyết thì nhìn chăm chăm vào một bên gò má vừa được hôn qua của Đặng Tuyền, qua hồi lâu, nàng mới cắn răng hung hăng nói:

"Thằng bé sao lại hôn chị!!!"

Em đây còn chưa hôn mà!!?

Đặng Tuyền cười liếc nhìn cô vợ nhỏ đang giận dỗi, rõ là sắp ba mươi tới nơi rồi còn cả ngày ganh đua với đứa nhóc hai tuổi.

Thượng Tuyết cúi đầu, rồi nói:

"Chị về mà còn chưa hôn em..." Lại hôn Gấu Con kia trước.

Chẳng nhẽ mục đích của đứa bé kia sinh ra là muốn cướp nữ nhân của nàng, phải không a!!?

Đặng Tuyền ôm eo Thượng Tuyết thật chặt, đem nữ nhân đang ngạo kiêu kia kéo vào trong lòng ngực mình, sau đó liền cúi đầu hôn lên đôi môi vì đang bất mãn mà chu ra của nàng.

"A..."

Gương mặt của Thượng Tuyết phút chốc đỏ bừng bừng.

Hôn xong, Thượng Tuyết ngã vào lòng Đặng Tuyền rên hai tiếng, còn làm bộ đẩy đẩy Đặng Tuyền hai lần, ngoài miệng vẫn ngạo kiêu nói::

"Chị... Muốn làm gì..."

Đặng Tuyền cười, khẽ sát lỗ tai của Thượng Tuyết, thổi ra một hơi dài đánh lên cổ, gãi ngứa trái tim của Thượng Tuyết:

"Dễ bé gái."

"Hừ..."

Ban đêm, sau khi Đặng Tuyền kể chuyện xưa để dỗ Đặng Tiểu Thanh ngủ xong, trở về phòng ngủ thì thấy Thượng Tuyết còn nằm lì ở trên giường chơi game trên máy tính.

Đặng Tuyền đi tới, khom lưng lấy máy vi tính ra, rồi tra hỏi bé gái không nghe lời kia:

"Mấy giờ rồi?"

Thượng Tuyết nhìn đồng hồ

"9:30 tối."

"Vậy sao còn chưa ngủ?"

"Tại chị không có ở đây!" Thượng Tuyết hùng hồn trả lời.

Đặng Tuyền kéo chăn, leo lên giường nằm. Sau liền đem con động vật cỡ lớn nào đó kéo vào trong lòng ôm chặt, rồi mở miệng nói:

"Vậy giờ có thể ngủ."

Thượng Tuyết bị Đặng Tuyền ôm vào trong ngực, mùi hương nhàn nhạt trên người nữ nhân bên cạnh quanh quẩn trong mũi nàng, khiến nàng có chút mất tập trung:

"Dạ... Vâng..."

"Đang nghĩ gì thế?"

Về mặt Thượng Tuyết thì đứng đắn, nhưng hai tai lại đỏ ửng, cẩn thận luồn tay vào trong áo ngủ của Đặng Tuyền.

Đặng Tuyền cười như không cười, hai mắt lạnh lẽo ngó Thượng Tuyết.

Thượng Tuyết: "..."

Nửa bên mặt nàng nhanh chóng đỏ lên dưới ánh mắt của Đặng Tuyền, tay đang sờ lấy cái vật thể tròn trịa trên người nữ nhân bên cạnh, giống như ăn trộm đột ngột bị phát hiện liền rút tay trở về. Hai con mắt vô tội ngược nhìn Đặng Tuyền không nói lời nào.

Đặng Tuyền cũng bình tĩnh nhìn nàng.

Thượng Tuyết thấy Đặng Tuyền không có động tĩnh, suy đi nghĩ lại một chút, vì vậy cả gan luồn tay vào trong áo ngủ của nữ nhân đó lần nữa, khi bàn tay vững chắc bắt lấy con thỏ trắng ấy, Đặng Tuyền rốt cục có động tác. Thượng Tuyết sợ tới mức thân thể cứng đờ, còn Đặng Tuyền lại chỉ cần điện thoại di động tắt máy đặt qua một bên.

Thượng Tuyết: "..."

Trải qua động thái của Đặng Tuyền, Thượng Tuyết vẫn là không có can đảm sờ lần nữa.

Đặng Tuyền liếc Thượng Tuyết, cô bỗng bật cười:

"Thế nào? Không dám trộm nữa hả?"

Thượng Tuyết ngay lập tức không vui nói:

"Em cũng không phải trộm!"

Đặng Tuyền cúi đầu ngó chừng cái bàn tay đang đặt trên ngực mình bên trong áo ngủ, ý tứ không cần nói cũng biết.

Thượng Tuyết: "..."

Được rồi, nàng đúng là trộm ấy, còn là một tên trộm có sắc tâm không có sắc đảm(3).

Thượng Tuyết nhỏ giọng nói:

"Sờ chút cũng không mất miếng thịt nào..."

Đặng Tuyền nhướn mày, bắt chước động tác của Thượng Tuyết mà luồn tay từ trong váy ngủ của nàng mò lên trên, rồi đem tay mình đặt lên bộ ngực của Thượng Tuyết, còn chơi xấu ngắt một cái.

Ừ, cảm giác càng ngày càng tốt.

Thượng Tuyết: "!!!"

Đặng Tuyên cười nói:

"Em nói xem, không cái gì."

Thượng Tuyết: "..."

Nàng chẳng phải là tự đào hố chôn mình sao?

Con người Thượng Tuyết đen láy xấu xa khế động, nàng bỗng nhiên trở mình đè lên Đặng Tuyên, sau đó dụi đầu vào c ần cổ Đặng Tuyên, thanh âm rụt rè:

"Lão công... Lão công tốt..."

Đặng Tuyên tay phải đỡ eo Thượng Tuyết, tay trái ôm Thượng Tuyết, giọng điệu nhàn nhạt hỏi:

"Hả?"

"Em muốn chị a..." Thượng Tuyết trầm giọng xuống hết mức.

Đặng Tuyên nhấc tay trái lên, dùng ngón tay chọt chọt mặt thê tử:

"Không biết xấu hổ."

Vừa dứt lời liền giơ tay đóng đèn cạnh đầu giường, trong bóng tối, Đặng Tuyên tình tứ hôn Thượng Tuyết. Giữa lúc Thượng Tuyết bị cô hôn tới thất h ần tám tứ (4), tay trái của Đặng Tuyên liền lôi kéo tay nàng một đường đi xuống phía dưới, sau đó k ề nó sát nơi m ềm mại ấy.

Thượng Tuyết cảm thấy tim mình như muốn nhũn ra.

Nàng không biết người khác có thích làm như nàng hay không, dù sao mỗi ngày, nàng chỉ biết nàng ngày càng yêu Đặng Tuyên nhiều hơn mà thôi.

Vì sao mà không thể yêu người nữ nhân này cơ chứ...

"Ừm... Ha... A..." Đặng Tuyền khe khẽ rên rỉ.

Thượng Tuyết nghiêng đầu, cẩn thận hôn lên cái gáy ngọc của Đặng Tuyền, còn có ý đồ xấu xa lưu lại ấn ký hờn hờng. Dường như biết được ý đồ của kẻ tử, Đặng Tuyền vòng tay ôm lấy cái cổ của Thượng Tuyết, nhột nhột lên tiếng, trong giọng mang theo sự cứng chỉ vài nhĩ ều năm:

"Em nha..."

Thượng Tuyết suy ngẫm một lát, thừa dịp hiện tại thời gian còn sớm, nàng phải tranh thủ đè Đặng Tuyền lâu lâu hơn chút. Miễn cho h ồi nữa nàng lại bị Đặng Tuyền đè đến hừng đông, dãn vật nàng mấy lần...

Một đêm sắc xuân.

Sáng hôm sau, Thượng Tuyết đang ngủ say sưa chợt cảm thấy có người chợt mặt nàng. Trong giấc mơ, nàng cho đó là Đặng Tuyền, mơ màng nói:

"Tuyền... Đừng nghịch..."

Lại nghe thấy giọng nói của đứa trẻ con:

"Mẹ... Mẹ ời..."

"!!!"

Thượng Tuyết đột ngột giật mình mở mắt ra, mà quỷ con phá phách kia vẫn chưa phát giác ra hành động của mình làm Mẹ của nhóc hoảng sợ a. Đặng Tiểu Thanh nằm nhoài trước giường, con mắt có nét đẹp y như Đặng Tuyền vẫn không hề chớp mà nhìn chăm chú vào Thượng Tuyết.

"Mẹ à, người thật là lười biếng..."

Thượng Tuyết: "..."

Bé cưng à, không phải Mẹ nguoi lười, mà do hôm qua thân thể quá mệt mỏi a!!!

Đặng Tiểu Thanh nhăn mặt nhỏ lại, bất mãn nói:

"Mẹ, mau dậy... Đại Đại nói muốn dẫn... dẫn con đi ra ngoài chơi... Mẹ Mẹ Mẹ...."

"Được, được, được.... Ngoan, con ra ngoài trước đi, Mẹ lập tức rời giường chịu không?"

Tiểu tử thúì, cả ngày chỉ biết bắt nạt ta!

Mặt mày Đặng Tiểu Thanh tức khắc hớn hở, cực kỳ giống Đặng Tuyền:

"Dạ!"

Chờ Thượng Tuyết sửa soạn xong, bước ra khỏi phòng thì Đặng Tuyền vừa vặn bưng bữa sáng đặt lên bàn ăn. Thấy thế tử đứng trước phòng ăn, cô cười nói:

"Dậy rồi?"

"Dạ."

Vừa dứt lời, thì thấy Đặng Tiểu Thanh giẫm dép lê chạy tới, trên người mặc một bộ áo ngắn tay màu đỏ giống hệt áo của Đặng Tuyền, một bước nhào tới người Thượng Tuyết, ôm chân nàng, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói:

"Mẹ..."

"Hả?" Thượng Tuyết cúi người ôm con trai.

"Con và Đại Đại mặc giống nhau nè."

"..." Gấu Con này tính khoe khoang sao!?"

Đặng Tuyền ở một bên cười nhạt nói:

"Ăn cơm trước."

"Vâng!" Đặng Tiểu Thanh vút Thượng Tuyết sang một bên, xoay người chạy đến ngã cạnh Đặng Tuyền.

Gấu Con này sao chỉ biết nghe lời mỗi mình Đặng Tuyền a!? Còn nữa, người đoạt vị trí quen thuộc của ta a! Đó là nữ nhân của ta mà!!!

"Sao nào?"

Thượng Tuyết buồn rầu nói:

"Chị không có mặc đồ đôi với em..." Chị xem tên tiểu tử thói Đặng Tiểu Thanh kia khoe khoang như thế a!

Đặng Tuyền có chút bất đắc dĩ:

"Đồ của em tôi để trên đầu giường đó."

"Hả!?" Thượng Tuyết nhớ lại, hình như có bộ quần áo màu đỏ để ở đầu giường thật.

Nghĩ đến đây, Thượng Tuyết lập tức chạy trở về phòng, quả nhiên đổi bộ quần áo xong liền quay lại phòng ăn, ngó chừng Đặng Tiểu Thanh rồi hả hê mỉm cười.

Nhóc con! Muốn đấu với Mẹ hử, người còn ngây thơ lắm!

Thế nhưng Đặng Tiểu Thanh lại vô cùng cao ngạo mà hừ lạnh hai tiếng.

Thượng Tuyết: "..."

Tiểu tử này là do ta sinh sao!?

Thật sao!?

Đặng Tuyền lên tiếng hòa giải:

"Ăn cơm nhanh đi."

"Dạ."

"Vâng."

Hai con người chưa lớn lắm đã thanh nói.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Đặng Tuyền quét dọn nhà bếp rồi dợm bước ra ngoài. Ở trong vườn, Thượng Tuyết và Đặng Tiểu Thanh cùng mặc bộ đồ đôi đang đùa giỡn lẫn nhau. Ánh mặt trời vào buổi sáng rất tốt, cây cỏ thụ trong vườn dưới ánh nắng ngẫu nhiên lốm đốm hai cái bóng đang chạy dớn, hết sức ồn ào. Đặng Tuyền nhẹ nhàng mỉm cười, lắng nghe tiếng cười của bọn họ, có một loại tâm tình vô cùng thoải mái từ đáy lòng dâng lên khiến cô không thể diễn tả được, tựa như một người bước đi trong bóng tối bỗng nhìn thấy ánh sáng khát vọng tận cuối đường. Cô cười đi về phía hai người họ -- đó chính là sinh mệnh quan trọng đã hiện diện trong đời cô, và cũng là khởi nguồn của toàn bộ hạnh phúc ấy.

Nguyện hữu tuế nguyệt khả hỷ thủ, thả dĩ thâm tình cộng bạch đầu. (5)

Ánh mặt trời, thật đúng lúc.

(Hoàn)

=====

+Chú thích:

(1) Ý nghĩa của sự bình đạm: ý chỉ cái thú của cuộc sống thanh cao và giản dị thường nhật.

(2) Đại Đại: từ "Đại Đại" khi gọi ai đó (nhất là những người mình kính trọng thường theo hướng nghệ thuật: tiểu thuyết gia, nhạc sĩ, nhạc công, ...) nó cùng nghĩa với từ "sama" trong truyện Nhật. (Nguồn: Wolf@VNS)

(3) Có sắc tâm không có sắc đảm: có gan dê mà không có gan nhận.

(4) Thất h ần tám tồ: ý là để làm cho mọi việc rối tung, mất kiểm soát, hoặc những người bối rối và không biết làm thế nào để xử trí. Một dạng như mất h ần mất vía, không còn khả năng suy nghĩ nữa.

(5) Câu gốc là "春水初生, 春林初盛, 春风十里, 不如你. 愿有岁月可回首, 且以深情共白头." (Xuân thủy sơ sinh, xuân lâm sơ thịnh, gió xuân mười dặm, không bằng người. Nguyên có năm tháng có thể nhìn lại, mà lại lấy thâm tình cộng đầu bạc.) là thơ tình thời nhà Đường. Ý nghĩa là thời gian dù trôi qua bao lâu thì chúng ta vẫn bên nhau, tình cảm đôi ta vẫn còn mãi cho đến khi bạc đầu. Đây cũng được xem như câu tỏ tình thời xưa. (Trích từ GoSnow)

=====

=

P.S: Bởi dzậy, người tính không bằng trời tính, Tuyết Nhi à =)). Để con nào thì cũng phải "tranh sủng" như nhau à =)). Vậy là chuyện tình yêu đây drama và kịch tích của cặp đôi "đũa lệch" Thượng Tuyết và Đặng Tuyền đã kết thúc trong khung cảnh "happy ever after" rồi ah ^.^...

Rất cảm ơn những bạn đã vote và ủng hộ truyện, nhìn lượt vote với comment mà mình cảm động + vui ghê luôn 〃 ('Д ` °) ° . *lau lệ*. Để đáp lại tình cảm chân thành của các bạn, mình tính edit thêm một bộ nữa =))... Yên tâm, mình chỉ thích edit và đọc những bộ bình dị, không superwoman, không cầu huyết, và không cực đoan kiểu "cường thủ hào đoạt" Quan trọng hơn, truyện HE nha =)) (" ▽ ") / ~ Đạo này tim yếu, chịu không nổi đả kích đó mà T.T

Phiên ngoại cuối cùng sẽ nói về Đặng Khuynh Nhan, bao nhiêu câu thắc mắc, tò mò về quá khứ và lí do vì sao Nhan tỷ lựa chọn từ bỏ Đặng Tuyền, sẽ có lời giải đáp ở chương sau :v.

Cảm ơn mọi người nhiều lắm \(*'3 ` *)/!!!

LÃO CÔNG NÓI NÀNG KHÔNG THƯƠNG TA

Đồ Sinh Sinh
dtv-ebook.com

Phiên Ngoại (5): Nhất Cố Khuynh Nhan (Hoàn)

☆Phiên Ngoại (5): Nhất Cố Khuynh Nhan(1)

Ta tên là Đặng Khuynh Nhan, ta có một muội muội gọi Đặng Tuyên.

Ta rất yêu nàng, thế nhưng không hề nói cho nàng biết.

Rời xa nàng, tới một quốc gia lạ lẫm, hàng đêm ta đều mơ thấy nàng.

Trong giấc mơ, dưới ánh trăng sáng tỏ, mái tóc đen tuyền xen lẫn mùi hương thơm ngát của nàng bao phủ lấy lồng ngực của ta, cùng với hơi thở dồn dập đánh úp lên mũi ta. Ta vòng tay ôm lấy cơ thể trần trụi của nàng, gắt gao ôm nàng thật chặt.

Trái tim của chúng ta kề nhau gần như thế, nhịp tim của nàng vì ta mà đập.

Thật là một giấc mộng đẹp, ta có thể dùng sức ôm lấy nàng.

Dòng máu của ta vì gặp phải nàng mà trở nên ấm áp, nàng cũng là lí do khiến ta tồn tại trên cõi đời này.

Ta không có cách nào để ngừng yêu nàng, hơn hai mươi năm qua, làm bạn bên nhau cả ngày lẫn đêm, ta đã không thể rời bỏ nàng. Nhưng đúng thời, ta cũng vô cùng cảm hận căn bệnh thần kinh của mình khi bị kích thích.

Ta yêu nàng nhiều bao nhiêu thì muốn tổn thương nàng nhiều bấy nhiêu.

Ta không thể nào khống chế bản thân trở nên hoang tưởng đối với nàng, từng giây từng phút trôi qua, ta hận tới mức khi không thể ép nàng chỉ thuộc về một mình ta, Đặng Khuynh Nhan này. Ta đã từng nghĩ sẽ hòa nàng vào trong máu thịt của mình, có thể ta và nàng sẽ không tiếp tục bị chia lìa...

Trớ trêu thay, nàng là một con người độc lập, không phải là thứ tài sản trong tay ta.

Nàng đã nói với ta như thế, vào năm nàng tròn mười sáu tuổi.

Ta hứa với nàng lời hẹn ước mười năm, không biết nàng còn nhớ hay không.

Những ngày sống ở nước Mỹ, ta nhớ nàng đến muốn phát điên lên. Ta hận bản thân mình năm đó khi tự tay đẩy nàng ra, song cũng vui mừng khi thấy nàng rời xa ta.

Bởi vì căn bệnh thần kinh hoang tưởng này của ta sớm muộn gì cũng sẽ thương tổn nàng.

Ta từng tận mắt nhìn thấy người có chung căn bệnh quái ác này, Mẹ của ta đã tổn thương người đàn ông nàng yêu nhất như thế nào, người đó chính là Cha của ta.

Bà không có cách nào khống chế chính bản thân bà.

Ta cũng không hề có cách nào để khống chế chính mình

Cho nên ta tình nguyện rời xa nàng, ta không tưởng tượng được Mẹ của ta cuối cùng lại có thể lấy con dao sắc bén đâm vào lòng ngực người mà Bà yêu nhất.

Ta không muốn trở thành một con quái vật...

Ta tự cho rằng bản thân có thể thay đổi, rốt cuộc tất cả lại cũng chỉ là công dã tràng(2).

Ta thương tổn nàng, làm cho nàng coi ta như một cơn h òng thủy(3).

Ta yêu nàng như vậy, qua nhiều năm sau, nguyên lai cũng trở về nơi bắt đầu với hai chữ "Tỷ tỷ" ...

Lời hẹn ước mười năm đã qua, ta đã không còn là thiếu nữ mười tám, nàng cũng thôi hết yêu ta.

Ta nghĩ nàng có lẽ sẽ hận ta đi, không, chắc chắn đã hận ta. Thế nhưng ta lại cảm thấy rất vui vẻ a.

Bởi vì hận dài lâu hơn so với yêu.

Ta nghĩ ta sắp chết rồi, ta không thể nào tiếp tục kiên trì được nữa.

Người ta yêu nay đã trưởng thành đến mức ta không còn cách để c ãn giữ. Nàng sống tốt như vậy, hạnh phúc như vậy.

Mà ta lại không phải là người mang đến những thứ ấy tới cho nàng.

Ta vô cùng hối hận, hối hận khi trải qua nhiều giấc mộng như thế đầu không thổ lộ cho nàng biết: Ta rất yêu nàng.

Biết đâu khi ta nói ra, nàng sẽ nhớ ta hơn.

Nàng sẽ dắt tay ta và khẽ hôn lên tóc của ta:

"Gả cho em nhé, được không?"

"Được."

Ta là cười đáp như thế, trong ánh mắt chứa đầy nét mặt dịu dàng của nàng.

Lời của tác giả: Căn bệnh rối loạn thần kinh hoang tưởng còn được gọi là triệu chứng tâm thần phân liệt dai dẳng, bệnh chủ yếu thiên về việc gây ra ảo giác và ám ảnh, mà nguyên nhân gây ra bệnh hiện nay vẫn chưa được phát hiện ra, nếu ảo giác xuất hiện ngắn ngủi thì bệnh sẽ không bị kích

thích. Nếu trường hợp không liên quan tới hoang tưởng, thì tâm lý sẽ không có gì bất thường xảy ra.

Nguyên nhân sinh bệnh không rõ lắm, thường qua 30 tuổi sẽ có nguy cơ phát bệnh, một phần là do di truyền, một phần cũng là do tính cách cá nhân và môi trường xã hội cùng các yếu tố khác, đa số người bệnh thường sẽ có khuyết điểm trong tính tình như chủ quan, cố chấp, miễn cảm, đa nghi, lòng tự ái cao, luôn coi mình là trung tâm, ảo tưởng nặng, dễ bị kích thích, từ chối tiếp thu lời phê bình, và cảm giác không an toàn, v.v. Khiếm khuyết trong cá tính, môi trường xã hội (như thất tình, khó thăng chức, v.v.) dần dần tác động tới căn bệnh, trở nên xuyên tạc và bóp méo sự thật rồi hình thành sự vọng tưởng(4), dưới ảnh hưởng của việc hoang tưởng, người bệnh gia tăng sự xung đột với cảnh vật chung quanh, do đó tiến vào trạng thái hoang tưởng nặng nề.

Cho nên mọi người đã hiểu vì sao Đặng Khuynh Nhan yêu Đặng Tuyền nhi lâu năm như vậy, rốt cuộc lại không thể kiểm soát được bản thân muốn thương tổn trái tim của nàng sao?

(Toàn tập hoàn).

+Chú thích:

(1) Nhất cố Khuynh Nhan (一顾倾颜): Có thể hiểu được là quãng thời gian Khuynh Nhan quay đầu nhìn lại những chuyện đã xảy ra trong quá khứ đi.

(2) Công dã tràng: ý nói công vô ích, chẳng có kết quả gì dù cố gắng đến mấy.

(3) Hồng thủy: Đại hồng thủy (hay hồng thủy) là đại thảm họa khủng khiếp được nhắc đến trong truyền thuyết của nhiều tôn giáo và nhiều dân tộc trên thế giới. Nó được miêu tả là một trận lụt cực lớn và là sự trừng phạt của Thiên Chúa do sự suy đồi đạo đức, thoái hóa biến chất của loài người. (Nguồn: Wikipedia) - Có thể hiểu Đặng Tuyền xem Khuynh Nhan như một thứ gì đó mà cô quyết xa lánh nàng.

(4) Vọng tưởng: hi vọng hảo huyệ̀n, mơ mộng viễn vông.

P.S: Không có lời gì để nói, truyện tới đây là kết thúc, chương này là chương ám ảnh mình nhất trong lịch sử đọc BHTT của mình ;____; ...
Không biết tại sao, nhưng cái tâm tư sâu nặng của Khuynh Nhan khiến mình cảm thấy nó rất... khó chịu và ám ảnh >"